

Kızıl Bayrak

**Türkiye'nin ABD'nin savaş ve saldırı
üssü olmasına izin vermeyelim!**

**Tüm ABD üsleri
kapatılsın!**

İÇİNDEKİLER

Emperyalist savaşa karşı direniş!.....	3
Bunu kabul edenler vatan hainidirler!.....	4
Hummalı savaş hazırlıkları yalan ve aldatmacalar eşliğinde sürüyor.	5
“Müslüman” AKP'nin savaş hükümeti Amerikan emperyalizminin Irak seferine hazır.	6
Saldırlara ve sendikal ihanete karşı mücadeleyi örelim!.....	7
ABD emperyalizmine öfke büyüyor!....	8
Kamu çalışanlarının toplu tasfiyesi, sosyal hakların gaspı, sadaka zamlar... ..	9
Kıbrıs'ın geleceği satılık değildir!	10
Umut tacirliğine son!	11
Şeker fabrikaları özelleştirme kıskacında.	12
AKP-YÖK çatışması.....	13
Ciddiyetsizliğin son perdesi (Orta sayfa).....	14-15
Filistin: İşgal, sürgün, katliam ve direniş/2	16
Emperyalist küreselleşmede bir dönemin sonu	17
İstanbul Üniversitesi savaşa karşı susmuyor ve susmayacak!	18
BDSP çalışanları uydurma gerekçelerle yargılanıyor... ..	19
Venezüella'da Amarikancı darbe girişimi giderek güç kaybediyor.. ..	20
Amerikan emperyalizminin unutamadığı yenilgi: Küba Devrimi	21
Ölüm Orucu Direnişinin 102. şehidi: Berkan Abatay	22
evrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!	23
2003'e girerken.....	24
Şans oyunları: Çürüyen düzenin asalak sektörü.	25
Biz de yokuz! Hadi bakalım!	26
Mücadele Postası	27

Kızıl Bayrak'tan

Ölüm Orucu direnişi 4. ekibin son direnişçisi Berkan Abatay direnişinin 489. gününde şehit düştü. 22 Aralık günü saat 12:00'de sloganlarla Adli Tıp'tan alınarak Gazi Cemevi'ne getirilen Berkan, daha sonra Cebeci Mezarlığı'nda toprağa verildi.

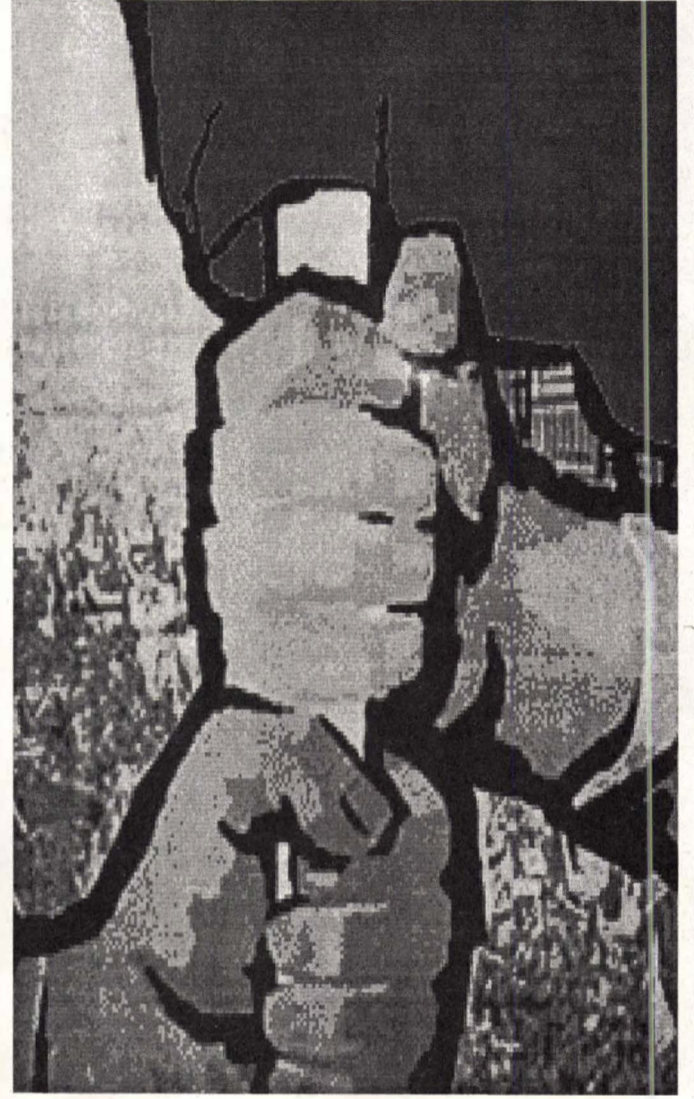
İçerde devrimciler, böyle can pahasına, ölüm hücrelerine karşı mücadeleyi sürdürürken, dışarda, bir başka ölüm makinesine karşı mücadele de artarak sürmekte.

Emperyalist savaşa karşı eylemlerden ikisi de, 22 Aralık günü biri Ankara'da, diğeri Trabzon'da olmak üzere gerçekleştirildi. Gerçekleşen bu tür mitinglerin yanı sıra, özellikle gençlik cephesinde hemen her gün eylemlerin yapıldığı ise biliniyor. Merkezi eylemlere katılımın yanı sıra, daha ziyade üniversitelerde gerçekleştirilen bu tür parçalı eylemlerde gençlik, Amerikan askeri olmayacağını haykırmayı sürdürüyor.

Savaş karşıtı platformlar Ocak ayı içinde bir dizi eylem hazırlığı yapmaktadır. Emperyalizm ve savaş karşıtı mücadelenin dünyanın pek çok yerinde Türkiye'dekinden de yüksek bir seyirde sürdürüldüğü ise bir başka gerçek. Halk kitleleri nezdinde açığa vurulan bu karşıtlığa rağmen, savaş hazırlığı en yüksek seviyede sürdürülüyor. Ortadoğu'nun birçok ülkesinde, Amerikan uşağı yönetimlerin marifetiyle askeri yığınak yapılıyor, bu ülkeler adeta boydan boya birer Amerikan üssü haline getiriliyor.

Pazarlıkların son aşamasında, Türk devletinden istenen ve onun da kabul ettiği artık açığa vurulmak zorunda kalan taleplere bakılırsa, ülkemizin karşı karşıya bulunduğu durum da aynı. Irak'a müdahale adı altında topraklarımız adeta Amerikan işgaline uğratılmak, Amerikan ordusu kalıcı biçimde topraklarımıza yerleştirilmek üzere. Sınırsız denilecek sayıda (telaffuz edilen rakamlar ürkütücüdür) Amerikan askerinin daha topraklarımızda konuşlandırılmasının kabul edildiği aynı günlerde, bir zamanlar gelmiş ve bir türlü gitmek bilmemiş Çekiç Güç'ün görev süresi bilmem kaçınıcı kez uzatıldı. Bu gelişme, gelmesi kabul edilenlerin dönüşü konusunda da yeterli fikir oluşturuyor.

Tüm bu gelişmeler, yeni umutlar anlamına gelmesi gereken yeni bir yıla yaklaşırken geliyor. Görünen o

ki, yeni yıl dünyaya yeni umutlar vaat etmekten uzaktır. Daha doğrusu, Amerikan emperyalizmi başta Ortadoğu olmak üzere, dünya halklarına yeni yılı zehir etmekte kararlıdır.

Emperyalist savaşa ve müdahaleciliğe karşı çıkmak, onu önlemek dünya halkları için Irak halkıyla dayanışmanın ötesinde, kendi varlığı ve geleceği için zorunlu ve acil bir görevdir.

Yeni yılda tüm okurlarımızla birlikte, tüm ezilen sınıflar ve halklar için yeni umutlar ve başarılar dileriz.

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/50 (90) • 28 Aralık 2002
Fiyatı: 3 Euro
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Emperyalist savaşa karşı direniş!

Hazırlıklarda ve pazarlıklarda son perde

Aylardır gündemde olan Irak savaşının perde arkasından yürütülen kirli pazarlıklar bir bir açığa çıkıyor. Bölgede dengeleri alt-üst edecek bir savaşa gün sayılıyor. ABD emperyalizmi Irak'la başlayacak daha geniş bir işgal peşindedir. Saldırısına hukuki bir kılıf bulması için BM üzerinde yoğun bir baskı uygulamakla yetinmemekte, silah denetçilerinin hazırladığı raporu çalıp üzerinde tahrifatlar yapacak kadar arsızlaşmaktadır. Fakat öte taraftan gerekirse hiçbir uluslararası kuralı takmayacağını da sık sık ifade etmekte, böyle de davranmaktadır. Daha şimdiden Ortadoğu ve Asya'yı yüzbine yakın asker, savaş gemileri ve uçak filolarıyla kuşatmış bulunmaktadır. Askeri yığınak ve tehditlere paralel olarak siyasi baskı ve rüşvet yoluyla işbirlikçi iktidarları kendi hizmetine almak için koşullarını gitgide daha pervasız biçimde dayatmaktadır. Bu dayatmalar karşısında en zayıf ülke, aynı zamanda ABD egemenliğinin bölgedeki en kritik halkası olan Türkiye'dir.

ABD emperyalizminin Türkiye'yi savaş arabasına bağlamak için elinde pek çok koz bulunuyor. Herşeyden önce her açıdan yıllardır kendisine bağlı bir ülkedir. Siyasetinden ekonomisine, dış politikasından savunmasına kadar ipleri ABD'nin elindedir. Son 40 yıldır hiçbir alanda ve hiçbir konuda bağımsız bir politika izleyemeyecek kadar Amerikan emperyalizmine kölece bağlanmıştır. AB kapısında beklemeye alınan, borç ve borç faizlerinin bütçeyi aştığı bir iktisadi tablo ve yapısal krizler içinde debelenen sermaye iktidarı, tek çıkışı, savaş rüşvetinden ve ABD yardımından yararlanmak için Türkiye'yi savaşa sürüklemekte görmektedir.

Kuzey Irak'ta ABD'ye bağlı bir Kürt devletinin kurulması ihtimali de bir başka cepheden sermaye iktidarının elini kolunu bağlamaktadır. Tüm bunlar, sermaye iktidarının pazarlık şansının olmadığını da göstermektedir. Olduğu kadarıyla da bu pazarlıklar, savaşa katılımın, yani uşaklığın sınırı ve alınacak savaş rüşveti miktarı üzerinde dönmektedir.

Savaş için savaş hükümeti!

Devlet ve hükümet temsilcilerinin katılımıyla 23 Aralık'ta yapılan zirvede kirli savaş pazarlıklarının ve yapılacak hazırlıkların genel çerçevesi tartışıldı. Çerçeve aylar öncesinden Genelkurmay tarafından çizilmiş, bu yönde askeri hazırlıklar başlatılmıştı. Daha yaz aylarında ordunun yetkili ağızları "biz hazırız" mesajını verdiler. Bu zirvenin amacı, kirli savaş hazırlıklarına siyasal bir meşruiyet ve işlerlik kazandırmaktı. Başka bir ifadeyle, kaba hazırlıkları sürdürülen ve pazarlıkları bağlanmak üzere olan savaşa hükümeti de dahil ederek bir resmiyet kazandırmaktı. CHP'nin başı Baykal bile çerçevesi çok önceden çizilmiş bu dayatmaların rahatsızlık verici boyutlar aldığını açıklamak durumunda kaldı. Baykal açıklamasında, "Başbakan baskılara dayanamayıp savaşa teslim olmuş, CHP'yi de buna ortak etmek istiyor" dedi. Gerçekte ise teslim olan bir bütün olarak sermaye iktidarıdır, devlettir.

Pazarlık için öne sürülen şartlar Türkiye'nin savaşa sürülmesi; Türkiye topraklarının süre ve sayı sınırı olmaksın ABD askerlerinin konuşlandırılmasına açılması; havaalanları ve limanların ABD ordusunun kullanımına açılmasıdır. Karşılığında önerilen savaş rüşveti ise 5 milyar doları ilk etapta olmak üzere, toplam 20-25 milyar dolarlık mali destek ve Türkiye'nin kredi notunun yükseltilmesidir.

Bu kirli pazarlıklar aylardır sürdürülmekte, gerekli hazırlıklar yapılmaktaydı. Ne hükümetin ne de meclisin bu savaşta bağımsız bir karar alması söz

konusu olabilir. Hatta kendi tabanından yükselecek basıncı karşılamak üzere AKP'nin –ve sermayenin diğer temsilcilerinin- uluslararası hukukun gereklerinin yerine getirilmesi ya da aslında savaşa karşı olduğunu açıklaması da bir şeyi değiştirmiyor. Tayyip Erdoğan daha baştan "bu konuda Genelkurmay ne derse o olur" yaklaşımını sergilemişti. Bundan sonra da tersi bir eğilim içinde olmayacaktır. Meclis, yapılan pazarlıkların gereği olarak, önüne gelen savaş kararını onaylamak durumunda kalacaktır.

Türkiye'nin kirli Amerikan savaşına hangi ölçülerde ve kaç dolar karşılığında sürüleceğine ilişkin pazarlıklar devam ededursun, bu arada savaşın pratik hazırlıkları da son hızıyla sürüyor. Sermaye devleti limanlarını, havaalanlarını peşpeşe Amerikan ordusunun hizmetine açmaya başladı. Mersin Limanı'nındaki 6 rıhtım, savaş gemilerinin kullanımı için sivil kullanıma kapatıldı. Antalya ve İskenderun limanlarında da benzer bir tadilata hazırlanılıyor.

Adana İncirlik Üssü zaten yıllardır Amerikan'ın tam denetiminde. Şimdi buna diğerleri (Malatya-Erhaç, Batman, Muş, Diyarbakır ve Merzifon) katılacak. Amerika'dan gelen bir heyet bu havaalanlarını savaş uçaklarına açmak için aylardır çalışıyor. ABD askerlerinin Türkiye'ye yerleşmesi çalışmaları sürerken Türkiye Irak topraklarında bulundurduğu onbeş bin kişilik askeri gücünü, kolordu düzeyine (30-40 bin asker) çıkarmanın pratik hazırlığı içinde. Tüm bunlara bakınca, hükümet, meclis ve uluslararası diplomasi cephesinde vitrine çıkarılan tartışmaların kirli savaş hazırlıklarının ve gerçek pazarlıkların üzerini örtmekten ibaret olduğu daha iyi görülüyor.

Savaş karşıtı mücadelenin yakıcı güncel görevleri

Evet savaş hazırlıkları tam hız sürüyor. Birçok ilde kriz yönetim merkezleri kuruldu. Savaşın gerektirdiği yasal-hukuksal düzenlemeler yapıldı. Polisiye tedbirler hızlandırıldı. Şimdi bunları ülkenin bir savaş atmosferine sokulması, hükümet eliyle savaş programının uygulamaya başlaması izliyor. İşbirlikçi sermaye iktidarı, "bu savaşa katılmazsak zararımız daha fazla olur", "Irak'a girmezsek bölgede bir Kürt devleti kurulur, PKK yeniden güçlenir" propagandasıyla kamuoyunun desteğini almaya hız vermiş bulunuyor. Emperyalist savaşın kirli borazanı tekeli medya, savaş kışkırtıcılığıyla bu propagandaya ölçsüzce destek oluyor. Dolar üzerinden maaş alan ve herbiri emperyalizme-sermayeye uşaklıkta birbirleriyle yarışan satılık kaleşörler "Biz de varız!" diyorlar.

Bu aynı şeyi yıkıma sürüklenen, kanı ve canı üzerinden pazarlıklar yapılan emekçiler ve emperyalist savaş karşıtı cephe için söylemek ise zor. Harekete geçirilebilenler, bu ülkedeki savaş karşıtı potansiyelin çok çok küçük bir oranı. İşçi sınıfı ise savaş karşıtı eylemlerin en gerisinde bir yer tutuyor. Ortaya konulan tepkiler çok cılız. Savaş karşıtı muhalefetin temsilcileri olma sıfatıyla platform oluşturan grup ve örgütler ise ciddi bir mücadele programı oluşturma iddiasından uzaklar. Peşpeşe yaşanan TİS satışları ve sınıfa saldırılar karşısında suç ortaklığı konumunda ısrar eden, başına bürokratların çöreklediği sendika konfederasyonları ile Emek Platformu gibi varlığı bile tartışma konusu olan örgütlenmelerin gerekirse "üretimden gelen gücümüzü kullanarak savaşa karşı mücadele edeceğiz" sözlerinde en küçük bir samimiyet görmek için bir neden yok ortada.

Savaş durumunda emekçiler açısından olabilecek en kötü şeylerden ilki yanlış bir cephede saf tutmak ise, diğeri savaşa hazırlıksız ve örgütsüz yakalanmaktır. Her ikisi de sonuçta yıkımı aynı ölçüde büyüten sonuçlar yaratıyor. Emperyalist savaşın

yakıcılığı, güncelliği ve savaş karşıtı potansiyelin genişliği düşünüldüğünde, mücadele ve eylemliliğin bu cılızlığı kabullenilemez bir durumdur. Bunun nedeni politik güçsüzlük ve olanakların sınırlılığından önce, politik ataletin kendisidir. Bu ataletin en somut, en yakıcı göstergesi ise emperyalist savaş karşıtı propagandanın yok denecek düzeydeki zayıflığıdır. Emperyalist saldırganlar ve işbirlikçi uşakları cephesinden her türlü hazırlığın gözler önüne serildiği ve savaşa gün sayıldığı bir evrede bu propagandanın dibе vurmasını başka türlü anlamak mümkün değildir.

Burada bir kez daha yakıcı bir tarihsel gerçeğin altını çizmek istiyoruz. Savaş öncesinde ve savaş boyunca propaganda ve ajitasyon, savaşın en temel silahlarından olagelmıştır. Olağan dönemlerde de böyledir. Kitleleri seferber etmek için propaganda ve ajitasyonun yerine geçen daha etkili bir silah bulmak mümkün değildir. Fakat savaş dönemlerinde propaganda ve ajitasyon olağan dönemdekinden çok daha fazla etkili bir silaha dönüşmektedir. Bolşevikler'in öncesinde ve Birinci Dünya Savaşı boyunca ısrarla yürüttükleri emperyalist savaş karşıtı propaganda ve örgütlenme çalışması bunun en iyi örneklerinden biridir. Başlangıçta oldukça sınırlı olan bu çalışma, giderek savaş cephesine kadar yayılmış, askerleri ve asker kaçaklarını da içine almıştı. Savaş cephesinde kardeşleşme propagandası başlangıçta yalnızca Bolşevik militanlarca sürdürülürken, ilerleyen yıllarda sıradan askerler de bu çalışmaya gönüllü olarak katılmışlardı. "Barış, ekme ve toprak" talepleri başlangıçta yalnızca bir propaganda şiarıyken, çok kısa sürede devrimin kaldıracı olan kitle talebine dönüşmüştü. Eğer bu ısrarlı propaganda olmasaydı, tek başına politik bir öngörüye sahip olmak ve isabetli talepler ileri sürmek, Bolşevikleri o en olumsuz koşullarda kitlelerle buluşturamaz, yalnızca Rusya'da değil uluslararası alanda ciddi bir güç haline getirmeye yetmezdi.

Çok yönlü ve etkili bir kitle çalışması!

Yaşadığımız topraklar ve içinde bulunduğumuz bölge, sömürgecilik dönemini aratmayan kaba bir işgal ve savaş tehdidi altında. Geleceğimiz ABD emperyalizminin haydutça savaşına ipotek edilmeye çalışılıyor. Kriz içinde debelenen sermaye iktidarı yaşadığımız ülkeyi ve gençlerimizin kanını pazarlayarak bir takım kirli çıkar hesapları yapıyor. Sermaye iktidarının, Irak'la sınırlı kalmayacak Amerikan saldırganlığının hizmetine girmesi karşılığında Türkiyeli emekçileri ve bölge halklarını kapsamlı bir yıkım, kitlesel kıyımlar, hak gaspları ve daha ağır sefalet koşulları bekliyor. Emekçilerin ve bölge halklarının bütünüyle bu gerçeklerin farkında olmadığını söylemek mümkün değil. Farkında olmakla birlikte, bunu, savaşa karşı harekete geçmenin henüz ciddi bir nedeni olarak görmüyor, daha doğrusu bunu yeterince bilince çıkaramıyorlar. Çünkü gelişmelere henüz dışardan bakıyorlar. Buna bir dönemdir sınıf ve kitle hareketinin içine girdiği gerilemenin yarattığı kendine güvensizlik ve sınıfa dönük müdahalenin, sınıf ve kitle çalışmasının zayıflığının yarattığı sonuçları da eklemek gerek.

Sınıf ve kitle hareketinin bu zayıf tablosunu gidermek zor olsa da imkansız değil. Savaş ve savaş koşullarının yıkıcı etkileri, emperyalizme ve işbirlikçilerine olan tepkileri katlayarak büyüteceğinden en küçük bir kuşku duyulmamalıdır. Mesele, bundan en iyi biçimde yararlanmak, bu tepkileri düzenin temellerine yöneltebilmektir.

Dönem, emperyalizmin haydutça saldırılarını her yönüyle etkili bir kitle çalışmasına konu etmeyi omuzlarımıza yüklemektedir. Yeni yıla ve yeni döneme bu sorumlulukla hazırlanmalıyız.

ABD Türkiye'yi baştan başa kendi savaş üssüne dönüştürmek istiyor...

Türkiye fiilen işgal edilecek!..

Bunlar vatan haini!

Türkiye Irak saldırısına katılacak mı katılmayacak mı tartışmaları sürerken ve konuya ilişkin alınan tüm kararlar halktan gizlenirken, savaş hazırlıkları en hızlı biçimde tamamlanmaya çalışılıyor.

Hükümet ve devlet yetkilileri ne kadar inkar ederse etsin, konuya ilişkin her gelişme Türkiye'nin kararını çoktan verdiğini kanıtıyor. Kaldı ki, bu aşamadan sonra savaşa fiilen katılmama yönünde bir karar çıksa bile, bu artık bir anlam ifade etmeyecektir. Türkiye ABD'ye açtığı kapılarla şimdiden savaşa girmiş durumdadır. Çünkü, ABD'nin istediği ve Türkiye'nin verdiği destek, sözcük anlamının çok ötesinde icraatları kapsamaktadır. Kabul edilen taleplerin toplamı, tamı tamına, Türkiye'nin boydan boya ABD'nin saldırı üssüne dönüştürülmesi anlamına gelmektedir.

Bu istekler özetle; İncirlik, Malatya, Muş, Diyarbakır ve Batman üs ve havaalanlarının, Antalya, Mersin, İskenderun limanlarının Amerikan ordusu için birer konaklama ve saldırı üssü olarak kullanılması ile onbinlerce Amerikan askerinin buralarda konuşlanması ve Irak'a sevkini içermektedir. Savaşa dahil olmanın bundan daha ileri biçimi ne olabilir ki?

Adı geçen üs ve tesisler, havaalanı ve limanlar ile çevreleri çoktan Amerikan heyeti tarafından incelemeye açılmış durumda iken, Türk devletinin hala kararları halktan gizleme çabaları ise son derece dikkate değerdir.

Ama öncelikle, alınan bu kararların emperyalist savaşa dahil olmayı da aşan anlamı ve getireceği sonuçlar üzerinde durmak gerekiyor. Emperyalist bir gücün maşası olarak komşu bir ülkeye saldırıya katılmaktan daha öte, bunu da aşan ne olabilir, denilebilir. Çünkü bu fazlasıyla kötü bir tutumdur zaten. Ama bu kötülük esasta iktidardaki sınıfı ve ona ait olan devlet gücünü bağlar. Kararların Türkiye'nin savaşa katılımını da aşan anlamı ise, ülkeyi adeta Amerikan işgaline uğramış hale getirmesidir. Saldırıya hazır, her türlü silah ve teçhizatı, uçağı ve bombası ile onbinlerce Amerikan askerinin topraklarımıza, limanlarımıza yığınak yapmasına başka ne ad verilebilir?

"Dost ve müttefik" teranesi bu çıkarmanın bu anlamını bozmaya yetemez. Amerika'nın dostluğunun nasıl bir dostluk olduğunu, sadece son iki örneğe bakarak bile görmek mümkün. Dün Afganistan bugün Irak bu dostluğun sonuçlarını gören ve gösteren son iki örnektir. Afganistan, yerle bir edilmeden kısa süre öncesine kadar Amerika'nın dostluğuna en yakın konumdaki devletlerden biriydi. Terörizmle suçlayıp karşısına aldığı Taliban'ı eğitmek, örgütlemek, silahlandırmak ve Afganistan'ın başına bela etmek için az para harcamadı bu batılı haydut. Benzer durumlar Irak'taki Saddam rejimi için de geçerlidir. Bugün saldırı bahanesi yapılan ve suç olarak karşısına çıkarılan silahlanmaya ilişkin tüm imkanlar dün ağırlıklı olarak ABD ve Amerikan tekelleri tarafından

İĞNELİ FIRÇA

ZAFER TEMOÇİN

sağlanmıştı.

Kuşkusuz tüm bunlar dünyaca biliniyor. Asıl sorunun Ortadoğu ve Asya'ya yerleşmek, enerji kaynaklarını denetimi altına almak olduğu da... Burada yinelememizin amacı, Türkiye'ye bu vesileyle yerleştirilecek Amerikan askeri gücünün, Amerika'nın Ortadoğu ve Asya'ya ilişkin bu emelleri çerçevesinde düşünülmesi gerektiğini hatırlatmak. İster Amerika'nın tabiriyle "dost", isterse kendi dilimizle emperyalizm uşağı diyelim, Ortadoğu ve Asya'ya yerleşme yollarından biri, Türkiye örneğinde olduğu gibi, bizzat o ülke iktidarının eli ve davetiyle açılıyor. Diğeri ise Afganistan ve Irak örneğinde olduğu gibi silah zoruyla.

Son zamanlarda, birinci yolun, yani güce boyun eğme ve yol vermenin, daha akıllıca olduğunu savunan uşak ruhuların daha yüksek perdeden konuşmaya başladıklarına tanık olunuyor. Gerçi bunu Irak'ın tutumu ve Türkiye'nin kararı üzerinden örneklendiriyorlar, ama sonuçta hepsi aynı kapıya çıkıyor. Resmi bir açıklama konusu olmamakla birlikte, Türk devletinin tutumunu gerekçelendirmede izlediği yöntem de aynı. Türkiye olaylara seyirci kalırsa çok zarar görmüş!.. İçinde olmak ve yararlanmak gerekmiş!.. Bununla güya Musul-Kerkük ve petroleri kastediliyor. Fakat akıllı selim sahibi hiç kimse, ABD'nin -eğer savaşı kazanırsa- talanı kimseyle, hele Türkiye gibi sadece maşalığını yaptırdığı birileriyle paylaşabileceğine inanmıyor. Bu, ABD emperyalizminin saldırı ve yağma tarihi boyunca görülmüş bir şey değil: Bugün böyle davranması için de hiçbir neden bulunmuyor. Hatta, bırakın yağmayı paylaşmasını, hala döne döne Körfez Savaşı'nın faturasını anlatıp duran Türkiye'ye bu yeni saldırının faturasının yükleneceği de iki kere iki dört kadar

açıktır.

Ne kadar gizli tutulmaya çalışılırsa çalışılsın, ABD'nin her isteğine "evet" denildiği ortada. Fakat, bugüne kadar Türkiye'nin konuya ilişkin isteklerine olumlu bir tek yanıt gelmedi Amerika'dan. İstekler son derece sınırlı, uğranacak zararın binde birini bile karşılamayacak düzeyde olduğu halde.. Çünkü, herhangi bir ödemeyi kabul etmeden de istediklerini alacaklarından eminler. Nitekim gelişmeler de bu yönde. Amerika her zamanki gibi hiçbir şey vermeye yanaşmıyor, sürekli ve hep daha fazla almak için dayatıyor ve alıyor. Amerikancı medyanın konuya ilişkin tutumu, doğal olarak Amerikan çıkarlarıyla bağlantılı biçimde yönlendiriliyor. Merkezinde de Türkiye'nin savaşa dahil olması var. Gene de arada bir faturadan bahsettiklerinde karşımıza çıkardıkları sadece sermaye sınıfının ve devletin parasal zararlarıdır. Yani, devletin

ne kadar masraf yapması gerekecek, mülteci akını için ne harcanacak, turizm gelirlerinde ne kadar kayıp olacak, Irak'la ticaretten kaç lira zarar görülecek..

Bütün bu sayılanların faturası da tüm diğer faturalar gibi işçi sınıfa ve emekçilere kesilecek, bu açık. Fakat bundan önce, sınıf ve kitlelere daha doğrudan yüklenecek çok daha ağır faturadan kimse söz etmiyor. Gençlerimizin kanı ve canı burjuva medyanın fatura dökümünde hiç yer almıyor. Amerikan basını bile bu konularda uşaklarından daha açık sözlü. Pazarlıklara ticareti dahil etmeye çalışan heyetlere, sizin en iyi ihrac malınız askerdir, Irak saldırısında askerinizi verin şu kadar doları alın, diyebiliyorlar. İşçi ve emekçilere ödetecek en ağır bedel çocuklarının kanı ve canı. Ama onlardan istenen asla bununla sınırlı kalmayacak. Aynı süreçte işletilmeye devam edecek (üstelik savaş koşulları nedeniyle daha da ağırlaştırılarak) olan İMF-TÜSİAD yıkım programı ve savaşın tüm giderlerinin onlara fatura edilmesi, kitlelerin yoksulluk ve sefaletini görülmemiş boyutlara çıkaracaktır. Savaş koşulları, aynı zamanda her türlü demokratik hak ve özgürlüğün gaspı açısından bulunmaz fırsat yaratacağından, yıkım programına ve savaş felaketine karşı mücadelenin yolları da tıkanacaktır.

Bu ise, henüz çok geç olmadan ve bir an önce mücadelenin yükseltilmesi için gerekenlerin yapılması anlamına geliyor. İşçiler, emekçiler, gençler, emperyalist savaşın kurbanı olmak istemeyen herkes, emperyalizme ve uşaklarına, sermayenin sömürü ve kölelik düzenine karşı mücadelede yerini almaya, varlığını ve geleceğini savunmaya çağırılmalı ve örgütlenmelidir. Türkiye'de ve Ortadoğu'da Amerikan varlığı, Türkiye ve Ortadoğu halkları, Türkiye ve Ortadoğu devrimleri için en büyük tehlikedir.

Ankara'daki uşaklar ABD dayatmalarına olduğu gibi boyun eğiyorlar...

Hummalı savaş hazırlıkları yalan ve aldatmacalar eşliğinde sürüyor

Irak'ı hedef alacak emperyalist savaşın başlayıp başlamayacağını tartışan kimse kalmadı. Artık tartışılan konu ABD emperyalizminin savaşı ne zaman başlatacağı, başta Irak halkı olmak üzere tüm bölge halklarını bir savaş cehennemi içine ne zaman sürükleyeceğidir. ABD, İngiltere ve Türkiye'deki hazırlıkların, yoğun bir şekilde devam eden asker-sivil diplomasi trafiğinin tek gündemi savaştır. ABD'nin bu yıkım savaşı için, ana karargah olarak Türkiye'yi seçtiği de bu arada açıklanmış bulunuyor.

Amerikancı generaller hükümetin arkasına saklanıyor

Haydutbaşı Bush ve ekibi 11 Eylül olayından iki yıl önce Irak'a saldırmayı planlamışlardı. Bush'un iktidara gelmesi, ardından gerçekleşen 11 Eylül saldırıları bu emperyalist savaş çetesi için bulunmaz bir fırsat oldu. Artık Irak'ın hedef alınacağı resmen ilan edilmişti. Afganistan yerle bir edildikten sonra sıranın Irak'a geldiği, Irak'tan sonra da başka ülkelere geleceği, bunun "uzun süreli" bir savaşlar serisi olacağı küstah bir arsızlıkla açık açık dile getirilmişti.

Washington'daki hazırlıkları yakından izleyen Türk Genelkurmayı, daha bu yılın yaz aylarında, ordu komuta kademesi içindeki düzenlemeleri/atamaları gündemdeki emperyalist savaşa göre yapmıştı. Terfi edilmeyi bekleyen generaller emekliye sevk edilirken, emekli olması gerekenler de terfi ettirilmişti. Emekliliği beklenirken terfi ettirililerin Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşta deneyim kazanmış, Irak coğrafyasını yakından bilenler arasından seçildiğini, bu tercihin Irak'a yönelik savaş hazırlıklarından kaynaklandığını düzen medyası bile o günlerde açık açık yazmıştı.

Aylardır devam eden savaş hazırlığına, Türkiye-ABD arasında süren ve -mehmetçik kanı üzerinden pazarlık- diye nitelenen görüşmelere karşın Genelkurmay, bugüne kadar savaşa ilgili açıklama yapmaktan ısrarla kaçındı. Oysa herkesin bildiği gibi Genelkurmay askerlikle ilgili olsun-olmasın birçok gelişme karşısında -örneğin bir konserde Kürtçe şarkı söylendiğinde bile- sık sık açıklamalar yapmaya, ortalığa tehditler savurmaya fazlasıyla meraklıdır.

Fakat nedense kendilerini en dolaysız bir biçimde ilgilendiren savaş konusunda, üstelik uzun zamandır sürmekte olan pazarlıkların merkezinde bizzat kendileri durdukları halde, herhangi bir açıklama yapmıyorlar. Emperyalist savaş gibi emekçilerin yoğun tepkisini çeken bir gelişme karşısında generaller topu hükümete, somutta AKP'ye atarak kendilerini geride tutuyorlar. Bu sayede emekçilerin, ilericiler kesimlerin savaş karşıtı tepkilerinin hedefi olmaktan kurtulmak istiyorlar.

Savaş bir yana, düzen açısından önem taşıyan tüm gelişmeler, sorunlar, planlamalar vb'nin bizzat generaller tarafından belirlendiği bir ülkede, emperyalist savaşa katılma kararının sadece siyasilere, hele AKP gibi bir partiye bırakıldığı masalına kimse inanmaz. Sorumluluğun hükümete bırakıldığı görüntüsü yaratılarak, savaş karşıtı tepkilerin hedefinin hükümetle sınırlı tutulması amaçlanıyor. Asıl yönetici güç olarak emperyalist savaşa katılma yönünde kararı vermiş bulunan ve buna yönelik hummalı bir hazırlık yürüten Genelkurmay ise, kendini özenle perde gerisinde tutuyor.

Emekçileri yalanlarla aldatma dönemi geride kaldı

Kitleleri aldatma, savaşa dair yapılan hazırlıkları "zorunlu önlem" diye halka yutturma görevi bu durumda hükümeti-muhalefetiyle meclise, yani AKP ve CHP'ye bırakılıyor. Tabii ki, yalan ve aldatma makinası medyanın tam desteğini de arkasına alarak.

Savaş hazırlığı kesintisiz olarak devam ederken kamuoyuna yapılan açıklamalar bu aldatmacayı gözler önüne seriyor. Resmî olarak söylenen sözler üç ayağı, beş yukarı şöyle: "Irak'ta olası bir savaş ekonomimizi olumsuz yönde etkiler, komşumuz Irak'la iyi ilişkilerimiz, ticaretimiz var, biz savaş istemiyoruz. Sorunlar diplomatik yollardan da çözülebilir. Ama Irak yönetimi de BM kararlarına tam olarak uymak zorunda. ABD ise stratejik müttefikimiz; bu ilişkilerin gereklerini elbette yerine getiririz. Ne var ki bizden henüz resmi hiçbir talepte bulunulmadı, herhangi bir taahhütte de bulunmuş değiliz ..."

Bu minval üzere devam eden yalan kampanyası sonsuza kadar süremezdi. Zira savaş tarihi yaklaşınca Washington'daki efendiler Ankara'daki uşakları sıkıştırmaya başladılar. Savaş kundakçılarının baş aktörlerinden Wolfowitz, Türkiye'nin Washington büyükelçisi Faruk Loğoğlu'nu makamına çağırarak emri verdi. "Türkiye'nin niyeti ne? Biran önce ne yapacağınıza karar verin, bizde ona göre hazırlığımızı yapalım!" Bu emri alan Ankara'daki uşak takımı, ertesi gün Amerikalı askeri uzmanların havaalanlarında inceleme yapabileceğini efendilerine ilettiler. Artık Bush ve savaş çetesinin taleplerini gizlemenin imkanı kalmamıştı. Türkiye'ye savaşın orta yerinde yer alma rolü veren talepler listesi basında yayımlandı. "Amerika bizden resmi bir talepte bulunmadı" yalanı böylece gözler önüne serilmiş oldu.

Talepler -daha doğrusu dayatmalar- listesi yayımlanınca görüldü ki, Amerikan emperyalizmi mazlum Irak halkının kanını dökmek için havaalanları, limanlar, demiryollarının yanı sıra Türk birliklerinin kendi emrinde savaşa katılmasını da istiyor. Böylece Washington-Ankara arasında genelkurmay başkanından başbakana, Tayyip Erdoğan'dan dışişleri bürokratlarına kadar aylardır halktan gizli bir şekilde sürdürülen pazarlıkların içyüzü de orta yere serildi ve maskeler düştü.

Kaygılar, hesaplar, pazarlıklar...

Görünüşe bakılırsa Amerikancı sermaye basını dışında ortada savaşı savunan hiçbir asker, sivil yetkili görünmüyor. Oysa fiilen devletin tüm birimleri yoğun bir şekilde savaş hazırlığına devam ediyor. Bu şaşırtıcı da değildir. İşbirlikçi Türk burjuvazisinin ve onun hizmetindeki devletin ABD dayatmaları karşısında yapabilecekleri fazla bir şey yoktur. ABD emperyalizmine ekonomik, siyasi, askeri, diplomatik ve diğer alanlarda bağımlı olmak, Türkiye'yi emperyalist efendi karşısındaki köle durumuna düşürmüştür. Bu aşırı bağımlılık ise Washington'dan gelecek emirlere, bu bazı bakımlardan kendi çıkarlarına aykırı olsa bile, sonuçta uyma zorunluluğu getirmektedir.

Bugüne kadar ABD'nin "sadık müttefik"i olmakla övünenler, şimdilerde kapıya dayanan savaşın tahmin edilemez sonuçlarından, efendilerinin bölgeyle ilgili tehlikeli planlarından kaygı duyuyorlar. Ama öte yandan, savaşın pekala bir fırsat olabileceğini de varsayarak gözlerini Musul ve Kerkük petrollerine dikbiliyorlar. Türk burjuvazisinin bu tarihsel emelleri doğrultusunda herhangi bir sonuç umabilmesi içinse savaşa bizzat katılması gerekir. Bundan dolayıdır ki Amerikancı sermaye medyası, Türkiye'nin önündeki en mantıklı seçeneğin savaşa katılmak olduğunu söylüyor ve emekçi kitleleri bu yağmacı ve yayılmacı hesaplar üzerinden ikna etmeye çalışıyor.

Savaş çığırtkanlığı yapan medyanın kullandığı başlıca argüman; "Bu savaşı engellemeye gücümüz yok, Türkiye savaşa girse de girmese de ABD Irak'a saldıracak. Savaş her halükarda bize zarar verecek; eğer dışında kalırsak zararımız daha büyük olacak" oluyor. Böylece, zararı en aza indirmenin tek yolu olarak "savaş içinde bizzat yer almak" vurgusuna mantıksal bir meşruiyet kazandırılmaya çalışılıyor.

Kamuoyu karşısında sessiz kalan generaller ise, güya karar verme yetkisine sahip olan hükümete fiilen gerekli talimatları veriyorlar. Hükümetin generaller kadar rahat olduğu söylenemez. Ama kendisi için yarattığı ve yaratacağı tüm sıkıntılara rağmen, Amerikancı çizgideki AKP'nin savaş destekçisi olduğu da apaçık ortadadır. Erdoğan başka müslüman ülkelerin de savaş koalisyonuna katılması gerektiğini dile getirerek, ABD uşaklığını gözler önüne serdi bile. Aynı şeyi emperyalist savaş çetesinin elebaşı Bush'un ayağına giderek ve Washington'daki savaş kundakçılarıyla gizil pazarlıklar yaparak daha önce de göstermişti.

Generaller tarafından hükümetin önüne koyulan değerlendirmede, tek doğru tercihin savaşta bizzat yer almak olduğu belirtiliyor. Aksi durumda Türkiye'nin büyük zararlara uğrayacağı iddia ediliyor. Bu zararlara ise kabaca şöyle sıralanıyor: "Kürt devletinin kurulmasının engellenemeyeceği; -savaşta harap

edilecek- Irak'ın yeniden inşasında Türk firmalarının pay alamayacağı; Musul-Kerkük gibi kentler üzerindeki inisiyatifin başka güçlerin eline geçebileceği; uğranılacak ekonomik zararların tazmini için yardım alınamayacağı; İMF'yle ilişkilerin bozulacağı ve bunun ağır bir ekonomik krize yolaçacağı; ABD'nin bölgede yeni bir stratejik ortak (uşak) arayışına girişebileceği " vb.

Bu "tehlikeler"e ve "kayıplar"a dayanarak Genelkurmay, meclisten savaş konusunda sınırsız yetki istiyor. Ancak alınacak meclis kararının göstermelik olacağı, ordunun daha şimdiden ABD'ye götürdüğü tekliften bellidir. Kürt devletinin kurulmasını engellemek ve Musul-Kerkük kentlerini fiilen işgal etmek hayalleriyle hazırlanan teklife göre; TSK, kara harekatı düzenleyerek Kuzey Irak'ı işgal etmeye ve ABD'nin bu bölgeyle ilgili duyduğu "güvenlik" kaygılarını gidermeye hazır olduğunu garanti ediyor. Yani ortada henüz bir meclis kararı yokken TSK savaş arabasına koşulmak için hazır olduğunu Washington'daki efendilere iletmis bile. (Savaşla ilgili bu plan ABD tarafından kabul edilmedi, zira onun istemine göre savaşta yer alacak güçler doğrudan Amerikan ordusunun emri altında olmak zorundalar).

Bu koşullarda hükümetin emperyalist savaşa ilgili alacağı kararların ABD'nin isteği ve generallerin verdiği talimat doğrultusunda olacağına da şüphe yok.

Emekçiler de kendi cephelelerinden hazırlanmak zorunda

Savaşla ilgili son aşamaya gelen hazırlıklar, yapılan pazarlıklar, kâr-zarar denklemi ile ilgili hesaplar, savaş senaryoları vb... Tüm bunlar asalak sermaye gruplarının sınıfsal çıkarlarına göre yapılmaktadır. Tüm emperyalist savaşlarda olduğu gibi Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'ya saldırısı da bölgenin tüm halkları için büyük çaplı bir yıkım anlamı taşıyacaktır.

Generallerin, mecliste bulunan ve dışında kalan sermaye partilerinin, medya baronlarının kendi sınıfsal çıkarlarına göre hesaplar yapmalarında şaşılacak bir taraf yoktur. Bu çürümüş düzen güçlerinin asıl arsızlığı, bu hesapları işçi ve emekçi çocuklarının kanı üzerinden yapabilmesidir. Tüm tarihsel ve güncel deneyimlerin de gösterdiği gibi ne patronların, ne generallerin, ne de mecliste oturanların çocukları savaş cephesine sürülmeyecek. Ölmeye ve öldürmeye zorlanacak olan işçi ve emekçi çocukları olacaktır. İşsiz kalacak olan da, yoksulluk ve açlığa mahkum edilecek olan da, demokratik sosyal hakları için mücadele ettiği için devletin zorbalığına maruz kalacak olanlar da onlar olacaktır.

Emperyalistler ve yerli işbirlikçileri savaş faturasının tümünü işçi sınıfı ve emekçi kitlelere ödetmek için ellerinden geleni yapacaklardır. Oysa yağmacı, emperyalist savaşı istemeyenler, bu savaş karşısında direnebilecek olanlar da aynı işçi-emekçi kitlelerdir. Güçlü savaş karşıtı eğilime rağmen, emperyalist savaşa karşı yapılan eylemler henüz zayıf geçiyor. Kuşkusuz sınıf ve kitle hareketinde yaşanan durgunluk ve kırılma bu eylemlerin zayıf geçmesindeki önemli etkenlerden biridir. Yaygın örgütlülüğün olmaması, var olan örgütlenmelerin de uzlaşmacı, geri tutumlara sahip güçlerin denetiminde olması, ayrıca hareketin gelişimi önünde engel oluşturuyorlar.

Yağmacı haydutlar ve onların yerli işbirlikçilerinin çıkarları için çok yönlü bedeller ödenmek istenmiyorsa, emperyalist savaşa ve yerli destekçilerine karşı biriken tepkileri örgütlemek ve bu tepkiyi eyleme dökmek tek çıkış yoludur. Emperyalizmin savaş demek olduğu gerçeğinden hareketle bu mücadele, çürümüş sermaye düzenini de hedef alacak bir genişlikte örülmelidir.

Kahrolsun emperyalist savaş!

"Müslüman" AKP'nin savaş hükümeti Amerikan emperyalizminin Irak seferine hazır

Seçim öncesinde, bu seçimi hangi parti veya partiler kazanırsa kazansın kurulacak hükümetin bir savaş hükümeti olacağını söylemiştik. Çünkü hiçbir düzen partisinin, ABD emperyalizmine kölece bağımlılık koşullarında, onun isteklerine karşı çıkamayacağı yeterince açıktı. Buna, "islami teröre karşı savaş" teyakkuzuna geçmiş ABD'den icazetli "islamcı" parti AKP de dahildi. Hatta hepsinden fazla.

Artık savaşın gelip kapıya dayandığı şu günlerde kurulan hükümetin nasıl bir savaş hükümeti olduğu gerçeği daha geniş kesimler tarafından ve daha net görülmeye başlandı. Hükümet, Beyaz Saray ve Pentagon tarafından alınan ve MGK tarafından onaylanan tüm kararları, hiç itirazsız/ikirciksiz, siyasi karar haline dönüştürmenin basit bir aleti olmayı koşa koşa üstlendi, üstlenmeye devam ediyor.

Geçtiğimiz hafta, devlet ve düzen cephesinde, Irak saldırısına ilişkin Amerikan taleplerinin ve "bir an önce yanıt verin" talimatının telaşlı koşuşturması yaşandı. ABD büyükelçisi R. Pearson'ın geçtiğimiz Cumartesi başbakan Gül'e verdiği bu talimatın ardından, Pazartesi günü devlet zirvesi toplandı. Genelkurmay'ından başbakanına, MİT Müsteşarı'ndan Dışişleri Bakanı ve müsteşarına kadar kilit konumdaki tüm devlet yetkililerinin katıldığı zirvede alınan kararlar ise, her zamanki gibi halktan gizlenmeye çalışıldı. Toplantı sonrası yapılan resmi açıklama, aylardır tekrarlanan "bir karar alınmadı, sadece istişare ve bilgilendirme amaçlı toplandı" teranesinin tekrarı niteliğindedir.

Ankara'daki telaş salt bu zirveden de ibaret kalmadı. Irak'lı tüm "sözde" muhalifler, Barzani, Talabani, Irak Ulusal Konseyi (INC)'nden Ahmet Çelebi, Türkmen Cephesi'nden Sanan Ağa Kasap da Ankara'da üst düzey görüşmeler sürdürdüler. Daha önemlisi, İsrail'den Genelkurmay Başkanı Moşe Yalon ile Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Yoav Biran'ı ağırladı Ankara. Bu sonuncular, hem hükümetteki "müslüman" AKP'nin karakterini, hem de tam savaşın eşiğinde ABD-İsrail-Türkiye şeytan üçgeninin faaliyetini göstermesi açısından önemliydi.

Türkiye-ABD ilişkileri, Türkiye-ABD-İsrail şer ittifakı, Türkiye'nin bu ittifaklar ve ilişkiler üzerinden Ortadoğu'da üstlenmeye kalktığı uğursuz rol bir düzen ve devlet gerçekliği ve tercihidir. Bunun anlamı ise, düzene ait hiçbir güç ve kurumun bu gerçekliğin dışında olmadığı, bu tercihe aykırı bir tutum alamayacağı ve almayacağıdır. Özellikle de, düzenin temel kurumlarından biri olan hükümetlerin. İster bugünkü gibi dinci bir parti tarafından kurulmuş olsun, isterse sosyal-demokrat olsun sonuç değişmez. Her düzen partisi, parlamentoya ve hükümete düzenin ihtiyaçları çerçevesinde ve bu ihtiyaçlara en iyi yanıt vereceği düşünüldüğü için taşınır. Nitekim bugün bu görevi AKP üstlenmiş durumdadır.

Günün AKP hükümetine yüklediği görev, ABD'nin Ortadoğu ve Asya'da kurmak istediği yeni düzende Türkiye'nin (maşalık bile değil) ateşe elini sokmasıdır. Müslüman bir bölgede Müslüman bir devlet olarak ABD'nin hedefindeki diğer Müslüman devletlere karşı savaşa doğrudan katılmak, ülkeyi

boydan boya bir ABD üssüne dönüştürmek, gençlerini ABD askeri olmaya, halkını faturayı ödemeye zorlamak... Açıktır ki, bu, vatana ihanetten başka bir anlama gelmemektedir.

Hiç kimse AKP kurmaylarının ve hükümetinin, bu savaş ve yıkım, bu ihanet kararlarını verirken zorlandığını, gönülsüz olduğunu iddia edemez. Kaldı ki, kapıya dayanan savaş hali şimdi birdenbire ortaya çıkmış bir durum da değildir. Daha 11 Eylül'ün hemen ardından Bush haydudu bu topyekun savaş ilanını "haçlı seferi" tabiriyle açıklamıştı. En kolay lokma gördüğü Afganistan'la başladı saldırıya. Afganistan "başarısı" ile güya 11 Eylül'ün yere çaldığı itibarını tekrar kazandı. Şimdi sıra Irak petrollerinde. Yarın kime, hangi ülkenin hangi kaynaklarına sıranın geleceğini biraz da Irak seferinin sonucu belirleyecek. Kısacası, AKP (ve seçimlere katılan tüm düzen partileri), bir savaş hükümeti kurmaya daha o günden talip olmuşlar, üstlerine düşecek görevi bile bile katılmışlardı seçime. Şimdi sadece üstlenmiş oldukları görevleri yerine getirme uğraşındalar.

AKP'ye oy veren müslüman taban "hele bir iktidara yerleşsin, yine Müslümanlığının gereklerini yerine getirecektir" düşüncesiyle hareket etmişti. Hiç kuşkusuz, Müslüman bir ülkeye karşı açılmış olan bir savaşa katılmamak onlar için doğal bir beklentiydi. Fakat mevcut gelişmeler şimdi bu kesimi, bir takiiye ile değil, gerçek bir değişimle karşı karşıya olduğunu düşünmeye zorlayacaktır. Düzen siyasetinde asıl olan, düzenin ihtiyaçlarına yanıt verebilmektir. Ve sermaye düzeni için esas olansa, din başta olmak üzere, halk kitlelerini kandırarak çıkarlarını sürdürmenin ne kadar yolu varsa kullanmaktır. Din üzerinden politika yapanlar bunun çok iyi bilincindedir; kullanılmak onlar için değil, onların oy tabanı için geçerlidir. Bugün bu taban, AKP üzerinden kullanılmıştır ve kullanılmaktadır.

Bu nedenle de, öncelikle dinci politikanın etkisi altındaki işçi ve emekçiler olmak üzere, sınıf kitlelerinin düzen ve devlet gerçekliği konusunda hızla bilinçlendirilmesi, devlet ve hükümet cephesinden alınan emperyalist savaşta maşalık kararlarının bozulabilmesinin tek yoludur. Emperyalist yağma ve imha savaşına karşı durmak, emperyalizmle göbek bağlarına sahip bir sınıfın temsilcisi ve hizmetçisi bir parti ve hükümetin ne harcı ve ne de vazifesidir. Böyle bir görev ve sorumluluk, düzenle ve emperyalizmle hiçbir bağı bulunmadığı gibi, düzenin ve emperyalizmin tüm karar ve uygulamalarından zarar gören sınıf ve emekçi kitlelerinin, bu kitlelerin temsilcisi konumundaki politik yapıların omuzlarındadır. En başta da, işçi sınıfının siyasal temsilcisi olan komünistlerin.

Emperyalizme karşı mücadele görevleri konusunda parti programı ve görüşlerinin sınıf içinde yaygınlaştırılması, sınıf kitlelerinin emperyalist savaşa karşı bu görüşler etrafında örgütlenip mücadeleye sevk edilmesi günün en acil ve ertelenemez görevidir. Düzen partilerinin, daha özeldir hükümet partisi AKP'nin bu çerçevede teşhiri, düzenin daha temel kurumları olan ordu, parlamento vb. ile birlikte yürütülmelidir.

“Esnek üretim” TİS’lerde yer aldı... Yeni iş yasası için geri sayım hızlandı...

Saldırılarına ve sendikal ihanete karşı mücadeleyi örelim!

“Bilim Kurulu”nun İş Yasası Taslağı, henüz yasalaşmadan toplu sözleşmeleri belirledi. Metal sektörünün ardından tekstil sektöründe de “esnek üretim” sözleşmeleri imzalandı. İşçi sınıfının, hükümet kurulur kurulmaz iş yasası çıkmazsa işçi tensikatlarına gidileceği açıklaması yapan TİSK Başkanı Refik Baydur’un bu saldırı ilanını ve ardından satış sözleşmelerini sessizlikle karşılaması, sermayeyi giderek pervasızlaştırıyor. Gerçekte hiçbir kazanım sağlamayan, henüz yürürlüğe girmediği halde İş Yasası Tasarısı için sermayenin diline doladığı bir bahane olan sözde İş Güvencesi Yasası gerekçe gösterilerek, birçok işyerinde “esnek üretim” uygulamaları, işçi çıkarmalar, iş hukukunu işverenin keyfiyetine bırakan sözleşme imzalatmalar, taşeronlaştırma vb. bir dizi saldırı almış başını gidiyor.

Son dönemde Yeni İş Yasası konusunda tümüyle sermayeyi haklı göstermeyi amaçlayan bir konferans, panel vb. furması da başgösterdi. Sermaye seçimlerden ve TİS’lerden alınan sonuçların özgüveniyle “esnek üretim” saldırısında atağa geçmiş bulunuyor. TİSK’in 40. kuruluş yıldönümünün temel gündemi henüz yürürlüğe girmemiş olan sözde İş Güvencesi Yasası ile İş Kanunu’nda yapılması istenen değişiklikti. İşçi sendikaları da kendi cephelerinden sermayenin bu atağına güç katıyorlar. Örneğin DİSK 18 Aralık’ta İş Yasası Taslağı ile ilgili, işçilerin değil, sermaye temsilcilerinin tartıştığı bir panel düzenledi. “Araştırma kurumu”, “Vakıf” vb. ibareli sermaye kurumları aracılığıyla İş Yasası üzerine benzer toplantılar örgütleniyor. Son olarak AKP hükümeti de başta İş Yasası değişikliği, İş Güvencesi Yasası vb. olmak üzere, işçi ve emekçilere yönelik saldırıları görüşmek ve onaylatmak üzere 21 ay aradan sonra “Ekonomik ve Sosyal Konsey”i topladı. Türk-İş, DİSK, Hak-İş konfederasyonları ile hükümet ve sermaye kurumlarının oluşturduğu ESK’da işçi ve emekçilere yönelik saldırıların somut planı çiziliyor, görev paylaşımı yapılıyor.

Bu arada sermaye sınıfının saldırı hattını ileriye taşıdığı da belirtmek gerek. MESS Yönetim Kurulu Başkanı Tuğrul Kutadgobilik, düşmanını zorlanmadan yenilgiye uğratmış bir komutan olarak, “Gece yarısı baskınla çıkmış İş Güvencesi Kanunu kaldırılarak, ama İş Kanunu’nun tasarısındaki şekliyle aynen kabul edilerek çıkması lazım” diyor. Yani kendi sınıfına ve bu sınıfın hizmetindeki hükümete, düşman bildiği sınıfın en önemli bölüklerinden metal işçilerinin içler acısı halini görmüş ve bunu satış sözleşmeleri üzerinden teyit etmiş biri olarak, “işçilerin gözünü boyamak bile gereksiz, dosdoğru saldırıya geçelim” demek istiyor.

Fakat sermaye sınıfı, temkinli hareket etmekten henüz tümüyle vazgeçmiş değil. Yeni İş Yasası’na gerekçe olarak İş Güvencesi Yasası’nın çıkmış olmasını ve sendikalar ile hükümet arasındaki protokolü gösteriyor. Hükümet de bu çizgiye uygun bir davranış içerisinde. Daha ilk günlerde Erdoğan tarafından İş Yasası ile ilgili olarak patronların gönlüne su serpen açıklamalar yapılmıştı. Erdoğan, üretimi ve istihdamı arttırmak için işverenlerin isteklerini karşılamalarının doğal ve zorunlu olduğunu dile getirmişti. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na da buna uygun bir isim getirildi. Bakan Murat Başesgioğlu ESK toplantısından hemen önce “Bizden önce başlatılan süreci devam ettireceğiz. Daha önce bir paket olarak geçirilen ancak daha sonra İş Güvencesi Yasası’nın İş Yasası içinden çıkarılıp

seçim öncesi parlamentodan geçirilmesi konsensüsü zedeledi. Ama biz bu kesilen süreci devam ettireceğiz” sözleriyle, hükümetin “esnek üretim” yasası konusundaki tavrını bir kez daha ortaya koymuş oldu.

Hükümet ve patronlar başından beri İş Güvencesi Yasasını yeni saldırı yasasının hayata geçirmenin dayanağı olarak kullanıyorlar. Oysa bu yasa işçilere iler tutar bir hak tanımıyor. Mevcut hükümetin başlıca destekçilerinden olan Hak-İş, sermayedarları rahatlatmak için de olsa sık sık bunu vurguluyor. Örneğin TİSK’in kuruluş yıldönümünde konuşan Hak-İş Genel Sekreteri Yusuf Engin, yasanın gerçekten bir iş güvencesi sağlamadığını, uzun vadede işveren için de olumlu sonuçlar doğuracağını belirtiyor. Yusuf Engin, hükümeti koruma gayreti ile işverenleri iknaya çalışıyor derken, İş Güvencesi Yasası konusunda da herkesi aydınlatmış oluyor. Bu noktada DİSK ve Türk-İş yöneticilerinden daha dürüst davrandığını, hiç değilse İş Güvencesi Yasası üzerinden patronlarla sahte atışmalara girmediğini söylemek mümkün.

Sermaye cephesinden bunlar yapılırken, işçi sınıfı cephesinde yaprak kımıldamıyor. Sendika bürokrasisi bunun yarattığı rahatlıkla sermayeyle danışıklı dövüş oyununu sürdürmek dışında pek bir şey yapmıyor. Bu arada “esnek üretim” yasasının kabul edilebilirliği konusunda alttan alta bir eğilim geliştirmeyi de ihmal etmiyor. DİSK’in 18 Aralık ’02 tarihli “AB sürecinde çağdaş ve demokratik çalışma yaşamı” konulu konferansında konuşan Süleyman Çelebi, “Konfederasyonumuz, ortaya çıkan bu hedef (İLO ve AB ilerleme raporlarının tespit ettiği iş hukukundaki eksikliklerin giderilmesi hedefi) doğrultusunda yapılacak çalışmalarda Sendikalar, TİS, Grev ve Lokavt Yasaları ile İş Yasası’nın birlikte ve eş zamanlı olarak ele alınmasını ve yasalaşmasını savunmaktadır” sözleriyle, 1475 sayılı yasanın değiştirilmesine karşılık 2821 ve 2822 sayılı yasalarda değişiklik pazarlığına girişiyor. “Esnek üretim” yasasını bilmeyen biri, buradaki pazarlık gücüne hayranlık duyabilir. Ama hemen hatırlatalım ki, sözde iş güvencesinde mutabakat sağlamak amacıyla düzmece bir bilim kurulu oluşturulmasının ve bu kurulun ortaya koyacağı her ürüne evet denilmesinin, yani 1475 sayılı İş Yasası’nın baştan sona “esnek” hale getirilmesinin başlıca sorumluları, S. Çelebi gibi ağalardır. Güya düzeltme isteği ileri sürüyorlar ama açıkçası sermayeye “esnek üretim”i yasalaştırmakla kalmayın, işçiler lehine düzeltme olacağını ileri sürerek Sendikalar ile TİS, Grev ve Lokavt yasalarına da el atın mesajı veriyorlar. İş Güvencesi için başlatılan çalışmalar da güya işçi haklarını geliştirmek içindi. Ama çok geçmeden bu çalışmalardan çıka çıka “esnek üretim” yasa taslağı çıktı.

Nitekim S. Çelebi, sınıfı düşürdükleri durumu ve sermaye uşağı konumlarını dillendirmekten çekinmiyor; “Ülkemiz sendikal hareketi, içinden geçtiğimiz kriz döneminde krizden sağ salim çıkma adına ağır yükler ve sorumluluklar üstlenmiştir. Bu süreçte, yasal düzenlemelerde karşılığı bulunmamakla birlikte toplu sözleşme düzeni içerisinde ücretsiz izin, telafi çalışması gibi esneklik uygulamalarına olanak tanınmıştır.”

Daha yasalarda yokken esnek üretimin hayata geçirilmesine ortaklık edenler, “esnek üretim” yasasına karşı mücadele ederler mi? Kaldı ki böyle bir sorunları pek yok. Düzmece bilim kurulunda DİSK’i temsil eden Prof. Devrim Ulucan’ın sözleri bu

çerçevede ibret vericidir. S. Çelebi’nin aklından geçirip de söyleyemediklerini söylemesi için konuşturulan Prof. Ulucan, Yeni İş Kanunu’nun varolan uygulamaları yasalaştırdığını, esnek çalışmanın, telafi çalışmasının, işçi kiralınmasının zaten fiilen uygulandığını, İş Kanunu’nu hazırlarken bunları göz önünde bulundurdıklarını söyledikten sonra, üstüne basarak Türkiye’nin esnek çalışmaya ihtiyacı olduğunu belirtiyor. Kendisinin de içinde yer aldığı “bilim kurulu”nun hazırladığı Yeni İş Yasasının AB normlarına uygun olduğunu, mutlaka meclisten geçmesi gerektiğini, bu yasanın sınıfa birçok şey kaybettiren sendikalar arası rekabeti engelleyeceğini ileri sürüyor.

Aslında AB normlarına uygunluk ve sendikal rekabetin engelleneceği konusunda haksız da sayılmazlar. “Esnek üretim” saldırısı da “demokratikleşme” diye baskı ve terör yasalarının çıkarılması, F tipi hapishanelerin açılması gibi, tam da AB’ye uyum üzerinden gündeme getiriliyor. Bu yasa bir kez meclisten geçirilir ve uygulanmaya başlarsa, ne işçi hakları, ne toplu sözleşme ne de sendika kalacağı için, doğal olarak sendikalar arasındaki rekabet de ortadan kalkacaktır. DİSK’in Prof.’u, istemeden de olsa bu gerçeği itiraf etmiş oluyor.

Hükümet, sermaye ve sendika bürokrasisinin bu ölçüde pervasızlaşması boşuna değil. “Esnek üretim” yasa taslağı geçtiğimiz yaz başında gündeme getirilmesine rağmen, görev ve sorumluluklar halen de sendika bürokrasisine bırakılıyor. Seçimler, hükümetin kuruluşu, AB’ye giriş üzerinden oluşan gündemlerin gölgesinde kalan “esnek üretim” yasası, siyasi konjonktürün uygunluğu ve sınıfın verili durumu gözetilerek tam da savaşın arifesinde yeniden gündemleştirildi. Görüldüğü gibi sermaye ve hükümeti, sendika bürokrasisi ile elele vererek örgütüyor bu saldırıyı.

Dolayısıyla işçi sınıfının sorunu havale edebileceği tek bir yer bile yok. Sorumluluk tümüyle işçi sınıfı ve emekçi kitlelerindir. Kaldı ki bu yeni bir olgu da değil, öteden beri böyleydi. Metal ve tekstil işçileri TİS sürecini edilgenlikle izledikleri için, satış sözleşmeleri kolaylıkla imzalanmış, işçiler payına önemli hak kayıpları yaşamış oldu. Sınıfın ileri kesimi, sınıfın bu denli düşürülmesinin, ihanetin ayyuka çıkmasının, örgütsüzleştirilmesinin suçunu zaten sermayenin bir parçası olmuş sendika bürokrasisine atarak bir şey değiştiremez. “Esnek üretim” yasası karşısında keskin açıklamalar yapmak da bu saatten sonra bir değer taşımıyor. Yerellerden, fabrikalardan, işyerlerinden başlayarak eylem geliştirmek, bununla paralel olarak tabanı bilinçlendirip örgütlemek gerekiyor. Artık laf değil iş, tartışma değil eylem zamanıdır. Bunun gerektirdiği sorumlulukla hareket edilmezse, kapıya dayanmış olan savaşın yaratacağı keşmekeş içinde işçi ve emekçilerin kalan tüm kazanımları da gaspedilir.

Oysa işçi sınıfı bir kez harekete geçerse, mücadele safları, tensikat, iş güvencesi hakkından yoksun bırakılmak ve işsizlikle karşı karşıya kalan kamu emekçileri, savaşa sürülmeye çalışılan gençlik, İMF patentli saldırılarla sürekli yıkıma uğrayan ve yoksullaşan kent ve kır emekçileri vb. tarafından hızla tahkim edilir. İşçi sınıfı sermaye iktidarına karşı toplumsal mücadeledeki önderlik rolünü, “esnek üretim” saldırısına ve savaşa karşı bir an önce harekete geçerek adım adım örmek zorundadır. Bu, öncü ileri kesim başta olmak üzere tüm işçi sınıfının tarihsel görevidir.

Irak halkının yanında savaşıma isteği artıyor...

ABD emperyalizmine karşı öfke büyüyor!

ABD emperyalizmi hazırlıklarını hızla tamamladığı savaşta İngiltere, İsrail ve Türkiye'nin desteğini almakla birlikte, İngiltere halkının yüzde 65'i, Türkiye halklarının yüzde 86'sı, İsrail halkının ise yüzde yüzde 60'ının Irak'a yönelik ABD müdahalesine karşı olduklarını yapılan anketlerde ortaya koyuyor.

Emperyalist savaşa yönelik tepki dünya ölçüsünde gelişiyor. Başta Arap halkları olmak üzere ABD emperyalizmine karşı Irak halkının yanında savaşıma isteği gün geçtikçe artıyor.

Daha şimdiden onbinlerce gönüllü ABD emperyalizmine karşı savaşıma doğrultusunda harekete geçmiş bulunuyor. Bir zamanlar Amerika'nın kullandığı Müslüman Kardeşler Örgütü vb. örgütler "Irak'a yönelik savaş tehdidinin sürdürülmesi durumunda Amerikan hedefleri vurulacaktır" açıklamasını yapıyorlar.

ABD emperyalizmine karşı büyüyen tepkiyi dizginleyip dağıtmak için işbirlikçi Arap yönetimleri harekete geçmiş bulunuyor. ABD emperyalizmiyle sürekli işbirliği içinde olan Ürdün Kraliyet ailesinin artan savaş karşıtlığını dizginlemek amacıyla gündeme getirdiği "önce Ürdün, önce ülkemizi düşünelim" kampanyaları tüm işbirlikçi Arap devletleri tarafından sistematik olarak düzenleniyor.

Mısır'ın başkenti Kahire'de düzenlenen savaş karşıtı konferansta; Ürdün'den 17 bin, Mısır'dan 25 bin, Suriye'den 50 bin, İran'dan 80 bin, Suudi Arabistan'dan 17 bin gönüllünün Amerikan emperyalizmine karşı Irak halkının yanında savaşmak için başvuruda bulunduğu belirtildi. Konferansın ev sahipliğini yapan ABD Saldırganlığına Karşı Mısır Halk Kampanyası (EPCCU) adlı örgütün yayınladığı deklarasyonda gönüllü sayısının daha da artacağı belirtildi.

Amerika ve Avrupa'daki savaş karşıtları da harekete geçmiş bulunuyorlar. Amerikalı savaş karşıtı Ramsey Clark yaptığı açıklamada "savaş binlerce insanın ölümüne yol açacak. Bu ölümlerin yaratacağı öfke, sadece bu bölgeyi değil her yeri etkiler ve yıllarca sürecek bir istikrarsızlık ve şiddet döngüsü başlar. Bu nedenle ABD'ye yapacağı müdahaleyi durdurmak için tüm çabamızı göstermeliyiz" diyerek, savaş karşıtlarını organize ve birlikte davranmaya çağırıyor. Benzer açıklamalar Avrupalı işçi ve emekçilerden de geliyor.

Amerika'nın haydutlukta sınır tanımayan tutumu BM örgütü içinde bile tepki yaratıyor. BM örgütünde çalışan Denis Holiday, Irak'a yönelik ambargo ve savaş tehdidinden duyduğu rahatsızlığı dile getirerek görevinden istifa etti. Denis Holiday yaptığı açıklamada şunları söylüyor: "ABD, Irak yönetimini BM kararına uymamakla suçluyor. Böylelikle silah denetimi için kapısını ardına kadar açan Irak yönetimini sıkıştırmak istiyor. Barışçıl süreci sabote ediyor. Amerika'nın derdi savaşı bir an önce başlatmak, Ortadoğu petrolünün yüzde 60'ının bulunduğu Irak topraklarının üzerine oturmaktır."

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri de emperyalist savaşa karşı mücadelede yerini almalıdır

Türkiye'de halklarının yüzde 86'sının emperyalist savaşa karşı olduğunu, ABD emperyalizmine destek verilmemesi gerektiğine inandığını yapılan anketler ortaya koyuyor.

ABD emperyalizminin savaş arabasına Türkiye'nin bağlanması yönünde açıktan görüş belirten bir avuç satılık burjuva kalemeşörü ve tekeli sermayedarın

dışında hiç kimse bulunmamaktadır. Gündüz Aktan vb. birkaç "derin devlet" kalemeşörü, "bölgeye demokrasi gelir, feodal aşiretsel yapı dağılır" türünden açıklamalarla saldırının destekçiliğini yapmaktadır. Ancak ABD emperyalizminin savaş arabasına bağlanmanın bedeli çok ağır olacaktır. Demokrasi ve insan hakları söylemleri ile üzerlerindeki yükü hafifletme çabaları bu nedenledir.

Türkiye halklarının yüzde 86'sının savaşa karşı olması elbetteki önemlidir. Ama sorun emperyalist savaşın önüne geçilmesi sorunudur. Mazlum Irak halkının yanında yer alma tarihsel sorumluluğunun hakkının ne ölçüde verileceği sorunudur.

İşçi sınıfı ve emekçilerin Türkiye'nin ABD emperyalizminin savaş üssü haline getirilmesine, 80 bin Amerikan askerinin Türkiye topraklarında

sağlam politik bir içeriğe kavuşturulması ve örgütlenmesi görev ve sorumluluğuyla yüzyüzedirler.

konumlandırılmasına, onbinlerce evladının kanının dökülmesine karşı tepki duymaması zaten düşünülemez. Fakat asıl önemli olan, bunun eylemli tepkilerle ortaya konulması, emperyalist savaşa karşı koyuşun her alanda örgütlenmesidir. Bu ise biz komünistlerin önüne eylemli tepkinin örgütlenmesini kolaylaştıracak politik-örgütsel araçları yaratma sorumluluğunu koymaktadır. Komünistler tüm alanlarda emperyalist savaşa karşı tepkilerin

Asgari ücret komedisi tamamlandı...

Yeni sefalet ücreti belirlendi

Çalışmalarına 1 Ekim'den bu yana devam eden ve toplam beş toplantı yapan Asgari Ücret Tespit Komisyonu 2003 yılında uygulanacak asgari ücreti nihayet açıkladı.

Komisyonun 26 Aralık'taki toplantısından sonra yapılan açıklamaya göre; 1 Ocak 2003 tarihinden itibaren asgari ücret, brüt 306 milyon, net 223 milyon 749 bin lira olacak. Şu anda asgari ücret net 183 milyon lira. Demek oluyor ki komisyon onca hesap kitaptan sonra sadece yüzde 22'lik bir artışla yetinmiş. Önceki örneklere bakıldığında bu miktar biraz fazla görünebilir. Bu basit bir aldatmacadır. Daha önceleri asgari ücret 6 aylığına belirleniyordu ve nispeten daha küçük artış oranları söz konusuydu. Şimdi ise belirlenen yeni asgari ücret bir yıl süreyle hiç arttırılmaksızın uygulanacaktır.

Aslında asgari ücret işçi sınıfı tarafından kazanılmış tarihsel haklardan biri. Sermayenin sınırsız kâr hırsının ücretleri düşürmek yoluyla işçi sınıfını açlığa mahkum etmesini bir parça olsun engellemek için ücretlere bir alt sınır konulması önemli mücadeleler sonucu burjuvaziye kabul ettirildi. Asgari ücret, sınıfın örgütlü mücadelesinin bir kazanımı olarak burjuva hukukuna sokuldu.

Fakat işçi sınıfının örgütlenmelerinin zayıfladığı, mücadelenin güçten düştüğü koşullarda sermaye adeta bu haklarla alay etmeye başladı. Bunun örneklerini bulmak için bir yerlere gitmeye hiç gerek yok. Türkiye'de asgari ücretin belirlendiği mekanizmanın kendisi de, belirlenen ücretin miktarı da bunu yeterince açık bir şekilde gösteriyor.

Asgari Ücret Komisyonu sendikacılardan, hükümet ve işveren temsilcilerinden oluşuyor. Hükümet doğal olarak sermayenin emrinde. Sendikacıların ise bugün sınıfı ne kadar temsil ettiği biliniyor. Dolayısıyla tümüyle sermaye temsilcilerinden oluşmuş tek taraflı bir komisyon

bu. Oturuyor, sermayenin çıkarlarına en ufak bir zarar gelmeyecek şekilde nasıl bir asgari ücret saptanabilir diye tartışıyor. Ve sonuçta işçileri açlıktan, sefaletten korumakla ilgisi alakası olmayan komik bir ücrette karar kılıyor.

Açıklanan ücret miktarları da zaten bunu gösteriyor. Bugün Türkiye'de 4 kişilik bir ailenin yoksulluk sınırının üzerinde yaşaması için gerekli para 1 milyar liranın üzerinde. Devletin kendi istatistikleri 4 kişilik bir ailenin sadece mutfak masrafının 350 milyon lira olduğunu gösteriyor. Üstüne üstlük insanların zorunlu olarak tükettikleri her şeyin fiyatına durmadan zam yapılıyor. Devletin hileli rakamları bile enflasyonun yüzde 30'dan aşağı olmadığını gösteriyor. Ama tüm bunlara rağmen sıra işçi ve emekçilerin ücretlerinin arttırılmasına gelince her şey bir yana bırakılıyor ve sadece sermaye sınıfının istekleri dikkate alınıyor.

Komisyonun toplantı üstüne toplantı yapıp bir sürü hesap yapması kimseyi yanıltmamalı; asgari ücretteki artışın bu düzeylerde olacağı önden belliydi. Çünkü ücretlerin ne kadar artacağı IMF ile imzalanan programda zaten yazılıydı. Toplusözleşme görüşmelerinde verilen ücret artış oranlarını ya da daha bir kaç gün önce kamu çalışanlarına verilen zam oranlarını alıp asgari ücretteki artışla karşılaştırdığımız zaman, aralarında ciddi bir fark olmadığını görürüz. Bu da bütün işçi ve emekçilerin ücretlerinin tek elden belirlendiğini, bu elin sahibinin ise IMF olduğunu gösterir.

İşçi sınıfı kendisiyle alay eden sermaye sınıfına örgütlü mücadeleyi yükselterek yanıt verebilir. Yaşanan sömürüyü sınırlamanın da, ücretli kölelik düzenini yıkmamanın da başka bir yolu yoktur. Örgütlü mücadelenin yükselteceği taleplerden biri de hiç şüphe yok ki "insanca yaşamaya yetecek vergiden muaf asgari ücret" talebidir.

Kamu çalışanlarının toplu tasfiyesi, sosyal hakların gaspı, sadaka zamlar...**Saldırı dalgası devrimci çizgide
bir mücadele ile püskürtülebilir**

Kamu emekçileri ücret artışları, nemaların, sosyal hakların gaspı ve en önemlisi iş güvencesinin ortadan kaldırılması saldırısı ile yüzyüzer. Böylesine yoğun saldırıların gündemde olmasına rağmen emekçiler cephesinden yaşanan suskunluk kabul edilebilir bir durum değil.

Sadaka bile sayılmayacak ücret artışları

Kamuda 2003 yılı ücret artışı sessizce yapıldı. Hükümet, ilk üç aylık dönem için en düşük memur maaşına yüzde 13.7, en yüksek memur maaşına ise yüzde 6.5 zam yaptı. Yani sıra, aile yardımı 10 milyon artırıldı, taban katsayılarında yüzde 5 oranında zam yapıldı. Memur maaşlarıyla ilgili düzenlemeden sözleşmeli personel de aynı ölçüde yararlanacak. Artış IMF'ye taahhüt edilen oranda yapıldı. Zaten AKP'nin hükümet programında yer alan Acil Eylem Planı, IMF politikalarıyla aynı kapsam ve içerikte. Bundan dolayıdır ki Başbakan Yardımcısı ve hükümet sözcüsü Abdüllatif Şener kendisine yöneltilen bir soru üzerine şunları söylüyor: *"Bu daha önceden öngördüğümüz ödenek düzeyindedir. Yani makro ekonomik hedeflerimize uygun, belirlediğimiz ödeme çerçevesinde bir artıştır."*

Yapılan artışın komikliği bir tarafa, Türk-İş'in araştırmasına göre 4 kişilik bir ailenin minimum aylık gıda harcaması 380 milyon liraya, yoksulluk sınırı ise 1 milyar 155 milyon liraya yükseldi. Şimdi kamu emekçilerinin ücret artışından sonra alacağı rakamlara bakalım; en düşük memur maaşı 424 milyon lira, en yüksek memur maaşı ise 2 milyar 318 milyon lira.

Kalan aylara ilişkin artış ise 2003 yılı bütçe çalışmaları sırasında belirlenecek.

Hükümet yetkilileri, sadaka bile olamayacak oranda ücret artışı yetmiyormuş gibi bir de düşük ücret alana daha fazla, yüksek ücret alana ise daha az oranda artış yaptıklarını söyleyerek utanmadan "adil" davrandıklarını dile getiriyorlar. Bu arada basına "fedekarlık" örneği bir haber de yansıdı, "Milletvekillerine üç ay zam yok" (!). Bununla denilmek istenen şu, "siz hiç olmazsa net yüzde 5 de olsa bir artış aldınız ama, bakın vekilleriniz onu bile alamadılar". Bununla sermaye vekillerinin yolsuzluktan, hortumlamadan çaldıkları-cırdıkları bir yana, aldıkları milyarlarca lira maaş görmezden gelinerek emekçilerle alay edilmektedir. Üç ay sonra armudu sapıyla götüreceklerinden de kuşku duymamak gerekiyor. Emekçiler üç kuruşla ay sonunu getiremezken, bu hırsızlar takımı, hem bizi sırtımızdan bıçaklıyorlar, hem de bizden çaldıklarıyla maaşlarını artırıyorlar.

Sendikaların yasak savma tutumu

57. Hükümet, geçen toplu görüşme sürecinde IMF anlaşmalarını öne sürerek ellerinden daha fazlasının gelmediğini açıktan ifade etmişti. Sendika başkanları yağmayacakları halde gürelemiş, "Alanlara ineriz, iş bırakırız" vb. altı boş demagojik söylemlerle sözde hükümete gözdağı vermişlerdi. Önce ağızlarını net bir

milyardan açmışlar, daha sonra 200 binlere inmişler, en sonu da brüt yüzde 5-10'lara razı olmuşlardı.

Bu görüşme sürecinde derslerini almışa, kuyruklarını kısımışa benziyorlar. Bugün yağacakları kadar gürelemeyi tercih ediyorlar. KESK 700 milyon liralık taban aylığının temel alınmasını ve bunun üzerinden sosyal hakların uygulanmasının doğru olacağını belirtmekle yetindi. Kira yardımının 200 milyon liraya yükseltilmesini, yemek parası, harcırahlar gibi konularda Uzlaştırma Kurulu kararlarının baz alınmasını vurguladı. Kamu-Sen ise 651 milyon liralık taban aylığının üzerine 2003 yılının ilk 6 ayı için yüzde 20, ikinci 6 ayı için de yüzde 20 oranında zam yapılmasını istemekle yetindi. Nemalar ise gündeme dahi getirilmedi.

Tabii bu görüşler dikkate bile alınmadı. Hükümet IMF'nin öngördüğü artışı verdi ve sendika başkanlarının "bunu kabul etmeyiz, alanlara çıkarız, demokratik tepkimizi kullanırız" vb. cılız söylemlerini dışta bırakırsak, konu sessizce kapandı. Ne IMF'ye ne emperyalizme karşı tek söz edilmedi, hükümet politikaları lafta da olsa eleştirilmedi, bunlara karşı mücadele kararlılığı sergilenmedi.

Anlaşılabileceği üzere hükümet de, kamu emekçileri de sendika başkanlarını ciddiye almadı. Çünkü dost da düşman da biliyor ki sendikalar ne zaman ağızlarını "demokratik tepkimizi gösteririz, alanlara çıkarız" tehdidiyle açsa, pratikte en fazla merkezi bir hava boşaltma eylemi yapılır. Gerisi her zamanki gibi meclis koridorları, bakanların odaları, bürokratlarla yapılan kulisler ve postane önlerini aşındırmaktan öteye geçmiyor. Bu nedenle sendikal ihanet konusunda hükümet de kamu emekçileri de yeterince deneyime sahipler.

Başta da belirttiğimiz gibi kamu emekçileri iş güvencesinin ortadan kaldırılması, sosyal haklarının gaspı saldırısı ile yüzyüze. Bu hem kamu emekçilerinin kazanılmış haklarına hem de örgütlülüğüne yönelik ciddi bir saldırdır. Mücadeleci geçmişi gözönüne alındığında, görüşme sürecinde, söylem düzeyinde de olsa KESK'in bu saldırıları gündeme getirmemesi ve buna karşı tok bir duruş sergilememesi kabul edilir bir tutum değil. Bu, aynı zamanda, bu süreci nasıl karşılamaya hazırlandıklarının da bir göstergesi. Bugün ellerini kollarını bağladığını iddia ettikleri ve dün uzlaşmacı tutumları nedeniyle yasalaşan 4688 sayılı sahte yasanın püskürtülmesi, toplu görüşmeyi fiilen toplu sözleşmeye çevirecekleri iddialarının da ne kadar boş olduğunu göstermektedir.

KESK bürokratları bu iddialarında samimi olsalardı kamu emekçilerini bilinçlendirmeye ve eylemli bir sürece çekmeye yönelik bir çalışma içinde olurlardı. İşyerlerinden başlayarak kamu emekçilerini, Toplam Kalite Yönetmenliği (TKY), yeni personel rejimi yasası vb. saldırılar ve sonuçları hakkında bilgilendirme yoluna giderlerdi. Saldırıları püskürtecek ve yeni haklar kazanacak tarzda hak alıcı bir eylem programı çıkarırlar ve birbirini aşan eylemliliklerle süreci örerlerdi. Ancak ne yazık ki böyle bir süreç işlemediği gibi alınan sınırlı eylem

kararlarının duyurulması dahi son güne bırakılıyor, vb.

Sermaye devletinin savaş ortamının yarattığı atmosferi de arkasına alarak kamuda tasfiye yoluna gideceği açık. Bunu birden değil parça parça yapacak. Mezarda emeklilik sürecinde olduğu gibi yıllara ve yaşlara göre kamu emekçilerini bölecek, TKY gibi yönetmeliklerle ve personel rejimi yasalarındaki değişikliklerle mevcut çalışanların yarısını sözleşmeli konumuna getirecek. Yeni göreve başlayacakları da sözleşmeli statüsünde işe alacak. Geri kalanını da verimsiz, fazla istihdam bahaneleriyle işten atarak tasfiye edecek. Sosyal güvenlik kurumlarını da birleştirme adı altında tasfiye ederek sosyal hakları gaspedecek vb., vb.

Devlet, bu kadar önemli ve ciddi bir saldırı hazırlığında iken bugün kamu emekçilerinin durgunluğuna ve sessizliğine bakarak varolan tepkiyi görmezden gelmek yanıltıcı olur. Mevcut tepkinin eylemli bir tepki olarak sokağa dökülmüyor olması, kamu emekçilerinin ataletinden ya da duyarsızlığından kaynaklanmıyor. Mücadeleci bir geçmişe ve fiili-meşru mücadele geleneğine sahip kamu emekçileri, bir yandan daha önce 4 Mart gibi şanlı bir direnişle püskürttükleri bir saldırının yasalaşmasının yarattığı moral bozukluğunu yaşarken diğer yandan da KESK'e hakim reformist önderliğin neden olduğu güvensizliği yaşıyorlar. Bu güvensizlik hem hareketin öz gücüne hem de reformist önderliğe karşı yaşanıyor. Genel anlamda sınıf ve kitle hareketinde yaşanan durgunlukla birleşen bu tablo hareketin bugünkü durgunluğunu açıklıyor.

**Kamu emekçilerinin alması
gerekli tutum**

Bu olumsuz tabloya rağmen kamu emekçileri saldırıların nasıl püskürtüleceği, hakların nasıl kazanılacağı ve korunacağına dair yeterince birikime ve deneyime sahip. Temel sorun, reformist önderliğe karşı devrimci bir önderlik yaratamamaktan, kitlelere bu anlamda bir güven verememektir kaynaklanıyor.

İlkesiz ittifaklar sonucu reformistlerin gasp ettiği yönetim kademeleri, hareketin bugünkü durumundan sorumludurlar. Reformist önderliğin yarattığı tahribatı görebilen ve buna yönelik haklı eleştirilerde bulunan devrimci kamu emekçileri de kendi paylarına hareketin bugünkü durumundan sorumludurlar. Bir gerçekliği görmek ve eleştirmek için bir yanı. Ancak buna karşı devrimci bir alternatif yaratmak noktasında gösterilen pratik çabanın yetersizliği de ortada.

Bugün yapılması gereken, geniş kamu emekçisi kitlelerine mücadelede devrimci ve hak alıcı çizgiyi göstermek ve devrimci önderliği yaratmaktır. Bunun için öncü, devrimci kamu emekçilerinin yapması gereken ilk iş, yüzlerini işyerlerine ve sektörlerine dönmek olmalıdır. Devletten ve reformist önderlikten bağımsız bir taban çalışması yürütmeden ne kamu emekçileri hareketi ileri taşıyabilir, ne de yeni saldırılar püskürtülebilir.

Bu zorlu, ancak yerine getirilmesi gereken temel önemde bir görev ve sorumluluktur.

Kıbrıs'ın geleceği satılık değildir!

Emperyalizmin Kıbrıs planları işliyor

Kıbrıs sorununda tarafların önüne 28 Şubat tarihi konulmuş ve bu tarihe kadar ABD ve AB'nin de destek verdiği BM planı temelinde bir anlaşmaya varılması istenmişti. Gelişmeler, sürecin emperyalistlerin istediği yönde işlediğini gösteriyor.

Türk tarafının geleneksel Kıbrıs politikası da esnemeye başladı. Bu yöndeki ilk adımlar 18 Aralık'ta Ankara'da yapılan ve Rauf Denktaş'ın da katıldığı "Dış Politika Zirvesi"nde atıldı. Bu zirve sonrasında Türk tarafı resmi olarak ilk kez BM'nin ortaya koyduğu Annan Planı'nın görüşmelere zemin olarak

kabul edilebileceğini açıkladı, hem de Denktaş'ın ağzından. Ardından KKTC Başbakanı Derviş Eroğlu geçtiğimiz günlerde Ankara'ya gelerek yetkililerle görüştü.

Ankara'daki "Dış Politika Zirvesi"nden sadece bir gün sonra toplanan Kuzey Kıbrıs Türk Parlamentosu da Annan Planı'nın görüşülebilir olduğu yönünde bir karar aldı. Parlamento aynı zamanda görüşmelerde Rauf Denktaş'a eşlik edecek bir Parlamento Konseyi kurulmasına karar verdi. Kurulacak konseyde meclisteki tüm partiler temsil edilecek.

Sonraki günlerde Türkiye'ye gelerek yetkililerle görüşen KKTC Başbakanı Derviş Eroğlu dönüşte şu açıklamayı yaptı: "Önümüzdeki hedef, 28 Şubat'a kadar müzakereleri devam ettirip, anlaşmaya varmanın yollarını aramak. Tabii karşı tarafın da aynı niyeti sergilemesi gerekir." Bütün bunlar emperyalistlerin Kıbrıs konusundaki basıncının yavaş yavaş sonuç vermeye ve Annan Planı'nın işlemeye başladığını gösteriyor.

Kuzey Kıbrıs'taki yoksulluğun sorumlusu Türkiye'dir

Türkiye'nin bugüne kadarki Kıbrıs politikasında adadaki Türk halkının yeri yoktu. 1974 askeri hareketinden sonra adanın kuzeyinde bir yönetim kuruldu. Bu yönetimin asıl işlevi Kıbrıs Türk halkının yaşam koşullarını yükseltmek değil, Türkiye'nin ada üzerindeki hakimiyetini güvenceye almaktı. Yaptığı da asıl olarak bu oldu.

1974'ten bu yana adanın kuzeyindeki halkın yaşam koşulları giderek kötüleşti, ekonomik altyapı tahrip oldu. Bunda KKTC'yi dünyada Türkiye'den başka

hiçbir devletin tanımaması ve uygulanan uluslararası ambargo ciddi bir rol oynasa da, asıl belirleyici olan Türkiye ve KKTC yönetimleri tarafından uygulanan politikalarıdır. Türkiye her yıl KKTC bütçesine hatırı sayılır miktarda maddi katkıda bulunmasına rağmen bu kaynaklar ekonomik altyapının geliştirilmesi için kullanılmadı. Gelen paralar, Türkiye'ye sadakatin devamı ve pekiştirilmesi karşılığında başında Denktaş kliğinin bulunduğu bir rant şebekesi tarafından paylaşıldı. Yani Türkiye, Kıbrıs halkına yardım görüntüsü altında adadaki uşaklarına rüşvet dağıttı yıllar boyunca.

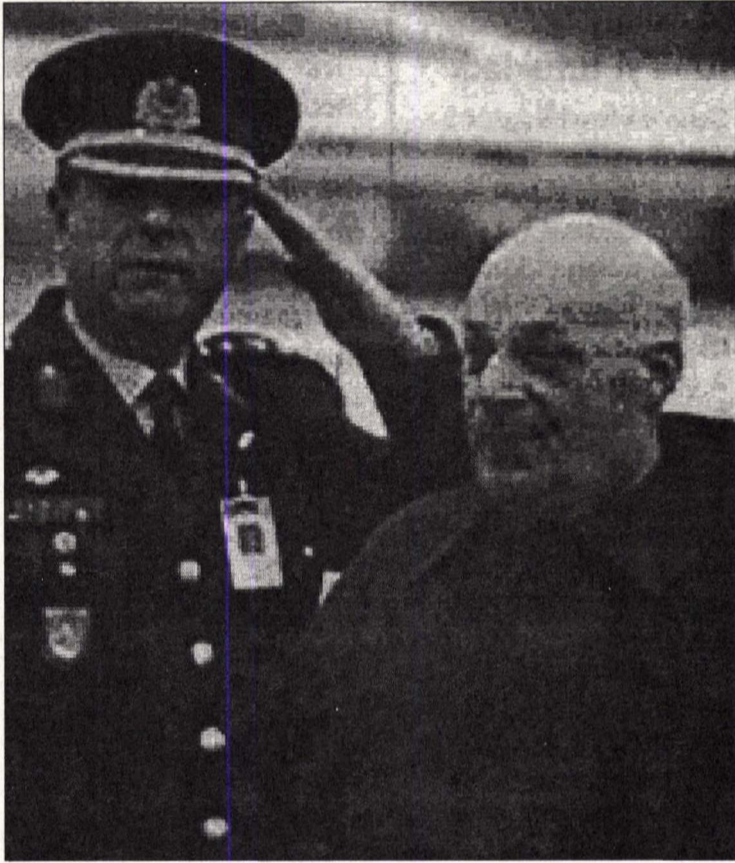
Türkiye'nin yeni rüşvet girişimi

Şimdi Türkiye bir kez daha Kıbrıs Türkleri'nin karşısına para desteğiyle çıkıyor. KKTC Başbakanı Derviş Eroğlu'nun Ankara'da bulunduğu günlerde, Türkiye'nin Kuzey Kıbrıs'a yaklaşık 100 trilyon liralık bir mali yardımda bulunacağı açıklandı. Türkiye'nin şimdiye kadar aktardığı yıllık mali yardımlarla karşılaştırıldığında bu nispeten büyük bir rakam. Peki Türkiye durup dururken kesenin ağzını neden bu denli açma ihtiyacı duyuyor?

Bu sorunun yanıtı Kuzey Kıbrıs'ta yaşanan sorun gelişmelerde gizli.

Her şeyden önce şunu görmek gerekir. Adanın kuzeyinde halkın çok büyük bir kesimi, içinde bulunduğu yoksulluk ve yıkımın, yanı sıra Kıbrıs sorununda yaşanan kilitlenmenin baş sorumlusunun Türkiye olduğunu düşünüyor. Türkiye'nin Kıbrıs üzerindeki ağırlığının ortadan kalkması gerektiği düşüncesi giderek daha fazla taraftar buluyor.

Elbette KKTC'nin Türkiye'ye bağlılığını istemeyenler arasında birbirinden farklı gerekçeleri ve çözüm yollarını savunanlar var. Muhalefetin önemli bir kesimi Rumlarla birlikte AB'ye girmenin Türkler için en iyi çözüm olacağını savunuyorlar. Bunlara bir dizi "sol" parti ve başını bunların çektiği Bu Memleket

Bu Memleket Bizim Platformu...

Solculuk mu, emperyalizm kuyrukçuluk mu?

Kıbrıs kurtlar sofrasının orta yerinde durmaya devam ediyor. Adada toplumsal muhalefet misyonunu üstlenenlerin çoğunluğuna bakıldığında ise durum fazla umut verici değil. Bir takım aykırı sesler dışında toplumsal muhalefet emperyalizmin çözüm politikalarına yedeklenmeye fazlasıyla açık. Türk tarafında bunun belki de en bariz göstergesi Bu Memleket Bizim Platformu'nun tutumu.

Ekte Kopenhag Zirvesi'nin bir gün sonrasında, yani 14 Aralık'ta toplanan BMBP'nin yayınladığı çağrısı yayınlıyoruz. Çağrının giriş bölümünde Türkiye ve Denktaş çözümsüzlüğün sorumlusu olarak çok sert bir dille suçlanıyor. Fakat hemen arkasından 28 Şubat tarihi asla kaçırılmaması gereken bir fırsat olarak sunuluyor. Bunun anlamı ABD ve AB

tarafından desteklenen Annan Planı'nın Kıbrıs Türk halkına bir kurtuluş umudu olarak gösterilmesidir. Emperyalizmden medet ummak anlamına gelen bu tutumun Kıbrıs halklarının gerçek kurtuluş mücadelesine en ufak bir katkısının olmayacağı açıktır. Tersine bu tutum halkları köleleştirmeye hizmet edecektir.

Kıbrıs halklarının kurtuluşu işçi ve emekçilerin devrimci politikalara dayalı örgütlü militan mücadelesiyle mümkündür. Bunun için ise Kıbrıs'taki her ulustan işçi ve emekçileri kendi bayrağı altında toplayacak devrimci sınıf partisinin inşası ve sosyalizm programının oluşturulması en acil ihtiyaçtır. Bu aynı zamanda Kıbrıslı devrimcilerin, işçi-emekçi önderlerinin öncelikli görevinin ne olduğuna da işaret etmektedir.

Bu Memleket Bizim

Platformu'nun çağrısı...

Halkımıza ve dünya kamuoyuna!

Kıbrıs Türk halkının ülkemizde arzuladığı çözüm ve barış süreci Denktaş ve TC derin devleti tarafından berhava edilmiştir.

Kıbrıs'ı bölme ve TC'ye ilhak etme yemini etmiş Denktaş, bu yeminine sadık kalarak Kıbrıs Türk halkına ve Türkiye halkına ihanet etmiştir.

Bu Memleket Bizim Platformu'nun yıllardır vurguladığı, Denktaş'ın ve temsil ettiği güçlerin halkımızı temsi etmediği gerçeği bir kez daha gün gibi ortaya çıkmıştır.

Yılgınlığa yer yok!

Bir avuç beslemeye ve temsilcisine geçit yok!

Kıbrıs Türk halkı bugüne kadar çok bedeller ödedi. Barış ve anlaşma için yeni bedeller ödemeye hazırdır.

Halkımız yılgınlığa düşmeyecektir!

Tüm barış güçlerini Bu Memleket Bizim yapma mücadelesine katkı koymaya çağırıyoruz.

Gün birlik ve birlikte mücadele günüdür!

Önümüzde 28 Şubat fırsatı devam ediyor. Bu süreci de berhava edici adımlara asla izin vermeyeceğiz.

Bizim Platformu (BMBP) da dahil. Yeni kurulan Kıbrıs Sosyalist Partisi (KSP) ise, BMBP platformunu da desteklemesine rağmen, sadece Türkiye ve Yunanistan'ın ada üzerindeki hakimiyetine değil aynı zamanda emperyalist sahte çözümlere de karşı olduğunu söylüyor. Toplam olarak bakarsak, Türkiye'nin Kıbrıs politikaları karşısında ciddi bir tepki var. Bu tepki Kopenhag Zirvesi sırasında yer yer eylemli protestolara, Denktaş'a istifaya çağrılarına kadar vardı. Kuzey Kıbrıs Parlamentosu'nun Annan Planı'yla ilgili toplantısında bir Parlamento Konseyi kurulmasını ve bu konseyin Denktaş'a görüşmelerde eşlik etmesini isteyenler de, Denktaş'ı Kıbrıs halkının temsilcisi olarak kabul etmeme eğilimindeki bu muhalifler.

Benzer bir başka rüşvet politikasının geçtiğimiz günlerde Rum yönetimi tarafından devreye sokulmak istendiğini, Türkiye'nin mali yardım politikasının aynı zamanda buna bir yanıt niteliği taşıdığını da ekleyelim. Bilindiği gibi Rum yönetimi Türkiye ve KKTC yönetiminin Kıbrıs Türk haklı üzerindeki denetimini zayıflatmak, giderek KKTC'yi altı boş gereksiz bir devlet durumuna düşürmek için bir önlemler paketi hazırladığını basına sızdırmıştı. Buna göre KKTC vatandaşları istedikleri takdirde Rum kesiminden pasaport alabilecekler, ürettiklerini Rum bölgesinde daha rahat pazarlayabilecekler, Rum bölgesinde daha rahat çalışma ve yaşam olanaklarına kavuşabileceklerdi. Rumlar'ın bu planı Denktaş yönetiminin sert tepkisi ve BM'nin araya girmesiyle askıya alındı.

İşte Türkiye'ye kesenin ağzını açtıran tablonun belli başlı çizgileri. Kuzey Kıbrıs halkı üzerindeki denetiminin zayıflamasından, hatta tümüyle ortadan kalkmasından çekinen Türkiye, büyük miktarlarda maddi kaynak akıtarak bu tepkinin önünü bir parça da olsa kesebileceğini, "Anavatan" imajını yeniden güçlendirebileceğini düşünüyor.

Kuzey Kıbrıs'taki işçi ve emekçiler şimdye kadar yalanlarla, baskı ve terörle yönetildi, ağır sömürü koşullarına, yıkım ve yoksulluğa mahkum edildiler. Emperyalistlerin ağırlığının artmasının ardından ise onlardan ya sahte çözümlerin ardına takılması ya da ahlaksız rüşvet politikalarına boyun eğmesi bekleniyor. İsteniyor ki Kıbrıs Türk halkı kendi geleceği için mücadeleden vazgeçsin. İsteniyor ki Kıbrıs'ın geleceğini üç kuruş karşılığında sömürgecilere satsın.

Mevcut tabloya rağmen Kuzey Kıbrıslı işçi ve emekçilerin bu ablukayı dağıtılmalarının yolu vardır. O da adadaki her ulustan işçi ve emekçilerin mücadele birliğinin sağlanması; emperyalizme, Türk ve Rum burjuvazisine, Türkiye ve Yunanistan'ın ada üzerindeki tahakkümüne karşı devrimci mücadelenin yükseltilmesidir. Zira ister Türk olsun isterse Rum; adadaki tüm işçi ve emekçilerin gerçek kurtuluşu AB üyeliği değil, bağımsız, birleşik sosyalist Kıbrıs'ın kazanılmasından geçmektedir.

Umut tacirliğine son!

Beklenen an geldi çatı ve Kopenhag'dan da bir uzlaşma çıkmadı. Belli ki emperyalist güçler arasında gerekli dengeler kurulamadı. Gelinek nokta KSG'nın tezlerini bir kez daha doğrulamaktadır.

Kıbrıs Türk halkı, bugünkü Kopenhag uzlaşmazlığından sonra moralman bozulmuş, ancak aynı zamanda da bilmiştir. Öfkeli.

Halkın umutsuzluğunun en önemli nedeni Kıbrıs Türk 'sol'unun halkımızın, çok uluslu Kıbrıs halkının, gerçek sınıfsal çıkarları üzerinde yükselen kendi bağımsız siyasi çizgisini oluşturamamasıdır. Bu sol on yıllardır, Denktaş'a sorunu çözmesi için cesaret vermek ve çağrı yapmaktan, BM, ABD ve AB'den medet ummaktan öteye gidememiştir.

Yıllardır ilginç bir dramın peşinde sürükleniyoruz. Ulusal sağ, sözde ABD ve AB emperyalizmine karşı "bir karış toprak vermeyiz"

çığırtkanlığı yaparak, aslında emperyalist güçlerin elinde sünnetçi usturası görevini aksatmadan yerine getirmektedir. Emperyalist güçlerin denetimi dışında bir gelişme olması halinde, anti-emperyalist tavır maskesi altında sağcı fasist güçler, halk güçlerini bastırmak ve terörize etmek üzere yedekte bekletilmektedirler.

Ulusal "sol" ise ABD ve AB emperyalistlerini tezgahtadıkları planlara kurtuluş olarak sarıldı. Hedef "çözüm ve AB" diyerek emperyalist çözüm planlarına çanak tuttu. Kuşkusuz bu yaklaşım emperyalist güçleri rahatsız etmiyor. Çünkü solun çığırtkanlığını yaptığı siyasi çizgi emperyalizmin ortaya koyduğu bir çizgi!

Kısacası emperyalist güçler için çifte kaymaklı kadayıf! Win-win durumu dedikleri bu olsa gerek! Hangi yaklaşım öne çıkarsa çıksın, her durumda da emperyalizm kazanıyor.

Halbuki bizim için de win-win durumu yaratacak politik bir çizgi mümkündür. Bu çizgi Kıbrıs halkının gerçek çıkarlarını temsil eden bağımsız bir çizgidir. Bu çizgi anti-emperyalist birleşik cephe (aebc) hükümeti ve sosyalizm çizgisidir.

Kıbrıs halkının böylesi bir çizgi etrafında birleşmesi, içte ve dışta yaratacağı uluslararası dayanışma ve sosyalizm hedefi, ya bu çizginin başarı sağlaması sonucuna ulaşacak ya da başarısızlık halinde bile emperyalist güçler üzerinde oluşturacağı kitle baskısı nedeniyle en azından Kıbrıs'ta bir burjuva barışı sağlayacaktır. Üstelik Kıbrıs halkının çıkarlarını daha fazla gözetilen bir barış! Bu da bizim win-win durumumuz olacaktır.

Ne yazık ki KSG dışında hiçbir sol grup veya örgüt böyle bir bağımsız politika ortaya koymadı. Bu nedenle bugün hem halkımızın hem de kendilerinin yaşamakta oldukları hayal kırıklığından öncelikle sorumludurlar.

Gelinek noktada aebch politikamızın doğru ve haklı bir politika olduğu hiçbir tereddüde yer bırakmayacak kadar netleşmiştir. Halkımızın bağımsız çizgisini oluşturma kararlılığını ortaya koyma zamanı artık gelmiştir. Kuzey Kıbrıs'ın devrimci sol muhalefeti bu momenti doğru yakalayarak kitle desteğini sağlama fırsatını kaçırmamalıdır.

Son güne kadar halkımıza "uyandırdığınızda bol yıldızlı mavi bayraklar göreceksiniz direklerde" (S. Levent, *Afrika*, 12/12/02) umutlarını ekenler de artık sorunu yaratanların, emperyalist güçlerin, sorunu çözemeyeceklerini, emperyalist ABD boyunduruğunun

alternatifinin emperyalist AB boyunduruğu olmadığını teslim etmeye başladılar.

"Kıbrıslıların, kendilerine dıştan çizilen kadere karşı, ciddi bir mücadeleyi, henüz kabul etmek gibi bir niyette görülmediklerini" eleştiriyorlar (Arif Hasan Tahsin-*Afrika*, 13/12/02).

"Bu rezil işgale karşı, bu rehineliğe ve esirliğe karşı siz de sesinizi yükseltin artık. Herşeyi ABD'den, BM'den, AB'den bekleme. Barışı tırnaklarınızla söke söke kazanın" (S. Levent-*Afrika*, 15/12/02) demeye başladılar.

Artık emperyalistler arasında Kıbrıs için atılan "yazıtura"da halkımızın tek ümidi olarak paranın dik oturması seçeneğinin olanaksız olduğu iyice açığa çıkmıştır. Bu para dik gelmeyecek!

Gerçekten de barışı tırnaklarımızla söke söke bizim kazanmamızdan başka çaremiz yoktur. Ama bu nasıl gerçekleşecektir?

Kıbrıs halkının ciddi bir mücadeleyi kabul etme niyetinin olmadığı doğru bir gözlem değildir. Bu halk her çağrıya cevap verdi. 18 Temmuz 2000'de meydanları doldurdu. 27 Kasım 2002'de meydanları doldurdu. Hatta 13 Aralık 2002 günü, Kopenhag'da pazarlıklar sürerken yapılan son dakika çağrısına bile, hiçbir ön hazırlık yapılmadığı halde, sel oldu ve binlercesi ile katıldı. Halk daha ne yapsın?

Ciddi bir mücadeleye girişmeye niyeti olmayanlar aslında Kıbrıs halkı değil, yıllardır BM ve AB'nin dümen suyunda bu halka doğruları söylemeyenler, halkı sahte umutlarla oyalayanlar, muhalefeti koltukları içinde salonlardan yürütenlerdir. Halk mücadeleye hazırdır. Ama bugüne dek "önder"lik taslayanlara güvenini yitirmiştir. Tereddütü bundandır.

Biz KSG olarak barışı tırnaklarımızla kazanmanın yöntemini ve programını ortaya koyduk: Emperyalizme karşı halk güçlerinin cephesi. İçte ve dışta tüm anti-emperyalist güçlerin ulusal ve uluslararası birleşik gücü.

Stratejimiz: anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti!

Artık yeter, umut tacirliğine son!

Ne BM, ne ABD, ne AB

Kıbrıs halkının dertlerine derman olamaz!

Yaşasın anti-emperyalist

bağımsızlık mücadelemiz!

Yaşasın anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti!

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek

(Sayı: 85, Başyazı)

Hükümet programında 2003 yılında özelleştirilmeleri öngörülüyor...

Şeker fabrikaları özelleştirme kiskacında

Şeker fabrikalarının özelleştirilmesi programı 2002 yılı başında İMF'ye sunulan niyet mektubunda belirtilmişti. Hızla gelişen ve Kasım 2002'de seçim sonucuna yol açan politik gelişmeler, uygulamaların zamanlaması konusunda belirli bir erteleme sürecini de beraberinde getirdi. Zira yüzbinleri doğrudan, milyonları ise dolaylı olarak etkileyecek kapsamlı özelleştirme saldırısı için zaman uygun değildi. Tarihin en büyük sosyal yıkım programını gerçekleştiren DSP-MHP-ANAP'dan oluşan sermaye hükümetinin seçimin kapıda olduğu koşullarda özenli davranması, sandığa gömülmemesi için son şansıydı.

Bu nedenle ki, Türkiye Şeker Fabrikaları AŞ'nin bünyesindeki 17 şeker fabrikası ile TÜPRAŞ, POAŞ, TELEKOM, TEKEL, THY, ERDEMİR, TEDAŞ, BOTAŞ ve tüm bu işletmelerin arazilerini de kapsayan özelleştirme saldırısının sorumluluğu da seçimden sermayeye hizmet hükümeti olarak çıkacak siyasi parti ya da partilere bırakılmıştı. Bu uğursuz hizmet AKP'ye nasip oldu.

İMF Mart ayı ziyaretinde hükümetin performansını bir kez daha ölçecek. Saldırı programının eksiksiz uyguladığı kanaatine varırsa 1 milyar 150 milyon dolarlık kredi taksidinin önünü açacak.

Satış sözü İMF'ye çok önceden verildi

İMF'ye 2002 yılında sunulan niyet mektubunda şeker fabrikalarına ilişkin şu satırlara yer veriliyor: "Türkiye Şeker Fabrikaları AŞ ve TEKEL'in başarılı bir şekilde özelleştirilmesinin öncesinde büyük çaplı operasyonel yeniden yapılandırma gereklidir. Bu kapsamda, DB ile yakın işbirliği içinde çalışılarak operasyonel yeniden yapılandırmalar hayata geçirilecektir" Bunun anlamı açıktır. Şeker fabrikaları tüm diğer özelleştirmelerde olduğu gibi sermayeye peşkeş çekilecektir. Üretici emekçi köylülüğün, şeker işçisinin payına ise işsizlik düşecektir. Böylece açlık ve sefaletin girdabındaki yoksullar ordusu daha da büyüyecektir.

Uluslararası şeker tekellerinin istemi

Uluslararası şeker tekelleri, her yıl bir yıllık dünya ihracat miktarına yakın şekeri stok olarak bekletmek zorunda kalmıyorlar. Bu nedendir ki, bu stoklarının eritilmesi çerçevesinde gereken önlemlerin İMF tarafından ele alınmasını istiyorlar.

Sorun sadece şeker de değil. Tarımsal üretim alanlarının tümünde yüklü üretim fazlalığı sorununu yaşayan emperyalist tarım tekelleri, İMF'nin tarımı çökertme programlarını bir an önce sonuçlarına vardırmasını istiyorlar. Bu doğrultuda tarımda da bağımlı ülkelerin emperyalist tekellere bağlanması projesi tüm ayaklarıyla örülüyor. Hedef bağımlı ülkelerdeki emekçi köylülüğün tarlasını ekemez, biçemez hale getirmektir.

Şeker pancarı üretiminin çökertilmesinin en önemli ayaklarından biri, düşük taban fiyatları uygulamasıdır. Bunu tamamlayan ikincisi ise, şeker fabrikalarının özelleştirilmesi yoluyla şeker tekellerinin eline geçmesidir. Zira şeker tekellerinin

denetimindeki şeker fabrikalarının kapanması ya da en iyi ihtimalle üretim kapasitesinin düşürülmesi kaçınılmazdır. Bu programın başarıyla sonuçlanması, emperyalist tekellerin elinde bulunan ve bütün dünyaya yetecek düzeydeki üretim fazlasının eritilmesi demektir. Bu da 7 emperyalist-kapitalist ülke için iştah kabartan yeni bir kâr kapısının açılması anlamına gelir.

Şeker pancarı üreticileri yıkıma uğrayacak

250 bin emekçi köylü ailesi geçimini şeker pancarı üretiminden sağlıyor. Şeker fabrikalarının özelleştirilmesi, aynı anlama gelmek üzere kapatılması, 175 bin ailenin şeker pancarı üretmez hale gelmesi demektir. Üretime devam edecek 75 bin aile ise büyük bir bölümüyle karın tokluğuna mahkum bir yaşamın pençesine düşecektir.

Böylesi bir saldırının başarısı durumunda ortaya çıkacak sonuçlardan birincisi, işsizler ordusunun daha da büyümesidir. İkincisi ise, şeker fiyatlarının devasa oranda artması olacaktır. Bu durum Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin sefaletini katmerleştirecektir.

Şeker işçisinin payına işsizlik ve sefalet düşecek

Devletin elindeki 27 şeker fabrikasında kadrolu ve mevsimlik olmak üzere onbinlerce işçi istihdam edilmiş durumda. Şeker fabrikalarının özelleştirilmesinin bu işçiler için ne anlama geleceği ortada. Bu, daha önce özelleştirilen tüm işletmelerde olduğu gibi, büyük bir işçi kıyımına, yanısıra sendikasılaştırmaya yol açacaktır. Kapanmayan fabrikalarda ise işçiler Ortaçağ koşullarında

sendikası, sigortasız, sekiz saatlik işgünü hakkından yoksun olarak çalıştırılacaktır.

Saldırının başarısı için sendika ağaları da seferber olacaktır

Şeker-İş Sendikası'nın başına çöreklenmiş ihanet şebekesi gerçekte saldırının kapsamı, niteliği ve sonuçları çerçevesinde tam bir bilinç açıklığına sahiptir. Saldırının şeker pancarı üreticisinin ve şeker işçisinin ekmeğine kan doğramak anlamına geldiğini sendika ağaları çok iyi bilmektedir. Buna rağmen kıllarını kıpırdatmıyorlar ve saldırının başarısı için sermayeye her tür hizmeti sunmaktan da geri durmayacaklardır.

"Şeker işçisini mağdur etmeden sorunun uzlaşmayla çözülmesinden yanayız" diyorlar. Bu açıklama Şeker-İş Genel Başkanı'na ait. Şeker işçisinin ezici bir çoğunluğunun kapı önüne konulacağı, kalan işçilerin ise sefalet ücreti ile sendikası ve sigortasız bir çalışmaya mahkum edileceği ortadayken, ihanet şebekesi hala sorunun "uzlaşmayla" çözüleceği vb. söylemlerle şeker işçisini oyalıyor, böylece zaman kazanmaya çalışıyor.

Saldırının kapsamı, niteliğinin anlaşılması kadar sendikal ihanet şebekesinin ihanetini engelleyecek taban örgütlülüklerinin yaratılması da sürecin tersine çevrilmesinin biricik yoludur.

Emekçi köylü ile şeker işçisi elele vermelidir

Sermayenin saldırısı şeker işçisi ile birlikte şeker üreticisi emekçi köylülüğü de hedeflemektedir. Sermayenin örgütlü saldırısının bertaraf edilmesi, şeker işçisinin ve şeker pancarı üreticisi emekçi köylülüğün örgütlü politik karşı koyuşuyla mümkün olabilir ancak.

AKP-YÖK çatışması...**Demokrasi havarileri
neyin kavgasını veriyor?**

AKP hükümetinin geçtiğimiz günlerde açıkladığı "Acil Eylem Planı"nın üniversitelere dair değişiklikleri içermesi nedeniyle YÖK ile hükümet arasında başlayan gerginlik, üniversite tartışmasını aşarak politik bir tartışmaya dönüşmüş durumda. AKP ve YÖK dışında da muhataplar kazanan tartışmanın tarafları birbirlerini "Ortaçağ karanlığı içinde" olmakla itham ederlerken, kendilerini de çağdaşlığın ve demokrasinin temsilcisi ilan ediyorlar. Tartışma tarafların birbirlerinin meşruluğunu sorguladıkları bir düzeye ulaştı.

AKP, "üniversiteleri demokratikleştirecek reformları yerine getirmek üzere" bir program ortaya koymuş ve hangi nedenle olursa olsun 1993-94'ten itibaren üniversiteyle ilişkisi kesilmiş tüm öğrenci, öğretim görevlisi ve memurların aflu geri dönmeleri, denkliği kabul edilmeyen kimi yabancı üniversitelerin YÖK tarafından tanınmaları, bazı üniversitelerin bölünerek sayılarının artırılması, bütün üniversitelerin açıköğretim fakültesi açabilmeleri vb. düzenlemeleri içeren bir paket hazırlamıştı. YÖK ise böylesi düzenlemeleri üniversitenin amaçlarına ve "laik, demokratik, sosyal hukuk devleti ilkesine" aykırı bulduğu için uygulamayacağını açıkladı.

Gerginliğin gerisinde ne var?

Aslında yaşanan son derece açıktır. AKP, kendisine tek başına hükümet olma şansını veren tabanını küstürmemek için gerçekte fazla bir şey ifade etmeyen değişiklikler yapmaya kalkışmış, devletin yüksek katlarınca da YÖK maşası kullanılarak buna şerh konulmuştur. AKP'nin önerdiği değişiklikler içerisinde türban sorunu çözülmüyor, sadece bu sebeple okuldan atılanlara tekrar kayıt hakkı tanınıyor. Bu insanların okullarına dönmek için türbanlarını yine de çıkarmak zorunda olmaları durumu değiştirilmiyor. Fakat AKP'nin düzenin sınırlarını ve hassasiyetlerini böylesine gözetememesine rağmen, gerçek iktidar sahipleri devreye girerek sorunu AKP'yi "hizaya getirmek" için iyi bir malzeme olarak kullanıyorlar. Hatırlanırsa üniversiteler, 28 Şubat sonrasında da bu "hizaya getirme" operasyonlarının arenasına olagelmisti. Yani başta ordu olmak üzere gerçek iktidar sahiplerinin bugün için AKP'nin tabanını rahatlatmasına dahi tahammülü yok.

Bu nedenle vakit kaybedilmeksizin karşı atağa geçildi. Sadece YÖK Başkanı Kemal Gürüz değil, fakat onu takiben Rektörler Komitesi ve burjuva medyanın bilinen kalemleri düğmeye basılmışçasına teyakkuza geçerek, bu istemleri laikliğe yönelmiş bir saldırı olarak taşu tuttular. Oysa meseleyi bir şeytan taşlama ayinine çeviren her iki taraf da üniversitelerin baskıcı, anti-demokratik ve sermayenin hizmetinde kurumlar olmaları için çalışıyor.

AKP'nin geçmişi, bugünün ve geleceğinin güvencesidir

AKP, üniversitelerdeki mevcut yapıyı dönüştürmek derdinde değildir. O bugün için tabanın hassasiyetini gözetmekte, ilerisi için mevcut yapıyı kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya olanak tanıyacak düzenlemelerin önünü açmayı hedeflemektedir. Nitekim varolan üniversitelerin bölünerek yeni

üniversiteler kurulması düşüncesi, bu yeni üniversitelere hükümet tarafından atanacak rektörler sayesinde subaşlarını tutma girişimidir. Ya da yabancı üniversitelerin denkliğinin kabul edilmesine yönelik çaba, El-Ezher gibi yerlerde eğitilenlerin AKP kadroları olarak üniversitelere yerleştirilmesi içindir.

Bir diğer gerçek, AKP'nin öğrenci muhalefetini kendi küçük hesaplarına yedekleme çabasıdır. Hükümet ve gerici köşe yazarları anadilde eğitim talebi yüzünden okullardan atılan öğrencileri demagojik bir biçimde kullanmaktadır. Fakat bu ikiyüzlüce tutumun sahipleri, geçen yıl bu öğrencilerin terör ve şiddetle bastırılması karşısında tek bir somut girişimde bulunmamış, dahası bazıları bizzat bu şiddetin uygulayıcıları olmuşlardır.

YÖK'ün karşı atağının ardından MEB tarafından bir açıklama yapılarak, "Hükümetimiz çağdaş, üretken, demokratik, laik ve özgürlükçü bir üniversite ortamını ilgili tüm tarafların katılımıyla gerçekleştirmekte kararlıdır" denildi. İlgili tüm taraflar olarak da "bilim dünyası, iş dünyası, öğrenciler ve çok farklı toplumsal kesimler" sıralanıyor. MEB'in samimi olduğu tek nokta iş dünyasını karar alma süreçlerine katma azmidir.

Komünizmle Mücadele Dernekleri'nden bugüne, dinci gericiğin gerçek yüzünü pratik içerisinde tanımış olan gençlik, elbette bu sahtekarların oyunlarına yedeklenmeyecektir. Geçmişte her türlü ilerici hareketin karşısına dikilenlerin bu kimlikleri değişmemiştir. Bunun en açık kanıtı, demokrasi ve özgürlük söylemlerinin bol keseden kullanıldığı bugünlerde yaşanan olaylardır. 6 Kasım'da parasız, bilimsel, demokratik bir eğitim için alanları dolduran öğrencilere azgınca saldırıların bilimsel eğitim için parmaklarını kıpırdatmayacakları biliniyor. Bilimsel eğitim adına huşu içinde konuşanlar, Sivas'ta 6 Kasım eylemine katılanların neden tutuklandıklarına karşı tek bir açıklama yapmıyorlar.

YÖK'ün demokrasi aşkı

YÖK ise Kemal Gürüz'ün ağzından yaptığı agresif açıklamalarla gerilimi tırmandırdı. Biz, okullarımıza kurulan karakollar, açılan soruşturmalar ve mecliste bekleyen yasa tasarısından, YÖK'ün savunduğu demokrasi ve bilimsellik anlayışının ne menem şeyler olduğunu biliyoruz. Peki AKP'nin de bunları

değiştirmek gibi bir hedefinin olmadığı ortadayken, YÖK'ün bu fevri çıkışının nedeni nedir?

Açıktır ki YÖK, MGK güdümünde çalışan bir kurumdur. Geçmişte her MGK toplantısının ardından yapılan gizli görevlendirmede YÖK'e de bir emir gönderilir ve uygulanması denetlenirdi. Bu aynen sürmektedir. Devletin her gündemi YÖK tarafından da itinayla ele alınır. Newroz'un Türkleştirilmesi seferberliği esnasında, profesör sıfatını utanmazca taşıyanlar konuyla ilgili açıklamalar yapmıştır. Aynı şekilde "Ermeni soykırımı", türban tartışması, savaş destekçiliği vb.'de üstlendiği rol bilinmektedir. İller düzeyinde yapılan koordinasyon toplantılarına il emniyet müdürü, sağlık müdürü, orman şefliği vb.'nin yanında ildeki üniversitenin rektörü de katılıp görev almaktadır. Görülüyor ki, devletin en özel ve derin kurumlarından biri olan YÖK, bu misyonunu mevcut tartışmada da yerine getirmektedir. Onu destekleyen besleme burjuva yazarları ve rektörlerin konuları ise zaten biliniyor.

Kemal Gürüz histerik bir biçimde sanki kendilerini susturan varmış gibi: "Konuşacağız, maliyeti ne olursa olsun. Herkes konuşacak, üniversiteler susacak. Böyle şey olur mu?" diyor. Fakat biz yıllarca üniversiteyi susturanların başında kendisinin geldiğini gayet iyi biliyoruz. Keza düzenlemenin "bilimselliğin önünü tıkayacağını" iddia eden Gazi Üniversitesi Rektörü Rıza Ayhan, bu okulda biyoloji bölümündeki derslerde ayetlerin referans alındığını unutmamalıdır. Onlar ne demokratik üniversiteyi, ne de bilimi savunabilirler.

Sadece Kemal Gürüz döneminde 500'ün üzerinde öğretim görevlisi çeşitli disiplin cezalarına çarptırıldı. Yine son 6 yıl içerisinde 151 öğretim görevlisi üniversiteden ihraç edildi. Bu dönemde atılan öğrenci sayısı ise 3 bini geçiyor. YÖK'ün gerçek kimliği bu tabloda ifadesini buluyor.

Fakat af çıkarmaya çalışanların da bu tabloyu ortaya çıkaran YÖK Kanunu'na dokunmak gibi bir niyetlerinin olmadığı açıktır. Rektörlere öğretim görevlilerini ihraç etme yetkisi veren madde şöyledir: "Gerekli gördüğü hallerde üniversiteyi oluşturan kuruluş ve diğer personelin görev yerlerini değiştirmek veya bunlara yeni görevler vermek." AKP'nin niyeti bu maddeyi kaldırmak değil, aksine bu maddeyi pekiştirerek kendi kadrolaşma hevesi için kullanılmaktadır.

Üniversiteler gençliğin mücadelesiyle özgürleşecek!

Gençliğin gündemi somut ve bellidir. Biz, YÖK'ü ve onun sahibi olan sermaye devletini yerle bir edene kadar susmayacağız. İçine çekilmeye çalıştığımız gerici çatışmaların değil, geleceğin tarafında olacağız; geleceğimizi kazanmak için sınıf savaşımında yer tutacağız. Bu tartışmalarla perdelenmeye çalışsa da, YÖK yasa tasarısı ve üniversitelerimizin tamamen sermayenin arka bahçesine dönüştürülmesi süreci devam ediyor. Yakında YÖK yasa tasarısının mecliste görüşülmesi bekleniyor.

Gerçek kavganın iki tarafı vardır. YÖK'üyle, AKP'siyle bize geleceksizliği dayatan sermaye diktatörlüğü ve bizim geleceğimiz için kavgaya çağırın işçi sınıfının devrimci mücadelesi. Gençlik seçimini doğru yaptığında geleceği kazanacaktır.

Genç komünistler

Ciddiyetsizliği

Son iki yıldır yapıp-yapılmadığı üzerinden çeşitli söylenti ve spekülasyonlara konu olan MLKP 3. Kongresi'nin Nisan 2002 tarihinde yapıldığı geçen Mayıs başında resmen açıklanmıştı. Bu gelişmeyi kamuoyuna duyuran kongre bildirisi, kongrenin başarısı üzerine bir dizi iddialı söz ve vurgu içeriyordu. Mayıs 2002 tarihli sayısında bu bildiriye yayınlayan MLKP Merkez Yayın Organı *Partinin Sesi* de konuya ilişkin başyazısında aynı iddiaları, üstelik daha vurgulu bir biçimde, yineliyordu.

Fakat tartışmadık konu ve sorun bırakmadığı, daha da önemlisi tüm bu konularda tam bir görüş ve irade birliğine ulaştığı bu denli kesin bir biçimde iddia edilen bu kongrenin sonuçları hakkında nedense uzun süre herhangi bir belge yayınlanmadı. Bekleyiş uzun aylar boyunca sürdü. MLKP tabanında sıkıntı, konuyla dıştan ilgilenenlerde ise haklı olarak çeşitli soru işaretleri yaratan bu belirsiz bekleyiş, *Partinin Sesi*'nin Eylül tarihi taşıyan (fakat okura bu tarihten epeyce sonra ulaşan) 36. sayısı ile nihayet sona erdi. Ya da ilk anda durum böyle göründü.

Olan kongrenin olmayan belgeleri

İlgili sayısını tümüyle 3. Kongre "belgeler"ine ayıran *Partinin Sesi*, bunu kapağından "*MLKP 3. Kongresi'nde Onaylanan Politik Rapor ve Program Değişiklikleri*" başlığı ile duyuruyor. Bu duyuru tarzından da anlaşılacağı gibi, gerçekte ortada kongre çalışmalarını, *Partinin Sesi*'nin Mayıs tarihli başyazısının sık sık kullandığı ifadeyle, "değerlendirme ve kararları"ni sunan herhangi bir belge yok. Yalnızca kongreye sunulan ve orada onaylandığı söylenen bir MK raporu var. Bu raporu birkaç maddelik "program değişiklikleri" ile bir paragraflık "strateji ve taktik belgesinde düzeltme" tamamlıyor, hepsi bu. Bunun dışında bir şey sunulacağına dair ortada ne herhangi bir açıklama, ne de belirti var. Tersine, Mayıs'ta açıklanan kongre bildirisi de bu bileşimin sonuna yeniden iliştirildiğine göre, demek ki MLKP 3. Kongresi adına kamuoyuna sunulabilen "belgeler" bundan ibaret. (Aradan 9 ayı bulan bir zaman geçtiğine göre yeni belgelere ilişkin bir beklenti zaten mantıklı da olamaz).

Yayımlanan belgeler, alışılmış uygulamaların tersine, herhangi bir ön sunuş ya da açıklama içermiyor. Ortada henüz herhangi bir somut sonuç yokken MLKP 3. Kongresi üzerine koca koca laflar eden, ona daha baştan "sınıflar mücadelesi tarihi"nde ayrı bir yer ayıran *Partinin Sesi* de durumla ilgili herhangi bir açıklama yapmıyor (Oysa MLKP'nin süreli yayınlarında bu tür belgelerin büyük "tarihi anlam ve önemi"nden söz etmek adettendir). Yaptığı işin biçimsizliğini ve izah edilemezliğini adeta önden itiraf edencesine, alışılmış "içindekiler" düzenlemesini bile yapmadan, "*Politik Rapor*" metnini ilk sayfadan kupkuru haliyle sunup aradan çekiliyor *Partinin Sesi*.

Bu elbette anlaşılması güç, biraz fazla tuhaf bir durum. Öyle anlaşılıyor ki tabandan ve dıştan gelen basıncın etkisi altında, MLKP yönetimi böyle bir rapor yayınlamaya "3. Kongre belgeleri nerede?" sorusunun ağırlığından bir ölçüde olsun kurtulma yolunu tutmuş, hiç değilse bunu ummuştur.

Fakat umulan sonucun bir nebze olsun elde edildiğini, edilebileceğini sanmıyoruz. Yapılan iş sorunu herhangi bir biçimde çözmediği gibi; tersine, bu yalnızca, kongre öncesi dönemde olduğu kadar kongre sonrası ayları bulan uzun bekleyiş süresince de ortaya atılan söylenti ve spekülasyonlara daha güçlü ve üstelik bu kez artık tümüyle haklı bir zemin kazandırıyor. Öyle ya, Nisan ayında yapıldığı

söylenen, (bu gibi durumlarda yerinde bir davranışla tarih şaşırtmasına da gidildiğine göre) pekala bu tarihten haftalar aylar önce yapıldığı da düşünülebilecek olan bir kongrenin çalışması ve sonuçları topu topu MK raporunu görüşmek ve onaylamaktan ibaret idiyse ve böylesi bir rapor da niteliği ve işlevi gereği önden hazırlanan bir metin olduğuna göre, onu yayınlamak gibi sıradan bir iş için aylar boyu beklemek ihtiyacı neden duyulmuştur?

Yanıt gerektiren soru ve sorunlar bununla da bitmiyor. Daha bir de MLKP 3. Kongresi'nin yapıldığını adeta bir 1 Mayıs müjdesi (*Atılım*'ın ifadesiyle, "2002 1 Mayıs'ın sürprizi") olarak sunan metinler var orta yerde. Yapıldığı bildirilen kongrenin tarihi anlamı, önemi ve işlevini anlatabilmek, herkesi daha baştan buna inandırabilmek için özel bir çaba harcayan Kongre bildirisi ile ondan aşağı kalmayan Mayıs 2002 tarihli *Partinin Sesi* başyazısından söz ediyoruz. Bu iki metin, MLKP 3. Kongresi'nin gündemi ve gündem çerçevesinde ulaştığı sonuçların anlamı, kapsamı ve önemi konusunda o kadar kesin şeyler söylüyorlardı ki, bunları alıp bugün orta yerde duran sonuçla karşılaştığımızda, ciddiyetsizliğin ve samimiyetsizliğin de ötesinde bir durumla karşı karşıya kalıyoruz. Bu iki metinle, MLKP tabanı bir süreliğine de olsa aldatılmış, devrimci kamuoyu ise aynı süre içinde kabaca yanıltılmak istenmiştir-ortadaki biçimsiz durumu başka türlü anlamak ve tanımlamak olanağı yoktur.

MLKP 3. Kongresi üzerine ölçüsüz güzellmeler

Durumun biçimsizliğini görmek için sözünü ettiğimiz iki metni daha yakından görelim. Önce kongre bildirisi.

MLKP 3. Kongresi'ni, "özgürlük ve sosyalizm mücadelesinde yeni bir kilometre taşı"; "uluslararası burjuvazinin devrimci ve komünist harekete dayattığı ideolojik ve politik tasfiyecilik saldırılarına verilmiş komünist bir yanıt"; "başta dünya halklarının baş düşmanı Amerika olmak üzere, tüm emperyalist dünyaya, kapitalist sömürü düzenine, faşizme ve emperyalist küreselleşme barbarlığına karşı özgürlük ve sosyalizm cephesinden indirilen bir darbe" olarak niteleyen ve bu içi boş yavanlıkların her birine birer pasaj ayıran kongre bildirisi, ardından söylediklerini şöyle gerekçelendiriyor:

"Çünkü MLKP, III. Kongresi'nde yakaladığı düşünsel düzey, ateşlediği enerji ve ulaştığı kararlarla dünya işçi sınıfının ve ezilen halkların Türkiye ve Kuzey Kürdistan cephesindeki dili, beyni ve eylemi olmak yönünde gelişecektir." "... Sosyalist demokrasinin gelişkin bir örneğini oluşturan Kongremiz canlı, üretken ve coşkulu bir atmosferde gerçekleşti. Devrimci ruh, devrime kilitleme, gerçeklerle cesaretle yüzleşme, işçi sınıfına, halklarımıza ve şehitlere derin bir bağlılık MLKP III. Kongresinin diğer ayırdedici özellikleri oldu."

Bildiri kongrenin ele aldığı konuların kapsam ve genişliği konusunda ise şu bilgiyi veriyor:

"MLKP III. Kongresi, Türkiye ve Kuzey Kürdistan devriminin teorik, programatik, stratejik ve taktik sorunlarını, iç ve uluslararası politik durumu, partimizin geride kalan yıllardaki söz ve pratiğini, dünya proletaryasının ve devriminin karşı karşıya bulunduğu gerçekleri, sorunları ve çözüm yollarını ele aldı, değerlendirdi ve çeşitli kararlara ulaştı."

Dayanaksızlığı bugün ortaya çıkmış bu ölçüsüz güzellmeler kongrenin "güçlü bir irade birliğinin ... berrak bir ifadesi oldu"ğu üzerine vurgulu ifadelerle

sürüp gidiyor.

Tüm bu söylenenlerden çıkan sonuç, kongrenin "teorik, programatik, stratejik ve taktik" cephe de neredeyse tartışılmadık sorun bırakmadığı ve tüm bu konularda tam bir görüş birliği sağladığıdır. Beş yıl aradan sonra ve birikmiş önemli sıkıntıların yükü altında toplanan bir kongrenin bu denli geniş bir gündemle çalışma ihtiyacı duyması elbette anlaşılır bir durumdu ve bunu irade birliğini ileri bir düzeyde yeniden kurmakla taçlandırmış olması da kuşkusuz sevindirici bir sonuç olurdu. Fakat bir de bunun böyle olduğunu bir parça olsun somut olarak gösterecek, hiç değilse hissettirecek kongre sonuçları olsaydı, ortada gerçekten bir sorun kalmayacaktı. Gelgelelim, bu iddialardaki ölçsüzlük, bugün orta yerde duran pek hazin sonuçla karşılaştırıldığında, 8 ay önce bu iddiaları bu denli gönlü rahat biçimde ileri sürenler için izah edilmesi artık olanaksız ve taşınması güç bir politik ve ahlaki sıkıntı kaynağı oluşturmaktadır.

Partinin Sesi'nin konuya ilişkin başyazısına geçiyoruz. Kongre bildirisini Mayıs 2002 tarihli sayısında yayınlayan *Partinin Sesi*, bunca iddia ve vurguyu yeterli görmemiş olacak ki, MLKP III. Kongresi'nin neleri başardığı ve bu çerçevede ne ifade ettiği üzerine ek tanımlamalar ve açıklamalar yapmak ihtiyacı duyuyor. Bunu yaparken de ipin ucunu iyice kaçırıyor. MLKP III. Kongresi üzerine neler söylemiyor ki "3. Kongre'yle Önder Partiye, Zafere" başlıklı bu başyazı!

Daha ilk pasajda şunları okuyoruz: "... 3. Kongre'miz, sınıflar mücadelesi tarihine MLKP'nin özeleştirici yeteneğinin, devrimci iddiasının, yenilerme gücünün ve özsel sağlamlığının bir ifadesi olarak kaydedilecektir."

Daha baştan tarihe kendi kendini bu kaydediş rahatlığı, muhakkak ki o aşamada bizim henüz muhtevasını bilemediğimiz MLKP III. Kongresi'nin başarılı çalışmasının sağladığı moral güce dayandırılıyordu. Nitekim devamındaki pasaj, durumun tamamına bu olduğu konusunda herhangi bir kuşkuya da yer bırakmıyor:

"Yedi yıllık tarihinde üzerinde durulması gereken tüm programatik, stratejik, politik, örgütsel konuları ele alıp tartışmaktan kaçınmayan 3. Kongre'miz, 2. Kongre'den sonraki dönemin eleştirel analizlerini geleceği fethetme perspektifi ve ruhuyla gerçekleştirdi. Sosyalist demokrasinin gücü, delege bileşiminin Marksizm-Leninizme sıkı bağlılığı, düşünce ufkunun zenginliği ve birbirinden öğrenme yeteneği kongre karar ve değerlendirmelerine, iç tartışmalardakinden daha ileri fikirler ve yüksek bir irade birliği olarak damgasını vurdu. Böylelikle 3. Kongremiz MLKP'nin iç birliğinin çok daha sağlamca kuruluşunun ifadesi oldu."

Bir kongre daha ne yapabilirdi ki diye düşünmemize kalmadan, izleyen pasajdan aynı güzellere şöyle devam ediliyor: "MLKP 3. Kongresi, politik mücadelede devrimci kendiliğindencilikle, örgütsel yaşamda bürokratism ve idare-i maslahatçılıkla karakterize olan bir dönemi tüm yönleriyle masaya yatırmış, ideolojik, politik ve örgütsel açılardan gerekli devrimci sonuçları çıkarmış ve bütün bu konularda partiyi yeniden Birlik Devrimi'nin rotasına sokmuştur..."

Bu denli açık ve kesin sözler karşısında, 3. Kongre'nin MLKP için gerçekten köklü bir iç hesaplaşma ve yenilenme platformu olduğuna inanmamak için ortada bir neden kalmıyordu, o günlerde bu satırları okuyanlar için. Köklü zaafarla "karakterize olan bir dönem" kongre platformu üzerinden köklü bir hesaplaşmaya konu edilerek

n son perdesi

geride bırakılmış, bu arada parti “yeniden Birlik Devrimi’nin rotasına” sokulmuştu! Burada iki kongre arası dönemde temel önemde iç sorunların ve sapmaların varlığı kadar, kongrede bunlara karşı ortaya konulan kararlılık ve bunları geride bırakma iradesi de kamuoyuna açıklanmış oluyordu.

Devam ediyoruz. “Kongre delege bileşimi”nin ruhhalı üzerine söz söylemek biçimindeki o gerçekten tuhaf eğilimi, bildirinin ardından başyazı da sürdürüyor. Öylesine ki, bildirinin söyledikleri başyazının söylediklerinin yanında önemsiz bir değinme olarak kalıyor:

“MLKP 3. Kongre’si, karşı karşıya olduğu zor meseleleri büyük bir sorumluluk, kararlılık ve ciddiyetle ele alıp, tümüyle yoldaşça ve devrimci bir atmosferde ilkeli çözümlere kavuştururken, delegelerin coşkusu, partinin sorun ve görevleri karşısındaki enerjik duruşları, düşünsel ve ruhsal yorgunluk belirtilerinden uzaklıkları, değişik düzeylerde de olsa, herbirinin Kongre’den öğrenerek, bir dizi açıdan kendilerini yenileyerek, aşarak ve yeni bir düzey yakalayarak bilinç sıçramasından paylarını almaları, partimizin iç dinamizminin, kolektif gelişim yeteneğinin, ileri yürüme arzu ve kararlılığının göstergeleri olmuştur.”

Bir kongrenin ve onu içinden yansıtan bir başyazının, kamuoyu önünde “delege bileşimi”nin ruhhalı ve hasletleri üzerine konuşma ihtiyacı duyması biraz fazla garip görünse de biz kendi payımıza bunun bir ihtiyaçtan, üstelik gerçek bir ihtiyaçtan doğduğuna bir kuşku duymuyor ve buna şaşırıyoruz.

MLKP 3. Kongresi üzerine söylenenler bunlarla bitmiyor elbet; ama burada tüm bir başyazıyı aktarma olanağımız da doğal olarak yok. Bu nedenle ilgi duyanlara, yayınlanan “kongre belgeleri”ni inceledikten sonra dönüp kongre bildirisini ve bu başyazıyı yeniden okumalarını önermekle yetinerek başyazıyı da geçiyoruz.

Bütün bu söylenenlerin ışığında, MLKP 3. Kongresi’nin sonuçları olarak önümüze konuların ne olduğuna geçmeden önce, bildiri ve başyazıda çizilen pembe tabloyu iyice renklendirmek için *Atılım*’ın 3. kongre güzellemesinden de bir pasaj sunalım. 4 Mayıs 2002 tarihli ve “*Umut Büyüyor*” başlıklı başyazı, konuya ilişkin şu sözlerle bitiyor: “Komünist öncünün III. Kongre’sinin ilanı kuşkusuz 2002 1 Mayıs’ının sürprizi oldu... Dünya proletaryası ve ezilenlerinin gelecek büyük çarpışmalar için kuvvet toplayan mücadeleci hazırlığı, Türkiye’de işçi sınıfı ve emekçilerin safları arasında mayalanan ve biriken mücadele arzusu, sola, sosyalist propaganda ve ajitasyona artan ilgisi ile III. Kongre’nin toplamasında somutlaşan komünist öncünün hazırlığı, bu iki eğilimin 2002 1 Mayıs’ında buluşması tarihin dilini okuyabilenler için bir tesadüf sayılmaz...”

Güzellemelerle tezat oluşturan gerçek tablo

Partinin Sesi’nin 36. sayısına, bu sayının kapsamını oluşturan MLKP 3. Kongresi belgelerine dönebiliriz. Bu “belgeler” arasında, kongre bildirisini ya da *Partinin Sesi* başyazısında tanımlanan kapsamlı gündem konularına ilişkin herhangi bir kongre metninin bulunmadığını önden söylemiş bulunuyoruz. Ortada yalnızca kongreye sunulmuş bir “*Politik Rapor*” var. Bunun kongrede ne çerçevede tartışıldığı, üzerinde herhangi bir değişiklik yapıp yapılmadığı bile belirsiz. Peki kongre gündemi olarak sözü edilen konular hiç değilse bu rapor kapsamında ele alınmış mıdır? Bu soruya yanıt bulmak için raporun kapsamına bakmak durumundayız.

Göze batacak denli iri puntolarla dizilmiş bu “*Politik Rapor*” iki bölümden ve 123 sayfadan oluşuyor. “*Uluslar Arası Ekonomik ve Politik Durum*” başlıklı ilk bölüm metnin yarısını, “*İç Politik Durum*” başlığı taşıyan ikinci bölüm ise öteki yarısını oluşturuyor.

Uluslararası duruma ayrılmış ilk bölümü geçiyoruz; zira söz konusu olanın bir parti kongresi olduğu gözönüne alındığında, burada üzerinde durulmaya değer bir şey yok. Bir parti kongresi metninden çok yer yer akademik tonda nispeten uzun bir dergi makalesi sayılabilir bu metin. Bunun bir örneğini daha önce de 2. kongre belgeleri içinde görmüştük; şimdiki onun biraz daha baştan savma ve doğal olarak bazı yeni gelişmelere uyarlanmış bir versiyonu. Bu haliyle doğruları ve yanlışları üzerinden herhangi bir özel ilgiyi gerektirmiyor. Belki de sonuna eklenen “*Komünistlerin Acil Enternasyonal Görevleri*” başlıklı alt bölümde bir kez daha yinelenen “yeni bir komünist enternasyonal kurma ihtiyacı” ve bu çerçevede MLKP’nin üstlenmeye hazır olduğu misyon hakkında bir çift söz söylenebilir.

2. Kongresi’nde kendini “Uluslararası komünist hareketin en güçlü seksiyonu” ilan eden (*II. Kongre Belgeleri*, s.216) ve bu çerçevede “yeni bir komünist enternasyonal” örgütlemeye kendine pek de alçakgönüllüce sayılmayacak bir misyon biçen MLKP’nin bu hevesi eskilere dayanıyor. ‘90’lı yıllar içinde ve iki ayrı zamanda, bizzat MLKP’nin özel inisiyatifi ve katkısıyla bu türden iki Enternasyonal’in kurulduğunu biliyoruz. MLKP yayınları bize bu tarihi gelişmeleri her seferinde coşku dolu bir mutlulukla bildirmişlerdi. Fakat ardından nedense bu “yeni komünist enternasyonal”lerin ne adlarını bir daha andılar ve ne de akıbetleri konusunda bir şey söylemek ihtiyacı duydular.

Bu gülünç bile sayılmayacak garip girişimler öyle anlaşılıyor ki MLKP’nin yeni bir enternasyonal kurma hevesini ve buna ilişkin olarak kendine atfettiği misyon duygusunu hiç de kırmış değil. Zira MLKP 3. Kongresi’ne sunulan “politik rapor” aynı tarihi adımı bir kez daha “ertelenemez bir görev” olarak tanımlıyor: “Partimiz için, komünist hareketin, enternasyonal eyleminin, ideolojik ve örgütsel birliğinin gelişmesi temel önemde ve ertelenemez bir görevdir... Kuşkusuz örgütsel hedef, Komünist Enternasyonal’in kurulmasıdır” (s.57)

Bu temel ve ertelenemez tarihi görevden hareketle ve “Uluslararası komünist hareketin en güçlü seksiyonu” olarak bu kez kendine özel bir misyon atfetmemesini önceki gülünç denemelerin sağladığı bir olgunlaşma belirtisi sayabiliriz. Fakat yine de söz konusu olan MLKP olunca, bu alanda kendisini de kapsayan her iddia, doğası gereği bir ciddiyetsizlik örneği olarak kalıyor. Daha ideolojik ve programatik olarak kendi ekseni üzerinde bile duramayan, ona buna özenmekten, onun bunun kuyruğunda sürüklenmekten bir türlü kurtulamayan; yıllardır ideolojik ve örgütsel kriz içinde bunalan; beş yıllık bir dönemin ardından toplanan bir kongrenin artık gizlenemeyen fiyaskosunun da açıkça tanıklık ettiği gibi, kendini devrimci temeller üzerinde yenilemek ya da ilkeli bir iç hesaplaşma ile kendini aşmak yeteneğinden tümüyle yoksun olan bir hareketin, buna rağmen kalkıp kendine enternasyonal misyonlar biçmesi, kendini bile bile gülünç durumlara düşürmekten başka ne anlama gelir ki?

Bu özel değinmeyle yetinerek “*Politik Rapor*”un ilk bölümünü geçiyoruz. Bizi asıl olarak “*İç Politik Durum*” başlıklı ikinci bölümü ilgilendiriyor. Fakat yazık ki bildiride ve başyazıda çizilen kapsamı biz bu

bölümde de bulamıyoruz. Bu bölüm iki kongre arasındaki politik gelişmelerin belli arabaşlıklar (28 Şubat, irtica, ordu, düzen partileri, ekonomik kriz, rejimin iç ve uluslararası durumu, işçi ve emekçi hareketi, Kürt hareketi vb.) altında kendince bir değerlendirilmesinden oluşuyor. Yer yer bazı somut sorunlara ve görevlere bağlansa da bu beylik değerlendirmelerin yenilik ve bir kongre platformu bakımından özgünlük içeren pek bir yönü yok. Bunları, daha sonra değineceğimiz birkaç özel nokta dışında, süreli yayınlarda zaten sürekli olarak yapılanın kongre vesilesiyle bir genel tekrarı saymak mümkün.

Kuşkusuz bir parti kongresinin “politik durum”un değerlendirmesi kapsamında bunu kendi bakış açısı çerçevesinde böyle yapması kendi başına yadırganmayabilir de. Fakat sorun şurada ki, ilgili raporda bundan başka da bir şey yok. Yani açıklanan belgeler kapsamında ele aldığımızda, MLKP 3. Kongresi adına kamuoyunun önüne konuların başı ve sonu “politik rapor”dan hareketle burada hatırlattıklarımızdan ibaret. Beş yıllık bir aradan sonra bir parti kongresi MK’nın siyasal duruma ilişkin olarak yapacağı bir genel özetlemeyi dinlemek ve onaylamak için toplandığını düşünmek akıl alacak şey değil. Kaldı ki bu “politik rapor”un kendisi bile anlatımının sonuç bölümünde sözlerini, “Tüm bu sorunlarda zengin çözümlere ve kararlara ulaşacağı kuşkusuz olan 3. Kongremiz...” diyerek bağlıyor ve “yeni dönemin” bundan alınacak güçle kazanılacağını söylüyor. (s.123)

İşte sorun da burada. Önden kamuoyuna yapılan açıklamalarla çalışması ve başarısı yere göğe sığdıramayan bir parti kongresinin resmen açıklanışından 8-9 ay sonra bile ortada kongre çalışması, değerlendirme ve kararları olarak sunulmuş hiçbir şey yok. Böyle bir şey olabilir mi? Siyasal yaşam ciddiyetsizliğin, tabanına ve devrimci kamuoyuna karşı sorumsuzluğun bu kadarını kaldırabilir mi?

Diyelim ki söz konusu kongre yılların birikmiş iç sıkıntılarını çözecek güç ve iradeyi ortaya koyamadı; böylece, “birlik devrimi”ni korumanın, demek oluyor ki oportünist bir birliği ne pahasına olursa olsun sürdürebilmenin de hatırına, bu sorunları ve sıkıntıları bir dönem için daha erteleme ve bunu da bir “iç sorun” sayarak kamuoyuna açıklamama yoluna gitti. Fakat mevcut resmi veriler çerçevesinde durumun böyle olduğunu varsayacak olanaklardan da yoksunuz. Öyle ya, ortada koca bir kongre bildirisini ile bu kongre üzerine sığacağı sığacağına kaleme alınmış koca koca laflarla dolu bir başyazı var. Bu iki metin, en açık ve kesin bir dille, MLKP 3. Kongresi’nin “ateşlediği enerji ve ulaştığı kararlarla” büyük bir başarı düzeyi yakaladığını bize gülünçlüğe varan bir coşkuyla müjdeliyorlar. “Yedi yıllık tarihinde üzerinde durulması gereken tüm programatik, stratejik, politik, örgütsel konuları ele alıp tartışmaktan kaçınmayan 3. Kongre”nin, böylece “düşünce ufğunun zenginliği”ni, “özeleştirici yeteneği”ni ve “yenilenme gücü”nü bir kez daha kanıtladığını ve gelecekte “sınıflar mücadelesi tarihine” tam da bu ayırdedici özellikleriyle kaydedileceğini bildiriyorlar.

Bu durumda geriye, MLKP’yi yönetenlerin politik ve manevi ağırlığını bugünden sonra kolay taşıyamayacakları hazin bir tutarsızlık ve samimiyetsizlik tablosu kalıyor. Bu bir iflas tablosudur ve MLKP’ye hazırlamakta olduğu akıbet, 3 Kasım seçimleri sürecinde ilk işaretlerini vermiştir bile.

(Devam edecek...)

Filistin: İşgal, sürgün, katliam ve direniş/2

İlk direnişler

Filistin henüz Osmanlı işgali altındayken anti-siyonist oluşumlar görülmeye başlanmış, 1914'de *Akdam* gazetesi siyonistlerin Filistin'i ele geçirmek için çalıştıklarını yazmıştı. Filistinli gençler aynı tarihlerde siyonistlere karşı mücadele etmek amacıyla lokallerde bir araya geliyorlardı.

İngiliz emperyalizminin siyonistlere Belvor sözünü vermesinden sonra birbirlerine daha çok yakınlaşmışlardı. İngilizler sömürge yönetiminin yerleşmesi için işbirlikçilere, siyonistler de yağmacı amaçlarına ulaşmak için emperyalist bir güce dayanmaya ihtiyaç duymaktaydılar. Filistin direnişi baştan beri bu gerici ittifaka karşı mücadele ederek gelişti. İsrail devleti kurulana kadar mücadelede öne çıkan anti-emperyalist yöndü. Siyonistler ikinci planda kalıyorlardı. Bu süreçte siyonistler gittikçe silahlanıyor, İngilizlerin sağladıkları imkanlarla daha saldırgan tutum almanın koşullarını oluşturuyorlardı.

İngiliz emperyalizmine karşı kitlesel direnişlerin ilki 1929 yılında gerçekleşti. Birçok Filistin kentinde patlak veren ayaklanma ilk elden Kudüs, Nablus, Hayfa, Yafa, Tulkerm ve Gazze'de başladı. Ayaklanma İngiliz sömürgeci yönetimi, siyonist ittifak ve Filistinli feodallerin uzlaşmacı-işbirlikçi tavırlar almaları sonucu bastırıldı. İngilizlerin idamlar, toplu tutuklamalar, yıkımlarla karşılık vermelerine karşın yoksul köylülük ve işçi sınıfı sonuna kadar direndi. İkinci ayaklanma 1933'de patlak verdi. Genel grev, kitlesel gösteriler, polisle çatışmalar uzun süre devam etti. Bu başkaldırı bastırıldıktan sonra da İngiliz kuvvetlerine ve devlet kurumlarına yönelik saldırılar devam etti.

İki ayaklanmanın deneyim ve birikimi üzerinde Filistin devrimi (1936-1939) olarak da adlandırılan süreç başladı. Daha uzun soluklu, daha hazırlıklı olan bu girişim 1936'dan 1939'a kadar devam etti. Bitimi ikinci emperyalist savaşın başlamasına denk geldi. Savaş, ayaklanmanın yenilmesindeki etkenlerden biriydi.

Emperyalist sömürgeciliğe, siyonist yağmacılara ve Filistinli işbirlikçi feodallere karşı bu başkaldırının sürükleyici gücü yoksul köylülük olmuş, yeni güçlenen Filistin işçi sınıfı da sonuna kadar aktif destek vermişti.

Bu dönemde İngilizler ile siyonistler arasındaki ittifak daha da pekişti. Arap köylülere dönük baskılar, Arap işçilerin resmi kurumlardan atılıp yerlerine yahudi işçilerin yerleştirilmesi ve Filistin'e yahudi göçü doruğa çıktı.

Direniş merkezi bir politik önderlikten yoksundu. Esas olarak yerel önderler tarafından yönlendirilmiş, bu zayıflığına rağmen inatçı bir direngenlik sergilenmişti. İngilizler direniş karşısında yahudi göçünü yasakladıklarını ilan etmek zorunda kalmışlardı. Yerel önderlerin şehit düşmesi, silah ve cephaneye yoksunluğu, yoksulluk gibi etkenlere rağmen başkaldırıcıyı durduramayan İngilizler, Arap şeyh ve emirlerini devreye sokarak, onlar aracılığıyla belli vaatlerde bulunarak, ayaklanmanın bitmesi yönünde çağrılar yaptılar. Çağrıya hemen karşılık veren Filistinli zenginler de direnişin sona ermesi için çaba harcadılar. Konjonktürün de etkisiyle çağrılar karşılık buldu ve ayaklanma sona erdirildi. Bu direnişin önemli bir yönü, Filistinli Araplar'ın yahudilere, İngiliz sömürgeciliğine karşı birleşme çağrısı yapmış

olmalarıdır. Siyonistlerin yahudiler üzerindeki etkileri bu çağrının karşılıksız kalmasına neden olmuştur.

Bundan sonraki süreçte İngilizler verdikleri sözü tutmadılar, yahudi göçü devam etti. 1948'de kurulan İsrail devletinin temelleri bu dönemde hazırlandı. İngilizlerin evleri yıkması, yakma, toplu tutuklamalar vb. ile Filistin'deki üretici güçler tahrip edilmiş, ekonomi çökertilmişti. Bu ortam siyonistlerin ekonomik hayatın birçok alanına egemen olmalarını sağladı.

Filistin halkı para-militer siyonist örgütlerin saldırılarına ve BM'nin taksim planına karşı dirense de, '39 yenilgisinin etkileri giderilmeden gündeme gelen bu saldırı dalgasını kırabilecek güçte ve hazırlıkta değildi. Arap yönetimleri Filistin'in parçalanmasına karşı durmadıkları gibi, kitlelerin etkin muhalefetinin önünü de kestiler. Emperyalist-siyonist plan hayata geçirildi, Filistin toprakları taksim edildi.

Görkemli gerilla hareketi dönemi

1960'lı yıllar bağımlı ülkelerde sınıf çatışmalarının keskinleştiği, ulusal kurtuluş mücadelelerinin zafere ulaştığı, birçok ülkede devrimci gerilla hareketlerinin kitleselleştiği yıllardı. Vietnam, Küba devrimlerinin yarattığı coşku, Che'nin efsaneleştiği bu dönemde hareket Filistin'de yankısını bulmakta gecikmedi. Özellikle mülteci kamplarında yaşayan, topraklarından kopartılıp sürülmüş Filistinliler arasında gerilla hareketi hızla örgütlenmeye başladı.

Bu yıllarda örgütlenip eyleme geçen Filistin gerillası kısa sürede davasını dünyaya tanıtabildi. Aynı zamanda zulme karşı direnişin sembolü olarak büyük bir sempatiyle karşılandı. Birçok ülkenin (bu arada Türkiye'nin) devrimci hareketlerine esin kaynağı oldu. Bu sürede gerillanın sağladığı gelişim, yarattığı siyasal etki ve kendini sol kimlikle ifade etmesi emperyalistleri, siyonistleri ve kimi Arap rejimlerini tedirgin edecek noktaya geldi.

Haziran 1967'de Gazze Şeridi ve Batı Şeria'nın İsrail tarafından işgal edilmesi, gerilla hareketini etkilemiş, ancak kısa sürede kendini toparlamasını bilmişti. Bu dönemde Filistin hareketi Ürdün, Lübnan ve Suriye'de güç kazandı. Bundan rahatsız olan Ürdün Krallığı emperyalistlerin yönlendirmesi ile Filistin hareketine ve halkına karşı barbarca bir katliama girişti. Filistinlilerin ağır kayıplar verdiği bu saldırıda 40 bin kişi katledildi. Bu olaydan sonra Ürdün nüfusunun 2/3'ünü oluşturan Filistinliler ile gerilla hareketi birbirinden uzaklaştı. Ağırlık Lübnan'a kaydı.

1975-76 yıllarında gerçekleşen Lübnan iç savaş sırasında Suriye ve Lübnan Sağ Kanat tarafından uzun süren kuşatmaya karşı kahramanca direnen Tel Zaatar Kampı 12 Ağustos 1976'da 52 gün süren direnişin ardından düşmüştü. 12 bin sivilin bulunduğu kampı savunan 2 bin 500 gerillanın tümüne yakını imha edildi. Siviller boşaltıldı, bütün evler buldozerlerle yıkıldı. Filistin direniş hareketi gerici Arap rejimlerinden ikinci büyük darbeyi yemiş oldu. Yine de gerilla hareketi 82'ye kadar varlığını korudu.

Lübnan'a saldırı ve Beyrut'un yakılıp-yıkılıp işgal edilmesi sadece gerilla güçlerini bölgeden söküp atmayı hedeflemiyordu. Lübnan'da mülteci kamplarında yaşayan 500 bin civarında Filistinli'nin

(ki bu kamplar gerillanın başlıca güç kaynağıydı) sürgüne gönderilmesi temel amaçlardan biriydi. Sabra-Şatila katliamları, Beyrut'un enkaza çevrilmesi, tüm altyapısının imha edilmesi, 20 binden fazla insanın katledilmesi, 25 bin kişinin yaralanması ve 400 bin kişinin evsiz kalması, bu hedefe ulaşmak içindi.

Gerilla mücadelesinden kitle mücadelesine...

Beyrut kuşatmasından sonra Filistin direniş hareketi bölgenin dışına sürüldü. Bu yenilgi sadece siyonistlerin başarısına bağlı değildi. Emperyalizmin etkin desteği ve Arap rejimlerinin Filistin davasını kendi siyasal ve bölgesel çıkarlarının bir uzantısı haline getirme planları bunda önemli bir rol oynamıştı. Bölgedeki Arap ülkelerinin Lübnan iç savaşı sırasında Filistin direniş hareketi ve sol cepheye karşı aldıkları tavır '82 yenilgisinin temelini attı. Filistinli grupların Arap yönetimleriyle girdikleri kimi ilişkilerin de buna katkısı oldu. '82 yenilgisi gerilla mücadelesinde geriye düşüşün başlangıcı oldu. Araya giren coğrafi uzaklık ise (FKÖ Tunus'a taşınmak zorunda kaldı) bu süreci hızlandırdı.

Burada konjonktürel etkenlerden de söz etmek gerekir. Artık dünyada ve bölgede yeni dönemin ilk belirtileri ortaya çıkmaya başlamıştı. Dünyanın farklı bölgelerindeki gerilla hareketleri -istisnalar dışında- reformistleşme/uzlaşma sürecine girişe hazırlanıyordu. Bu etkenler bir araya getirildiğinde, yaşanan sonuç daha kolay anlaşılabilir.

1987 yılına kadarki süreç sakin geçmiş gibi gözükse de, yaşanan fırtına öncesi bir sessizlikti. İşgal altında yaşayan Filistinliler başkaldırı için bardağı taşıracak son damlaları biriktirirken, gerilla hareketinin en güçlü grubu El Fetih ve FKÖ'nün lideri Arafat, diplomasi yollarını aşındırmaya hazırlanıyordu. Denebilir ki Arafat, yeni dönemi önceden sezmiş ve hazırlığını sistemle bütünleşmeye uygun bir şekilde yapmaya başlamıştı. Daha Tunus'a sürgüne giderken herkesi şaşırtarak, Mısır'da Hüsnü Mübarek'le görüşme gerçekleştirerek ilk adımını atmıştı.

Sürgünde (Tunus'ta) "Bağımsız Filistin Devleti" ilanı, hemen ardından 100 ülke tarafından tanınması bu adımların karşılıksız kalmadığını gösteriyordu. Mücadelenin uzağında atıl kalan gerilla için başlayan bu süreç, bir "sistemle bütünleşme", çürüme ve yozlaşma sürecidir. Nitekim FKÖ'nün Arafat liderliğinde kurduğu Özerk Yönetim sırasında yaşanan yolsuzluk, adam kayırma, bürokratik çürüme vb. ile de durum tescillendi.

Gerilla örgütlenmesi hızlı bir tasfiye sürecini yaşarken, Filistin davası işgal altında yetişen yeni bir kuşakla yeniden ayağa kalkmaya hazırlanıyordu. Gerillanın mücadele içindeki yeri geri plana düşmüştü, kitle mücadelesi önplana çıkmaya başlamıştı. Tanklara karşı taşlarla yazılan tarihin ilk sayfaları açılıyordu. Arafat sistemle bütünleşmeye çalışırken, diğer gruplar marjinalleşip darlaşıırken, Gazze'de boğucu bir siyonist kuşatma altında yaşayan Filistinli çocuk ve gençler ilk taşları biriktirmeye başlamışlardı bile.

Ve ilk taş 9 Aralık 1987 yılında işgalci askerlerin suratında patladı. Kıvılcım çakılmıştı. Siyonistlerin kabusu yeniden başlamıştı.

(Devam edecek...)

Emperyalist küreselleşmede bir dönemin sonu

'89'da Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinin çöküşüyle birlikte burjuvazi zafer çılgınlıkları atarak "tarihin sonu"nu ve "yeni dünya düzeni"nin başlangıcını ilan etti. "Kapitalizmin ebediliği"nin ilanıyla birlikte küreselleşme olgusu da gündeme oturdu. Küreselleşmenin, kaynakların daha etkin dağılımını sağlayarak refah ve ekonomik istikrar sağlayacağı, gelişmemiş ülkelerin gelişmiş ülkelerdeki bilim ve teknolojiyi transfer ederek kısa sürede gelişeceği, açlık ve yoksulluğa çözüm olacağı iddia ediliyordu. Ancak yaratılan efsanenin çökmesi çok uzun bir zaman almadı. 1990'larda kutsanan küreselleşme aradan geçen 5-10 yıl gibi kısa bir süre içinde yıkıcı yüzünü gösterdi.

Az gelişmiş ülkelerin gelişmiş ülkelerdeki bilim ve teknolojiyi transfer ederek kısa sürede gelişeceği, bu ülkelerdeki açlık ve yoksulluğun son bulacağı iddia edilmişti. Oysa yaşanan süreç ve somut veriler bunun tam tersini gösteriyor, küreselleşme gerçeğini ortaya koyuyor.

Dünyanın en zengin ülkesiyle en fakir ülkesinin ortalama geliri arasındaki oran 19. yüzyılın sonlarında 9'a 1 iken, günümüzde 60'a 1'dir. Dünya nüfusunun en yoksul 1/5'inin payı 1989 ile 1998 yılları arasında %2.3'ten %1.4'e düşmüştür. En zengin 1/5'in payı ise yükselmiştir. Dünya nüfusunun yalnızca yüzde 11.6'sını barındıran G-7 (ABD, Japonya, Almanya, Fransa, İngiltere, İtalya, Kanada) dünya GSMH'sinin üçte ikisine sahip. Dünyadaki en zengin 225 kişinin mal varlığı Afrika kıtasının GSMH'ya eşit.

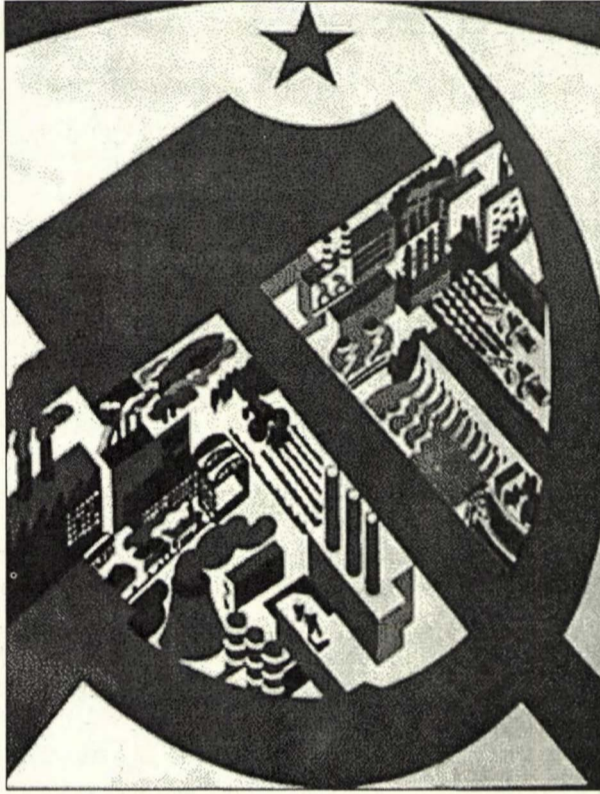
Dünya nüfusunun %20'si dünya gelirinin %85'ine el koyarken, en yoksul %20'nin payı sadece %1.4 ve dünya nüfusunun sadece %7'sinin yaşadığı Batı Avrupa ise dünya GSMH'nin %30'unu, dünya ihracatının da %48'ini gerçekleştiriyor.

Bugün dünyada, yılda 2000 doların altında gelirle yaşamaya mahkum 3 milyardan fazla insan var ve 1.4 milyarı mutlak yoksulluk içinde yaşıyor.

Emperyalist küreselleşme süreci yalnızca dünyadaki zengin ve yoksul ülkeler arasındaki uçurumu derinleştirmekte kalmadı, aynı zamanda her ülkede sınıflar arasındaki uçurumu da derinleştirdi. Bu durum dünyanın en yüksek refaha sahip ülkesi sayılan ABD için de geçerlidir. Örneğin, Amerikan halkının kişi başına düşen GSMH 1973 ve 1994 yıllarında reel olarak artmasına rağmen işçilerin 3/4'ünün ortalama ücreti %19 oranında gerilemiştir. Piramidin en altında yer alan nüfus 20 yıl öncesine göre %25 daha az ücret almaktadır. Her 8 Amerikalıdan 1'i yoksulluk sınırında yaşamaktadır

Tekeller dünyayı ve insanlığı yıkıma sürüklüyor

Aşırı üretimin sistemi bir noktadan sonra kilitlemesinden ve kâr oranlarının düşmesinden dolayı sermaye spekülâtif alana kaymıştır. Faiz, repo, borsa oyunları, döviz ticareti gibi değişik alanlardaki faaliyetin sonucu olarak spekülâtif sermaye hızla birikmiştir. Bununla paralel olarak, sermaye, yatay ve dikey evliliklerle hızla tekelleşmekte, dünya çapında üretim üniteleriyle dev organizasyonlara dönüşmektedir. Dünyadaki tüm ekonomik faaliyetin dörtte birinden fazlası bugün 200 tane işletmenin elinde bulunmaktadır. Dünyada parasal gücün yüzde 42'sini 500 büyük firma elinde tutmakta, General Motors Danimarka'dan, Ford Güney Afrika'dan,

Toyota Norveç'ten daha fazla ciro yapmaktadır. Bunun sonucu olarak dünyaya bir avuç tek el hükmetmekte, daha fazla kâr için dünyanın ve insanlığın çıkarlarının üzerinde tepinmektedir. İşte bir avuç tek elin çıkarları uğruna insanlığın ve dünyanın içine itildiği yıkımın boyutları.

Küresel ısınma sonucu dünyada deniz seviyesi gittikçe yükseliyor. Dünya ormanlarının yüzde 2.4'ü (yaklaşık olarak Venezuela'nın yüzölçümü kadarı) 1990 yılları boyunca katledildi.

Her yıl 3 milyon kişi hava kirliliğinden, 5 milyon kişi su kirliliğinden ölüyor.

Yer yüzünde 11 bin canlı türü (memeli ve sürüngenlerin dörtte biri) yok olma tehlikesiyle karşı karşıya.

Dünyadaki kaynakların tüketim hızı, su, hava ve denizdeki doğal kaynakların yenilenme hızından 20 kat daha fazla. 2050'de bu oranın yüzde 220'ye çıkacağı ve kaynakların büyük bir hızla kuruyacağı tahmin ediliyor.

Günde 24 bin insan açlıktan ölüyor.

Dünyada 2 milyar insan temiz içme suyundan yoksun.

Küreselleşmeden küresel krize...

Emperyalist-kapitalist sistem '89 çöküşünün ardından eski SSCB ile Doğu Bloku ülkeleri başta olmak üzere tüm dünyada yeni pazar ve hammadde alanlarına girerek bir dönem için soluklanma imkanına kavuştu. '90 yıllarla yaşanan ekonomik soluklanma bugün yerini durgunluğa, gerilemeye ve çöküşlere bırakıyor. Latin Amerika ve Türkiye'deki krizlerden ABD'deki şirket skandallarına, uluslararası borsaların tepetaklak olmasından Japon ekonomisindeki durgunluğa ve Avrupa Birliği'nin küçülen ekonomik verilerine kadar tüm somut göstergeler küresel sistemde işlerin iddia edilenin tersine ilerlediğini gösteriyor. Bataklığa saplanan dünya ekonomisinin en temel düzenleme politikaları (neo-liberal reçeteler) geri tepmekte, dünya ekonomisi içindeki ağırlığından dolayı bir lokomotif işlevi gören ABD bu gücünü

giderek yitirmektedir. Küreselleşme artık hararetle savunucuları tarafından bile tartışılmaya başlanmıştır.

İMF en son hazırladığı World Economic Outlook raporunda, dünya ekonomisinde tehlikenin bitmediği, krizin derinleşebileceği uyarısında bulunuluyor. İMF'nin hazırladığı raporda ise 2003 yılına ilişkin büyüme tahmini yüzde 4'ten yüzde 3.7'ye çekildi. Raporda lider ekonomilerle ilgili tahminler de aşağı çekildi. ABD ekonomisi için Nisan ayında yayınladığı raporda 2002 yılı için yüzde 2.3 büyüme bekleyen İMF son raporda bu oranı yüzde 2.2'ye çekti. Avrupa Birliği'nin 12 ülkesi için Nisan ayında 1.4 olarak yapılan büyüme tahmini de yüzde 0.9'a indirildi. İMF raporunu değerlendiren Reuters "her an yıkılmaya hazır bir kağıttan şato" benzetmesinde bulunurken, *The Washington Post* Dünya Bankası ve İMF'nin artık "serbest piyasa dogmasını sorgulamaya başladıklarını", "küreselleşmeyi yeniden değerlendirmeye başladıklarını" ileri sürüyordu. İMF ve onun en etkili isimleri için dahi serbest piyasa modelinin iflas ettiğine ilişkin gerçeği saklamak artık olanaklı değil. Fakat bir çıkış yoluna ilişkin hiçbir somut öneri de ortaya konulamıyor.

Küresel yıkımdan tek çıkış yolu devrimdir

Küresel saldırılara karşı işçi ve emekçi kitlelerin gösterdiği tepki dünya ölçüsünde giderek yayılıyor. ABD'nin arka bahçesi olarak nitelenen ve İMF programlarının öncelikle uygulanıp ardından dünyaya ihraç edildiği Latin Amerika ülkelerinde gün geçmiyor ki, emperyalist dayatmalara ve işbirlikçi hükümetlere karşı bir tepki patlak vermesin. Arjantin, Brezilya, Uruguay, Kolombiya, Paraguay ve Venezuela'da küreselleşme politikalarının yarattığı yıkım beraberinde halk isyanlarını, yüzbinlerce işçi ve emekçinin katıldığı genel grevleri ve kitle gösterilerini getiriyor. Yine bu ülkelerde tüm baskılara rağmen İMF ve ABD karşıtı adaylar seçimlerde büyük başarı elde ediyorlar. '99'da Seattle'da gerçekleşen ve küreselleşme karşıtı hareketlerin tarihinde bir dönüm noktası oluşturan eylemden bu yana tüm uluslararası ekonomik/ticari toplantılara kitlesele protesto gösterileri eşlik ediyor. Emperyalist metropoller, yüzbinlerce işçi, emekçi ve gencin katıldığı, zaman zaman militan bir karakter kazanan gösterilere sahne oluyor. ABD'nin Irak'a yönelik savaş hazırlıklarına karşı dünyanın dört bir yanında gerçekleşen savaş karşıtı gösteriler buna eşlik ediyor.

Emperyalist-kapitalist sistemin tüm dünya üzerinde yarattığı yıkıma karşı her geçen gün daha da gelişip yayılan kitle hareketleri, yalnızca on yıl kadar öncesinde "tarihin sonu"nu ilan edenlerin geline yerde kendi sonlarına işaret eden belirtilerdir. Emperyalist-kapitalist sistemin yarattığı yıkımın çözümü noktasında TKİP Programı işçi sınıfına rehberlik etmektedir:

"Günümüz kapitalizminin asalaklaşması ve çürümesinin aldığı korkunç ve yıkıcı boyutlar, 'Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!' ikilemini her zamankinden daha yakıcı bir biçimde insanlığın önüne koymaktadır. Uluslararası proletarya önderliğinde zafere ulaştırılabilecek olan dünya devriminden başka hiçbir çözüm, insanlığı kapitalizmin barbarlığından, emperyalizmin köleliğinden, savaşların yıkım ve felaketinden kurtaramaz." (TKİP Programı, Emperyalizm ve Dünya Devrimi Süreci, 23. madde)

İstanbul Üniversitesi savaşa karşı susmuyor ve susmayacak!

Gençlik topluma yönelik tüm saldırılarda olduğu gibi savaş konusunda da duyarlı olduğunu ve Irak savaşına o kadar kolay izin vermeyeceğini ortaya koymaya başladı bile. Yaklaşık iki hafta önce kurulan "İstanbul Üniversitesi Emperyalist Savaş Karşıtı Öğrenci Platformu" savaş karşıtı mücadeleye kendi cephesinden ses katabilmek için çalışmalarını aralıksız sürdürüyor.

Platform çalışmasının ilk toplantısından itibaren savaşın emperyalist, gerici ve yayılmacı bir savaş olduğunu net olarak ifade ettik. Herhangi bir "savaş karşıtlığı" ile aramızdaki ayrım çizgilerini ortaya koyduk. Bu ayrım çizgilerini netleştirme ve savaşa karşı mücadeleyi örme yolunda daha iddialı ve yoğun bir şekilde çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

500 öğrenci "Emperyalist savaşa hayır!" dedi

Savaşın gerici karakterini ortaya koymak ve savaşa karşı duyarlılığı geliştirmek için bir imza kampanyası düzenledik. İstanbul Üniversitesi'nde yaklaşık 500 imza topladık. Sınıflarda, yemek sıralarında, kantinlerde insanlar imza metnimize ilgi gösterdiler, savaşa karşı duyarlılıklarını ortaya koydular. İmza metnimizde de ifade ettiğimiz; "Bu gerici ve emperyalist savaşın bir parçası olmayı reddediyoruz. Savaşa ve silahlanmaya ayrılan payın eğitim ve sağlık giderlerine harcanmasını ve böylelikle bu giderlerin parasız olmasını istiyoruz." düşüncesinin, metni ulaştırdığımız ve henüz ulaşamadığımız yüzlerce insanın ortak düşüncesi olduğunu biliyoruz.

Anket çalışması, bildirge dağıtımı ve bülten satışından...

Üniversitemizde daha farklı insanlara ulaşabilmek için yaygın bir anket çalışması yaptık. İnsanların geleceğin bir sorunu olarak gördükleri savaşın artık yanı başımızda ve bizi de içine alacak şekilde güncel ve yakıcı bir sorun olduğunu anlatmaya çalıştık. Yaptığımız 300 civarında ankette sadece 14'ü savaşa çeşitli gerekçelerle girilmesi gerektiğini ifade etti.

Kalan öğrenciler savaşa karşı olduklarını belirtirken, büyük bir çoğunluğu savaşa karşı örülecek bir çalışmaya destek olacağını ifade etti.

Platform çalışmasının ilk aracı olarak bir bildirge ve bülten hazırladı. Savaşa neden karşı olduğumuzu ve neden karşı olunması gerektiğini ifade ederek, sürdürdüğümüz çalışmaya herkesi destek vermeye çağırdık. Yaklaşık 2 bin adet bildiriye üniversitenin çeşitli yerlerinde dağıttık. Yanı sıra platform olarak çıkardığımız "Emperyalist savaşa karşı SİĞINAK" isimli bültenden yaklaşık 350 adetini amfilerde, koridorlarda, yemekhanelerde ve kantinlerde sattık, üniversite gençliğini savaşa karşı ördüğümüz mücadelenin bir parçası olmaya çağırdık.

Çalışmalarımızı hazırladığımız afişlerin yanı sıra duvar gazetesi, resim sergisi vb. araçlarla da renklendirmeye çalışıyoruz. Üniversitenin iki kampüsüne astığımız savaş fotoğrafları oldukça ilgi gördü.

Çalışmalarımızı kültür-sanat cephesinden de geliştirip çeşitlendirmeye çalışıyoruz. Bir başlangıç olarak "SİĞINAK Şiir" bülteni çıkardık. Bu bülteni de insanlara ulaştırıyoruz. Bunlarla birlikte bir müzik grubu oluşturmaya, üniversitemizde savaşa karşı bu alandan da bir tavır ortaya koymaya çalışıyoruz.

Bizim adımıza konuşanlar, üniversitenin tüm maddi ve manevi varlığı ile "savaşa destek olacağını" söyleyenler, artık o kadar rahat olmamalıdır. Çünkü üniversite gençliği bu oyunun bir parçası olmayacağını, ABD için ölmeyeceğini ve öldürmeyeceğini ortaya koymaktadır.

Gençlik susmuyor ve susmayacak!

İstanbul Üniversitesi Emperyalist Savaş Karşıtı Öğrenci Platformu

ALGP faaliyetlerinden...

Emperyalist savaşa karşı mücadeleye!

Amerika'nın Irak'ı vurdu vuracak dediğimiz şu günlerde savaşa karşı faaliyetlerin önemi daha da artmış durumda. Bir halkı yıkıma uğratacak, ülkeyi ise ABD'nin maşası yapacak haksız savaşa karşı çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

Gençliğin üzerinden yapılan kan pazarlığında artık bir anlaşma sağlandı. Birkaç milyar dolar karşılığında binlerce genç savaşta ölecek ya da kardeş bir halkı öldürecek. Bültenlerimizde sık sık bu konuya değiniyor, liselileri emperyalist savaşa karşı mücadeleye çağırıyoruz. Ancak bunlar yeterli olmuyor. Bunun için okullarda dia gösterimleri yapmaya başladık.

Şu ana kadar iki lisede yaptığımız dia gösterimleri beklediğimizden daha fazla bir ilgiyle karşılandı. İlk gösterim yaptığımız lisede etkinlikten önce sınıflar tek tek gezilerek duyurusu yapıldı. Gösterimde sınıf tika basa doluydu, bir dizi insan da dışarıda kaldı. Dialarla beraber fon müziği eşliğinde Bertolt Brecht'in savaşa ilgili şiirleri arkadaşlar tarafından okundu. Oldukça iyi bir atmosferde geçen gösterim sonrasında izleyenler oldukça etkilenmişti. Bu tür gösterimlerin tekrar yapılmasını istediler.

İkinci gösterim yaptığımız lisede de iyi tepkilerle karşılaştık. Öğretmenin "öğrenciler böyle etkinliklere karşı ciddiyetsiz yaklaşır"

demesine rağmen izleyenler oldukça ilgilidiler. Sınıftan bir arkadaş gitarıyla şiirlere eşlik etti. Daha sonra diaların tekrar gösterilmesi istendi. Bu sefer fotoğraftaki görüntüler için tek tek anlatımlar yapıldı. Anlatım sırasında ABD'nin Irak'a müdahalesiyle ilgili oldukça anlamlı bir sohbet ortamı oluştu. Herkesin ortak fikri ABD'nin petrol ve egemenlik için Irak'ı vuracağıydı. Ayrıca Filistin'i anlatan bir fotoğrafın gösterimi sırasında, öğretmenin, İsrail siyonizminin kanlı tarihinden bir kesit anlatması oldukça anlamlıydı.

Gösterimler sonunda birkaç arkadaş yanımıza gelerek bizlerle beraber faaliyetlere katılmak istediklerini, savaşa karşı bir şeyler yapılması gerektiğini ve bunun için ellerinden geleni yapacaklarını söylediler.

ALGP olarak dia gösterimlerimize imkanımız olan tüm liselerde devam edeceğiz. İnsanların savaşa karşı ciddi bir duyarlılığı olduğunu, ancak tepkilerini akıtabilecek bir kanal bulamadıkları için hareketsiz kaldıklarını gözlemledik. Örgütsüzlük eylemli tepkilerini ortaya koymalarına engel olmaktadır. Bunun bilinciyle emperyalist savaşa karşı faaliyetlerimizi araçlarımızı zenginleştirerek sürdüreceğiz.

**Emperyalist savaşa hayır!
ABD askeri olmayacağız!**

Anadolu Yakası Liseli Gençlik Platformu

22 Aralık Ankara mitinginde binlerce kişi haykırdı:

"Katil ABD Ortadoğu'dan defol!"

Ankara'da emperyalist savaşa karşı 22 Aralık günü "Irak'ta savaşa hayır" adı altında bir miting düzenlendi. Eylem saat 12:00'de Toros Sokak'tan yürüyüşle başladı.

Ankara Savaş Karşıtı Platform'un düzenlediği mitingte, Amerika'nın çıkarları için Ortadoğu halklarının kanının akıtılmasına karşı "Amerikan askeri olmayacağız!" şiarı hep bir ağızdan haykırıldı.

Yürüyüş Abdi İpekçi Parkı'nda sona erdi. Eylem KESK Başkanı Sami Evren ve İHD Ankara Şube Başkanı Ender Büyükçulha'nın yaptığı konuşmalarla devam etti. Söylenen türküler ve çekilen halayların ardından miting sona erdi.

Katılımın beklenenden az olduğu mitingte işçi sendikalarından TÜMTİS'in 200'ü aşkın coşkulu korteji dikkat çekiyordu. KESK'e bağlı sendikalarından ise Eğitim-Sen, BES, Tüm Bel-Sen, Haber-Sen, Yapı Yol-Sen, Tarım Orkam-Sen şubeleri katılmışlardı. Ayrıca İHD Ankara Şubesi, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Anti-kapitalist, Kaldıraç, Atılım, Özgür Genç, Alinteri, Demokratik Üniversite Komiteleri, Kurtuluş, TAYAD'lı Aileler, "Emperyalist savaş durduralım, ABD askeri olmayacağız" yazılı pankartıyla İşçi Kültür Evi, DTCF öğrencileri, ALGP, Hukuk Fakültesi öğrencileri ve legal siyasi partiler de katıldılar.

5 bini aşkın kişinin katıldığı mitingte sıkça "ABD askeri olmayacağız!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Her yer Filistin hepimiz Filistinli'yiz!", "Savaşa değil eğitime bütçe!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.

Mitingte işçi ve emekçilerin katılımındaki zayıflık dikkat çekiyordu. Bu, sendikaların katılım için çaba harcamadıklarının bir göstergesiydi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Gökçesu maden işçileriyle dayanışma gecesi

Dev Maden-Sen'e üye oldukları için işten atılan ve buna karşı aylardır kararlılıkla direnişlerini sürdüren Gökçesu Maden işçileriyle dayanışma amacıyla bir gece düzenlendi. DİSK, Dev Maden-Sen, Basın-İş ve Halkevleri'nin düzenlediği gece 20 Aralık günü Kadıköy Caferağa Spor Salonu'nda yapıldı.

Gecede Gökçesu Maden işçileri imzalı "Yasadışı uygulamalara karşı işimiz, aşımız ve geleceğimiz için direniyoruz!" ve "Üreten biziz yöneten de biz olacağız!" şiarının yazılı olduğu iki pankartın yanı sıra "Barış için savaşaacağız/Basın-İş", "Bu ülke bu halk satılık değil/Halkevleri" pankartları açıldı.

Gökçesu işçilerinin iş tulumlarını giyerek eşleriyle birlikte katıldığı gecede ilk olarak Dev Maden-Sen Başkanı bir konuşma yaptı. Gökçesu direnişini anlattıktan sonra şunları söyledi. "Zonguldak direnişinin kıvılcımını Gökçesu işçileri aldı. Zonguldak maden işçilerini barikatlardan geri döndüren güç Gökçesu maden işçilerinin de sendikal hakkını gaspetti. Bugün artık dayanışmalar bize yetmemektedir. Bunu

savaşa dönüştürmeliyiz." Ayrıca savaş tehlikesine, iş yasasına, işten atmalara değinerek, artık işçi sınıfının örgütlü bir güç haline gelmesi gerektiğini vurguladı.

Daha sonra söz alan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, DİSK'in savaş ve tüm ülke gündemindeki sorunlara ilişkin muhalefet yaratma çabasına değindi. Gökçesu işçilerinin tüm işçi sınıfı adına direndiklerini söyledi.

Gecede "Gökçesu işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Üreten biziz yöneten de biz olacağız!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı. Gece sırasında ÖO direnişçisi Berkan Abatay'ın şehit düştüğü haberinin duyurulmasının ardından "Berkan Abatay ölümsüzdür!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!" sloganları atıldı.

Gökçesu işçilerine destek için gelen sanatçılar da türkülerıyla geceye katıldılar. Coşkulu bir şekilde süren gece Özgürlük Türküsü'nün seslendirdiği türkü ve marşlarla son buldu.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

BDSP çalışanları uydurma gerekçelerle yargılanıyor...

Baskılar bizi yıldırılmaz!

3 Kasım seçimleri öncesinde keyfi bir şekilde gözaltına alınarak tutuklanan **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu** çalışanlarından Yıldırım Doğan ve Nurbay Irmak, Ankara 1 No'lu DGM'de yargılanmaya başlandı. Y. Doğan ve N. Irmak'ın da getirildiği ilk duruşma 24 Aralık tarihinde gerçekleşti.

Y. Doğan savunmasında, sivil polisler tarafından keyfi bir şekilde gözaltına alındığını, alınma gerekçesi olarak eski bir davadan ifade vermesi gerektiği söylenmesine rağmen, hazırlanan iddianamede bambaşka bir iddia ile karşı karşıya kaldığını söyledi. 3 Kasım genel seçimlerinde Ankara 1. bölge bağımsız milletvekili adayı M. Uğur Akkaya'nın seçim çalışmasını desteklediğini, bunun için oluşturulan platformun içinde yer alıp seçim çalışmasını yürüttüğünü belirtti. Örgütsel belge-eylem planı iddialarına dayanak gösterilmeye çalışılan notların, seçim çalışmalarının planlanmasından başka bir şey olmadığını, mahkeme heyetinin ısrarla notların içeriğine bakmaktan kaçındığını belirtti. Yürütülen seçim

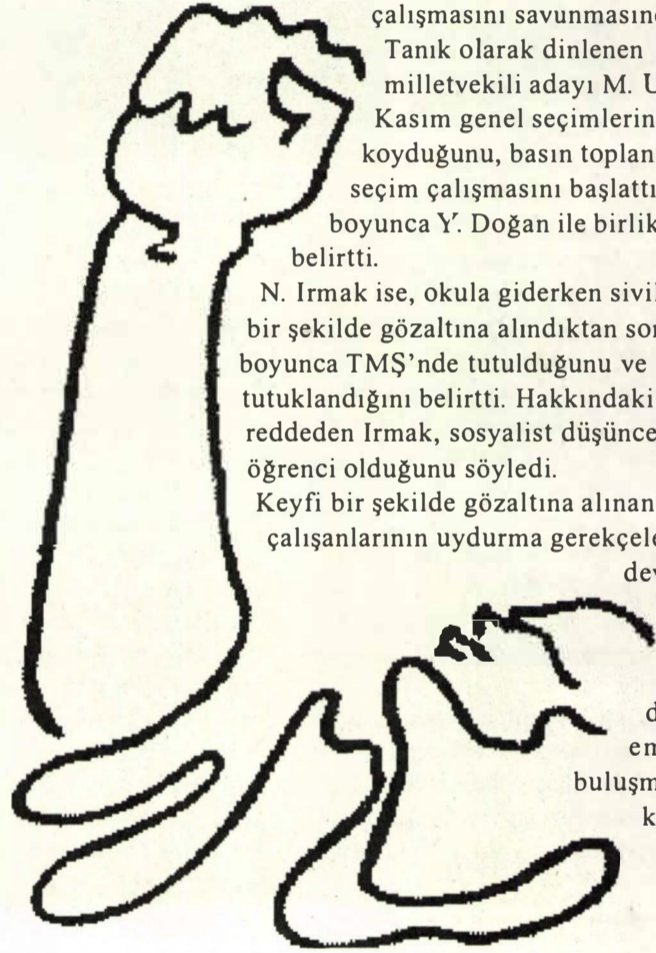
çalışmasını savunmasında anlattı.

Tanık olarak dinlenen 1. bölge bağımsız milletvekili adayı M. Uğur Akkaya da 3 Kasım genel seçimlerinde adaylığını koyduğunu, basın toplantısı yaparak seçim çalışmasını başlattığını ve bu süre boyunca Y. Doğan ile birlikte çalıştıklarını belirtti.

N. Irmak ise, okula giderken sivil polislerce keyfi bir şekilde gözaltına alındıktan sonra 4 gün boyunca TMSŞ'nde tutulduğunu ve sonrasında ise tutuklandığını belirtti. Hakkındaki iddiaları reddeden Irmak, sosyalist düşüncelere sahip bir öğrenci olduğunu söyledi.

Keyfi bir şekilde gözaltına alınan BDSP çalışanlarının uydurma gerekçelerle tutuklulukları devam ediyor. Bu saldırıların gerisinde BDSP'nin düşüncelerinin emekçilerle buluşmasından duyulan korku yatmaktadır.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Adana mitinginin yasaklanması protesto edildi

Adana Savaş Karşıtı Platform tarafından 22 Aralık günü yapılması planlanan "Savaşa hayır!" mitingi yasaklandı. Miting, ABD vatandaşlarının can güvenliği bahane gösterilerek iki ay ertelendi. Bu kararı protesto etmek için yapılan basın açıklamasına 300 kişi katıldı.

Açıklamada; bölgenin hassasiyeti, İncirlik Üssü ve ABD Konsoloslukluğunun kentte bulunması gerekçesiyle mitingün iki ay ertelenmesi kınandı ve İncirlik Üssü'nün bir saldırı merkezi, ABD Konsoloslukluğunun ise savaş elçiliği olduğu vurgulandı. Savaş karşıtı olmanın, dünya halklarının kafasına atılan bombalara verilen paraların, sağlığa, eğitime ve istihdama ayrılması talebi olduğu; dünyanın neresinde olursa olsun öldürülen insanları insanlığın ortak ailesinin evladı olarak görmek demek olduğu; insanca yaşanabilir bir dünyanın yaratılma çabasının ismi olduğu söylendi.

Eylemde "Emperyalist savaşa hayır!", "Amerikan askeri olmayacağız!", "Irak halkı yalnız değildir!", "Katil Amerika Ortadoğu'dan defol!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Trabzon'da emperyalist savaş karşıtı eylem:

"Amerikan emperyalizmine üslerimizi kullandırtmayacağız! Gençliğimizi ve geleceğimizi öldürtmeyeceğiz!"

Son yıllarda hızla gerilemekte olan ekonomisine nefes aldırabilmek için gözünü Ortadoğu'daki petrol kaynaklarına diken, aynı zamanda bölgede tam hakimiyet kurmayı hedefleyen ABD, Afganistan'dan sonra şimdi de Irak'a saldırmak için hazırlıklarını tamamlıyor. Saldırısı gerçekleştirebilmek için bölgede iki ileri karakola sahip bulunuyor. Bunlar, uçaklıkta sınır tanımayan İsrail ve Türk devletleridir. ABD'nin çıkarları uğruna yapılacak olan bu savaşa, tüm ezilenler, Irak halkının yanında yer alarak "dur!" demelidir. Bunun yolu da alanlarda sesimizi yükseltmekten geçmektedir.

22 Aralık günü Trabzon Meydan

Parkı'nda *Ekim Gençliği, DÜK, ÖEP, Kaldıraç, ÖDP, EMEP, Yurtsever Gençlik, Halkevi Girişimi, Devrimci Gençlik* olarak bir basın açıklaması düzenledik. Yüzü aşkın insanın katıldığı basın açıklamasında, "Amerikan emperyalizmine üslerimizi kullandırtmayacağız! Gençliğimizi ve geleceğimizi öldürtmeyeceğiz!" yazılı pankart açıldı. "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "ABD askeri olmayacağız!", "Savaşa değil eğitime/sağlığa bütçe!", "Emperyalist savaşa hayır!" vb. sloganlar atıldıktan sonra basın açıklaması sona erdi.

Ekim Gençliği/Trabzon

Venezüella'da Amerikancı darbe girişimi giderek güç kaybediyor

Venezüella'da hükümeti devirmeye yönelik olarak 2 Aralık'ta başlatılan petrol işkolu grevi sürüyor. Bununla emellerine ulaşamayan karşı-devrimci muhalefet cephesi, protesto gösterilerini sokaklara taşıyarak sabotajlarla, bloke etmelerle Chavez hükümetini istifaya çağırıyor. Seçimlere gidilmesi taleplerini yineliyor. Sermayenin elinde ve doğal olarak karşı-devrimci komplonun hizmetindeki medya da ülkenin felç olmasına ramak kaldığı izlenimini vermeye çalışıyor. Eski Venezüella başbakanı ve 1989 yılında yoksulların ayaklanmasında binlerce insanın katili olan Perez gibileri de barışçı bir çözümün mümkün olmadığını, askeri bir darbenin gerekliliğini savunuyorlar.

Hükümet, 3 haftadır süren grev ve protestolara hakim olmaya başladı. Halen grevi sürdürenler arasında özellikle Mc Donalds, Wendy gibi bir çok uluslararası tekelle ve banka bulunuyor. İtalyan süt doldurma tesisleri Chavez'i destekleyenlerce işgal edilerek üretimin yeniden devam etmesini sağlandı. Pepsi Cola'da da benzer bir durum yaşandı. Geçtiğimiz hafta ülkenin en büyük gelir kaynağından devlete ait PDVSA petrol işletmeleri, hükümetin ardında durduğunu açıklayan ordu birliklerince işgal edilerek üretime sokulmuştu, ama yöneticiler ve mühendisler işi reddetmeyi sürdürüyorlar. Yine bazı petrol tankerlerinin kaptanları, mühendisleri ve yönetici kadroları da çalışmayı reddedenler arasında. Uluslararası petrol tekelcileri Mobil, Shell, BP'ye ait benzin istasyonları kapalı, devlete ait PDV istasyonları ise çalışıyor. Havaalanları, limanlar, küçük ve büyük alışveriş merkezleri de giderek normal işleyişine dönüyor.

Tüm Venezüella'da Chavez yanlısı milyonlarca kişi de yeni bir darbe girişimine karşı eylemlerini sürdürüyorlar. Yürüyüşlerle Chavez'i destekliyorlar, fabrikaları, kurum ve kuruluşları işgal ederek sabotaj ve blokajı engellemeye, sağcı faşist ablukayı kırmaya çalışıyorlar.

Venezüella'da haftalardır yaşanan tüm bu gelişmeler, 11 Nisan 2002 tarihinde yaşananların bir tekrarı gibi görünüyor. O zamanki olayları hatırlayalım. Chavez'i istifaya çağırın ve 8 Nisan tarihinde başlayan genel grevden 3 gün sonra darbe gerçekleşmiş, Başbakan Chavez tutuklanmış ve en büyük patron örgütünün başı başbakanlığa getirilmişti. Böylece büyük tekelciler, sağcı ve rüşvetçi sendika bürokratları ve eski pozisyonlarını koruyan bürokratlar, kenara atılmış politikacılar amaçlarına ulaşmışlardı. Ama halkın protestoları sonucu darbe boşa çıkarılmış, Chavez 48 saat sonra yeniden serbest bırakılmak zorunda kalmış ve görevinin başına dönmüştü.

Yenilgiyi hazmedemeyen Amerikancı klik, darbeci generallerin sağcı hakimlerce serbest bırakılmasından da aldığı moral güçle, çok geçmeden yeniden toparlandı. Ülkenin büyük kapitalistler örgütü kiliseyi, sarı sendikaları, toprak ağalarını, sağcı partileri ve bürokratları yanlarına aldılar ve harekete geçtiler. Yarım kalmış darbe girişimini bu kez sonuçlandırmaya niyetli görünüyorlar.

1998 yılında seçimleri kazanarak iktidara gelen Chavez, çürümüş politik sistemi düzeltme, yoksullar için yeni düzenlemeler yapma, toprak, sağlık ve

eğitim reformları vb. vaatlerle, özellikle yoksul halkın yoğun desteğini alarak seçimleri kazanmıştı. 2000 yılında kabul edilen anayasa ile toprak reformu gerçekleşmişti. Toprak ağalarının işlenmeyen arazilerinin onbinlerce yoksul aileye verilerek onlara toprak ve yeni yerleşim alanları sağlayan bu projenin hayata geçirilmesi, toprak ağalarının Chavez'e düşmanlık duymasına neden olmuştu.

Chavez hükümetinin rüşvet ve yolsuzlukla savaş adına sürdürdüğü mücadelenin bir ayağını da sendikalar oluşturuyordu. Sendika yönetimleri geleneksel olarak petrol endüstrisinin elit yönetici kadrolarının unsurlarından oluşuyordu. Ayrıca sendikalar işçilerden kesilen yaşlılık, hastalık, işsizlik kasasına ait aidatları da kendi kasalarında bulunduruyor ve bu paraları keyiflerince idare ediyordu. Chavez, sendikaları, rüşvet ve yolsuzlukların kalesi ve karşı-devrimci eylemlerin örgütlenme merkezleri olarak görüyordu. Bu nedenle yöneticilerinin değiştirilmesi gerektiğini savunuyordu. Bu durum Venezüella'da zenginliklerin paylaşımı sistemine dahil olan sendika aristokrasisini oldukça rahatsız etmişti. Sonuçta patronlar örgütü ile birlik kurdular ve Chavez'e karşı eylem birliğine gittiler. Bu

koalisyon ile, Chavez'e karşı "halkın geniş kesimlerinin direnişi" imajı güçlendirilmek ve Chavez'in devrilmesinin tüm toplum tarafından istendiği gösterilmek isteniyordu. Öte yandan Chavez, emperyalistlerin Venezüella üzerine yaptıkları hesapları da sekteye uğrattıyordu. Küba ile sürdürdüğü ilişkileri, Castro'yu sık sık ziyareti, ona ucuz petrol satması karşılığında ülkesine Küba'dan doktor ve eğitimci getirmesi, Afganistan savaşında öldürülen çocukların resimlerini göstererek savaşı eleştirmesi ve ABD'yi mahkum etmesi, Libya-İrak-İran gibi "şer devlet"lere ziyaretleri, tüm bunlar emperyalistleri, özellikle de ABD emperyalistlerini oldukça öfkeliyordu. Onlar kendi çıkarlarının en iyi temsilcileri olan eski yapıdan yanaydılar ve bunun için işe koyuldular. Olanları geçen Nisan'da izlemiştik, şimdilerde yeniden izliyoruz. ABD, Aralık ortasında Venezüella'da

yeniden seçimlere gidilmesi üzerine açıklamalar yapıyordu. Ama geçtiğimiz günlerde Venezüella hükümetine, muhalefete, işverenler ve sendika örgütlerine ve PDVSA yöneticilerine, sorunun bir an önce çözülmesi için yeni bir çağrıda bulundu. Çünkü Chavez'in devrilmesi sürecinin giderek uzaması, ABD emperyalistlerinin Irak'a karşı başlatacağı savaş öncesi göze alamayacakları bir durumu. Petrol işletmelerinde üretimin durdurulması ABD'nin savaş öncesi Venezüella'dan gelecek petrol ihtiyacının durması demektir. Oysa ABD'nin savaş öncesi ve savaş süresince bundan vazgeçmesi mümkün değil.

Venezüella petrol üreten ülkeler örgütü (OPEC) üyesi tek Latin Amerika ülkesi. Dünya petrol rezervlerinin yüzde 7'sini elinde bulunduruyor ve günde 3 milyon varil üretim kapasitesine sahip. Günlük üretimin yarısı, yani 1.5 milyon varil, yalnızca ABD'ye ihraç ediliyor. Bu ise ABD'nin petrol ihtiyacının yüzde 15'ini oluşturuyor. Venezüella'da kriz sürdüğü sürece ABD emperyalistleri Irak'a karşı hazırlandığı savaşı başlatmakta zorlanacaktır. Bu durum ABD'nin darbe planlarında önemli bir handicap haline gelmiş durumda.

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi'nin yeni yıl şenliği

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi tarafından 22 Aralık günü, Çiğli Belediyesi Meclis Salonu'nda "Yeni yıla merhaba şenliği" yapıldı. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı etkinlik saygı duruşuyla başladı. İşçi Kültür Sanat Evi'nin amacı, çalışmalarını ve bu çalışmaların hangi şartlar altında sürdürüldüğünü anlatan bir konuşma, yanısıra gündemdeki emperyalist savaş, tecrit, sömür ve ağır çalışma koşulları üzerine bir konuşma yapıldı.

Etkinlik İşçi Kültür Sanat Evi bağlama kursiyerlerinden oluşan bağlama grubunun sunduğu dinleti ile sürdü. Ardından savaşın teşhir edildiği şiirsel oyun ile tiyatro topluluğunun hazırladığı Nazım Hikmet'in "Tanya" isimli şiiri sahnelendi. Daha sonra 13 yaşındaki bir bağlama kursiyeri ile İşçi Kültür Sanat Evi müzik topluluğu izleyicilere bir dinleti sundu. 16 kişiden oluşan

DİSK Emekli-Sen korusu ise izleyicilere coşkulu ve güzel anlar yaşattı. Halk oyunları ekibinin gösterisinden sonra İşçi Kültür Sanat Evi bağlama kursu hocası sahne aldı.

İşçi Kültür Sanat Evi'nin büyük ölçüde kendi çalışmasının ürünlerinin sunulduğu etkinlik katılımcıların büyük beğenisini kazandı.

Etkinlikte *Kızıl Bayrak*, *Devrimci Demokrasi*, *Dayanışma*, *İzmir İşçi Bülteni*, Menemen Pir Sultan Abdal Derneği, tekstil işçileri, mobilya işçileri ve Dokuz Eylül Üniversitesi'nden öğrencilerin mesajları okundu.

Etkinlik, programda yeralanların sahneye çıkarak izleyicileri selamlaması ve "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganıyla bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

43. yılında Küba Devrimi, halkların anti-emperyalist mücadelesine ışık tutmaya devam ediyor!

Amerikan emperyalizminin unutamadığı yenilgi: Küba Devrimi

1 Ocak 1959 yılında Küba halkı sömürgecilerin ve onların Küba'daki yerli işbirlikçilerinin yüzyıllarca süren saltanatına son vererek bağımsızlığına kavuştu. Ulusal bir devrimle kazandığı bağımsızlığını bir dizi alanda devrimci atılımla pekiştirerek, sosyalizm doğrultusunda kendine özgü bir inşa süreci izledi.

Gelinen yerde bu süreç elbette çok ağır işliyor, Küba Devrimi bir dizi tavizler vermeye zorlanıyor. Fakat Doğu Avrupa'daki halk iktidarları ve bürokratik bir aygıt dönüşen Sovyetler Birliği peşpeşe çökerken, iktisadi olarak onlardan çok daha zor koşullarda ve Amerikan kuşatması altında yaşayan bu küçük ada devleti, bütün olanaklarını seferber ederek hala da emperyalizme kafa tutmaya, tek başına devrimin kazanımlarını korumaya çalışıyor. Kuşkusuz ki bu onurlu direnişte en büyük etken, devrimin Küba halkından aldığı destek ve güçtür. Aynı zamanda bu, Küba Devriminin özgün yanısıdır.

Küba halkı 1800'lerin sonlarına doğru İspanyol sömürgecilere karşı yürüttüğü başkaldırıları siyasal mücadeleye güçlü bir adım attı. İspanyol sömürgecilerini kovan Küba, ardından ABD egemenliğine girdi. Devrime kadar süren Amerikan sömürgeciliği boyunca Kübalı emekçiler sayısız kez başkaldırdılar. Bu başkaldırılarda plantasyonlarda köleci koşullarda çalışan köylülerin yanı sıra, hızla gelişen şeker, tütün, tekstil ve inşaat sektöründeki işçiler de yer almaya başladılar. İşçilerin kendi niceliklerine oranla hızla artan bu siyasal güçlenmesi Amerikalı tekelleri korkutmaya başlamıştı. 1925 yılında ABD'nin önde gelen uşağı Machado "eğer seçilsem Küba'da başlayan hiçbir grev 15 dakikadan fazla sürmeyecektir" diyerek, nasıl bir yol izleyeceğini daha iktidara gelmeden açıklamıştı. 1930 yılında ikiyüz bin işçi genel greve katıldı. 1933 yılında ABD uşağı Machado'nun iktidardan uzaklaştırılmasında Küba işçi sınıfının örgütlediği Ağustos genel grevleri önemli bir rol oynadı.

Fakat işçilerin bu atılganlığı gerici işbirlikçi rejim değil, bizzat Küba işçi sınıfının önderi olma iddiasını taşıyan Küba Komünist Partisi (1924) tarafından dizginleniyor, hatta sakatlanıyordu. Öyle ki, o dönemlerde geri kalmış ülkelere önerilen halk cephesi politikalarını uygulamak adına bu parti, kanlı Batista rejimini destekler bir konuma kadar sürüklendi. Bu andan itibaren de kitleler üzerindeki etkisini yitirmeye ve daha da gericileşmeye başladı. Buna rağmen sınıf üzerinde azımsanmayacak etkisi devam etti. Küba işçi sınıfı içinde çalışan başka bir güç olmayınca bu partinin sınıf üzerindeki gerici etkisi, işçi sınıfının daha ileri bir rol oynamasını engelledi. Ayrışıp gerilla mücadelesine katılan bir grup dışta bırakılırsa bu parti, gericiliğini devrime kadar da sürdürdü.

Küba'da devrime önderlik eden güç, özellikle işçilerle uzun bir kaynaşma dönemi geçiren küçük-burjuva aydın ve öğrenci hareketinin içinden çıktı. Daha 1800'lerin sonlarında Jose Marti gibi gözü pek Küba'lı aydınlar bağımsızlık savaşında önemli bir rol

üstlenmiş, çoğu alçakça katledilirken kendilerinden sonraki nesillere devrimci bir geleneği miras bırakmışlardı. Küba Devriminin ideolojik kökleri bu geleneğe beslendi.

Küba'yı pervasızca Amerikan emperyalizminin talanına açan Batista diktatörlüğüne karşı öğrenci gençlik 1940'lardan itibaren militan bir mücadele yükseltti. Bu, aynı zamanda Küba Komünist Partisi'nin Batistaya övgü düzecek kadar sağcılaştığı bir dönemdir. Pek çok öğrenci lideri bu mücadelede katledildi, pek çoğu ya hapslere atıldı ya da sürgüne gönderildi. Sürgüne giden öğrenciler ise gittikleri yerlerde mücadeleye destek olmaya devam ettiler. Bu dönemlerde henüz çok sınırlı bir birikim ve deneyime sahip olan Castro ve

arkadaşlarının Movimiento hareketi, Moncado baskınıyla halkın büyük sempatisini topladı. 26 Temmuz 1953'te gerçekleşen Moncado Kışlası Baskını, başarısızlığa uğrasa da devrimin en önemli kilometre taşlarında biri oldu. 120 kişiyle gerçekleştirilen bu baskında yalnızca 40 kişi sağ kalabildi. Baskından sağ olarak kurtulan Castro, birkaç gün sonra saklandığı Sierra Maestro dağlarında yakalandı. Castro'nun mahkeme önünde yaptığı savunma ile bu küçük öğrenci grubu, bir anda paha biçilmez bir siyasal itibar kazandı.

1955 yılında serbest kalan Castro, bu sınırlı deneyimden yola çıkarak Küba Devrimi'nin izleyeceği kendine özgü yolu da oluşturmaya başladı. Gerilla mücadelesini başlatmak için sürgündeki öğrenci ve aydınlardan başlayarak güç topladı, gerilla eğitimi aldı. Che'nin de içinde bulunduğu 82 kişiden oluşan grup, 2 Aralık 1956 yılında Küba'ya geçmeye çalışırken 70 gerilla ilk çatışmada hayatını kaybetti. Geriye kalan 12 kişi, 9 tüfekle dağlara ulaştığında Castro'nun söylediği ilk şey "başardık" oldu.

Gerilla grubu 1957'den itibaren kendisini 26 Temmuz Hareketi olarak adlandırdı. İlk etapta Sierra Maestro Manifestosu'nu yayınlayarak çalışmalarına başladı. Ulaştıkları bütün kırsal kesimlerde hızla güçlenen hareket, kentlerde de yankı buldu. Pek çok şehir kuşatılarak kurtarıldı. Kentlerdeki işçiler grev ve direnişlerle kendi cephelerinden direnişi güçlendirecek rol oynadılar. Kentler bir bir düşmeye başladığında başlatıkları genel grevle devrimin zaferini güvence altına aldılar. 1 Ocak'ta başlayıp 4 Ocak'ta biten bu grev, Batista diktatörlüğüne son darbeyi vurdu.

Küba Devrimini önemli kılan yan, 20. yüzyılda emperyalizmi altıtmeyi başaran ilk Latin Amerika ülkesi olması ve dünyada ve kıtada devrimci ulusal kurtuluş mücadelelerine örnek teşkil etmesidir. Bu anlamıyla Küba Devrimi kıtada bir ilk kıvılcım rolü oynadı.

İkincisi, Küba Devrimi'nin enternasyonalizme yaptığı vurgu ve bu yöndeki pratik atılganlığıdır. Devrimden sonra da bu devrimci enternasyonalist dayanışma çizgisi uzun bir süre en canlı biçimde korundu. Küba, diğer halkların devrimci mücadelesine aktif destek vermeyi kendisine bir görev saydı. Kübalı devrimci gönüllüler Afrika'da, Latin Amerika'da devrimin enternasyonalist militanları olarak çarpıştılar, pek çoğu yaşamını yitirdi. Hiç kuşkusuz ki, devrimle enternasyonalizmi özdeşleştiren bu çizgide Che'nin kişisel ve politik katkısı çok önemli bir yer tutmaktadır.

Küba Devrimi'nin kendine özgü bir diğer özelliği ise, kökleri ekonomizme dayanan anlayışlara karşı yürüttüğü mücadeledir. Gerek Che, gerekse başlangıç dönemlerinde Castro, devrimin yaşayan canlı özünü öne çıkaran, devrimin manevi kazanımlarına vurgu yapan bir ideolojik seferberlik içinde oldular. (Elbette ne Che ne de Castro hiçbir zaman Marksizme yeni bir yorum getirme iddiasında bulunmadılar. Hatta başlangıçta onlar Marksizmi yeterince bilmeyen devrimciler olarak mücadele ettiklerini ve iktidarı aldıklarını da sık sık dile getirdiler.) Bu anlayış aynı zamanda eşitlikçi ve katılımcı bir politika izlenmesinde de yansısını buldu. Gerek eğitim gerekse sağlık alanında kısa bir sürede büyük atılımlar gerçekleşti. Halkla parti ve halkla devlet yönetimi arasında diğer sosyalist inşa sürecindeki ülkelere rastlanan türden katı bir kastlaşma yaşanmadı. En zor şartlarda bile kitle seferberliği Küba Devrimi'ne can veren bir özellik oldu. ABD'nin 1961 yılındaki Domuzlar Körfezi çıkarmasında geri adım atmaya iten etkenlerin başında, milyonlarca Kübalı'nın elde silah ülkelerini savunmaya koşması gelmektedir.

ABD, Küba'da sayısız kez darbe tezgahladı, bir dizi sabotaj düzenledi. Castro'yu ortadan kaldırmak için yüzlerce suikast girişiminde bulundu. Küba'yı yalnız bırakmak için diğer ülkelere baskı uyguladı. Son yıllarda uyguladığı ekonomik ambargoyla Küba ekonomisini çökertmeye ve Küba'yı teslim almaya zorluyor. Fakat Küba halkı bu zorbaca baskılar karşısında direniyor. Direniyor çünkü, ABD egemenliğine boyun eğmenin ne olduğunu kendi yakın tarihinde yaşayarak gördü.

Emperyalist haydutların dünya halklarına ve işçi sınıfına karşı yeni bir saldırganlık başlattığı bir dönemde Küba Devrimi, Küba halkının üstün fedakarlığı ile ayakta durmaya ve yeni devrimler için manevi bir güç kaynağı olmaya devam ediyor. Emperyalizmin yenilmezliği ve kapitalizmin ebediliği üzerine her türden gerici propagandanın ortalığı kapladığı, zorbalığın önünde secde etmenin, güce tapınmanın bir değer olarak yutturulamaya çalışıldığı bir dönemde Küba Devrimi, dünya halklarına ve işçi sınıfına kapitalist sömürüye, emperyalist haydutluğa karşı mücadeleyi yükseltme, devrimci değerlere sahip çıkma çağrısıdır.

Ölüm Orucu Direnişinin 102. şehidi: Berkan Abatay**Tecrit son bulmadığı sürece bu irade direnmeye devam edecek!**

Berkan Abatay, ölüm orucunun dördüncü ekibindendi. Dördüncü ekipler, ölüm orucuna 11 Mayıs 2001'de başlamıştı. Ne aylar, ne mevsimler, ne yılın 12 ayı bu hesabı yapmaya, bu iradenin gücünü ifade etmeye

yetmez. Düşünceleriyle, inançlarıyla yaşamaya kararlı devrimciler var zulmün karşısında.

Bakın! Bakın bu iradeye;

Berkan Abatay, 1997'de tutsak düşmüş bir devrimcidir. Ağır işkencelerden geçirildi. İşkence sırasında yüksek bir yerden atıldı. Bu işkenceler sonucu, dokuz ay boyunca defalarca mide kanaması geçirdi. Aylarca yürüyemedi, hem ayağında, hem belinde sakatlık oluştu.

Berkan'ın gördüğü zulüm bitmedi. 19 Aralık 2000'deki katliam saldırısında, Berkan Ümraniye hapishanesindeydi. Gaz bombalarının ortasında kaldı. Sıkılan binlerce kurşundan üçü de O'nun bacağına saplandı. Ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldı.

Zulüm bitmedi. F Tipinin tabutluklarına atıldı. Sayımlarda, aramalarda her türlü işkenceye maruz kaldı. Ölüm orucuna başladığında bıraktırmak için sayısız fiziki, psikolojik işkence uygulandı.

Kıramadılar direnişini. Zorla müdahale için hastaneye kaldırdılar.

Aylar ve yıllar boyunca, zulmün her biçimine direnerek şehit düştü Berkan Abatay.

(...)

Berkan ABATAY yoldaşımız, 1975 yılında İstanbul Şişli'de doğdu. Aslen Erzurumlu, Kürt alevi

bir ailenin çocuğudur. Yoksulluk içinde büyüdü. İki kardeşi yoksulluktan dolayı yeterince bakılmadığı için zatürreden öldü. Berkan da, sadece ilkokulu okuyabildi. Elektriği, suyu olmayan kondularda oturdular yıllarca. Berkan ilkokuldan sonra, hep değişik işlerde çalışarak geçim sorununu çözmeye çalıştı. Gecekondu gençlerimizin önemli bir kısmının yaşadıklarını yaşadı. Bir dönem fanatik bir futbol taraftarı olarak Beşiktaş Çarşısı grubuna katıldı. Tribünlerde, maç sonralarında kavgalar ettiler. Bu dönemde yine değişik işlerde çalışmaya devam etti. Büyük bir şirkette güvenlik işi buldu. Ücreti iyiydi, ama bu işi sevemedi, patronlara korumalık yapmak ona göre değildi. İşte bu sıralarda gecekondu halkının mücadelesini örgütleyen Yemliha Kaya'yla tanıştı. (Yemliha Kaya, daha sonra 1996 ölüm orucunda şehit düşen yoldaşlarımızdandır.) Yemliha'yla birlikte

devrimciliği, mücadeleyi, Devrimci Sol'u tanıdı.

Bu arada Okmeydanı'na taşınmışlardı. Semtinde mücadele ve örgütlenme içinde yer almaya başladı. Dergi dağıtıyor, pankart asıyor, evleri dolaşiyor, öğreniyor, öğrendiklerini çevresindekilere anlatıyordu. Hep bir şeyler yapma çabası içindeydi.

Bu sürecin sonunda örgütlü oldu. İradeli ilişkiler içinde yer aldı. Silahlı bir ekipte istihdam edildi.

1997'nin 7 Kasımında gözaltına alındı ve tutuklandı.

O günden bu yana, hapishanelerde baskılara, zulme karşı devrimci düşüncelerini, ideallerini savunarak yaşadı. Hayatının rotasını çoktan çizmişti o: Devrimci olmak, devrimci yaşamak, devrimci ölmek... istiyorum diyordu.

Öyle yaşadı, öyle öldü, öyle ölümsüzleşti.

DHKC açıklamasından...

Berkan Abatay güneşe uğurlandı...

Ölüm Orucu Direnişi'nin 4. ekibinin son direnişçisi Berkan Abatay direnişinin 489. gününde şehit düştü.

Berkan Abatay'ın cenazesi 22 Aralık günü saat 12:00'da sloganlarla Adli Tıp'tan alınarak Gazi Cemevi'ne getirildi. Cemevi'nde Berkan'ın yoldaşları ve onu uğurlamaya gelen yaklaşık 300 kişi bekliyordu. Adli Tıp'taki kitlenin gelmesiyle birlikte kitle sayısı 500'e yükseldi.

"Berkan Abatay yoldaş ölümsüzdür!", "Kahramanlar ölmez halk yenilmez!", "Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "19 Aralık şehitleri ölümsüzdür!" sloganları sıklıkla atıldı. Kitle Berkan'ın partisinin bayrağına sarılı

tabutu ile cenaze arabasına kadar yürüdü. Otobüslere binilerek Cebeci Mezarlığı'na gidildi. Mezarlık girişinde "Kahramanlar ölmez halk yenilmez!/HÖP" ve "Berkan Abatay ölümsüzdür!" pankartları açılarak,

defnedileceği yere kadar kızıl bayraklarla yürüyüş yapıldı. Yürüyüş boyunca sloganlar atıldı.

Berkan Abatay defnedildikten sonra tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Yapılan konuşmanın ardından 19 Aralık şehitlerinin mezarları ziyaret edilerek tören bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Yoğun polis ablukası altında Gülsuyu'nda 19 Aralık anması...**Katil devlet hesap verecek!**

Cezaevlerinde kontrolü sağlamadan dışarının da kontrol edilemeyeceğini söyleyen devlet 19 Aralık 2000'de 20 cezaevine birden kanlı bir operasyon düzenledi. Katliam amacıyla yapılan operasyonda 28 devrimci tutsak katledildi. Bunun dışarı ayağını da unutmayan devlet, kendisi için sakıncalı bölge ve semtleri de F tipi cezaevine çevirmeye çalışıyor.

Gülsuyu'nda aylardan beri süren yoğun polis ablukası ve terörü bunun en son örneklerinden biridir. Akşam saatlerinde sokak sokak gezen zırhlı araçlarla, yapılan keyfi aramalarla, meydanları tutan panzerlerle mahalle halkı tam anlamıyla sindirilmeye çalışılıyor. Bu nedenle hem ablukayı kırmak hem de 19 Aralık katliamını anmak amacıyla Gülsuyu'nda bir eylem düzenlendi. Bir haftaya yakın bir süre önce çalışmasına başlanan eylem, mahalle halkına güven vermek açısından da önemliydi.

Eylem günü mahalledeki polis gücü 3-4 katına çıkarıldı. Eylem yapılabilecek alanlar panzer ve akreplerle tutuldu. Bölgeye hakim binaların üstüne onlarca keskin nişancı, özel tim yerleştirildi.

Ambulans ve dozer de getiren devlet tam anlamıyla bir savaşa hazırlanmış görüntüsü veriyordu.

Havanın kararmasıyla abluka daha da yoğunlaşmış, sokakta gezen üç kişilik gruplar bile durdurularak aranır olmuştur. Eyleme başlama alanı bir saat öncesinden birkaç akrep ve panzerle tutulmuştu. Bunun üzerine eyleme başlama yeri değiştirilerek önlem alındı. Eylem saati geldiğinde havanın çok yağışlı olması nedeniyle biraz geç kalınarak eylem başlatıldı. Kısa bir meşaleli yürüyüşten sonra eylem yerine gelindi, lastikler yakıldı. Polis saldırısına karşı yola barikat kuruldu.

Eylemde "19 Aralık'ın hesabını soracağız!" yazılı *Kızıl Bayrak*, EHB ve Haklar ve Özgürlükler Cephesi imzalı pankart açıldı. "Katil devlet hesap verecek!", "Yaşasın 19 Aralık direnişimiz!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık!", "Katil polis Gülsuyu'ndan defol!" sloganları gür bir şekilde atıldı. Devrim şehitleri için yapılan bir

dakikalık saygı duruşundan sonra 19 Aralık katliamı ve devletin hücre politikasıyla ilgili bir metin okundu. Daha sonra sloganlar atılarak eyleme son verildi. Komünistlerin yanı sıra EHB, HÖP taraftarlarının düzenlediği eyleme havanın kötü olması ve yoğun devlet terörü nedeniyle sınırlı bir katılım oldu.

Mahalledeki terörle amaçlanan cezaevlerinden sonra sokakların da susturulmasıdır. Devlet, mahalleyi uyuşturucu, fuhuş, mafya ile dejenere edemeyince faşist zor aygıtıyla susturmaya çalışmaktadır. Daha önce savaşa ilgili yapılacak eyleme saldıran devlet eylemi dağıtmış ve kahvelerden onlarca kişiyi gözaltına almıştı. Bu eylemi de dağıtacağını sanan devlete en iyi yanıt sloganlarımız olmuştur.

Eylemin kitle çalışması ayağının oldukça zayıf olduğu ortaya çıktı. Ayrıca polisin yarattığı terör ortamının mahalle halkı üzerinde olumsuz bir etki yaratması da bir diğer sorun.

SY Kızıl Bayrak/Kartal

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

19 Aralık 2000... Bu tarih faşist Türk devletinin, 3 yıl önce, izolasyon ve ölüm demek olan F tipi cezaevi saldırısına karşı direnen devrimci tutsaklara dönük tarihin en kanlı operasyonlarından birini gerçekleştirdiği gündür.

Ülke çapında gerçekleştirilen bu kanlı operasyonda oluk oluk devrimci kanı akitildi. 28 devrimci alçakça katledildi, yüzlercesi ağır biçimde yaralandı ya da sakat bırakıldı. Sağ kalmayı başaranlar ise büyük bir zorbalıkla tecrit hücrelerine dolduruldu.

Faşist rejim, bir gözü dönmüşlük ve vahşet örneği olan bu kanlı saldırı ile Ölüm Orucu direnişini kıracağını, devrimci tutsakları teslim alacağını sanmıştı. Fakat tam tersi oldu. Devrimci tutsaklar görülmemiş bir yiğitlik ve kararlılık örneği ortaya koydular, bu kanlı operasyona dost-düşman herkesi şaşkına uğratan bir direnişle karşılık verdiler.

Kırıldılar, kırimdan geçirildiler, ama teslim olmadılar. Gerçekte devrimci tutsakların şahsında kırılmak ve teslim alınmak istenen, işçi sınıfının ve emekçilerin sömürüye ve zulme karşı direnme isteği ve iradesiydi, tüm bir geleceğiydi. Devrimcilere karşı kusulan

büyük kinin ve nefretin gerisinde de, onların bu düzene, bu düzenin egemeni olan işbirlikçi sermaye sınıfına, bu sınıfın köpekçe bir sadakat temelinde sırtını dayadığı emperyalizme karşı yürüttüğü kararlı mücadele vardı.

Faşist sermaye devleti büyük bir acımasızlıkla uyguladığı baskı ve zulmü sonraki günlerde de sürdürdü. Ölüm Orucundaki devrimcilere hastanelerde ve F tipi hapisanelerin tecrit hücrelerinde Nazi vahşetine rahmet okutan işkenceler yapıldı. Ölüm birbiri izledi.

Sermaye devleti peşpeşe yaşanan ölümlerin toplumda yaratacağı tepkiyi önlemek için basına sansür uyguladı, suskunluk fesadına başvurdu. Bu da yetmeyince, bu kez direnişi kırmak amacıyla Ölüm Orucundaki devrimcileri tahliye manevrasına sarıldı. Fakat ne katliamlar, ne peşpeşe yaşanan ölümler, ne sistematik işkenceler, ne suskunluk fesadı ve ne de tahliye manevrası devrimcilerin direnişini kıramadı.

Ölüm Orucu direnişi 3. yılına girmiş bulunuyor. Bugüne kadar yüzün üzerinde devrimci yaşamını yitirmiş, yüzlercesi ise sakat bırakılmıştır. Dahası faşist rejim ölüm kusan saldırılarına büyük bir

pervasızlıkla devam etmektedir.

İşçiler, emekçiler, devrimciler! Direnişin bugünkü seyri ve gelecekteki sonucu ne olursa olsun, devrimci tutsaklar bir tarih yazmışlardır ve onların direnişi de tarihseldir.

Bugüne kadar hiçbir saldırı devrimcileri teslimiyete ve siyasal ölüme razı etmemiştir, bundan sonra da edemeyecektir. Önemli olan da budur. Kaldı ki devrimci tutsaklar direnmeye devam ediyorlar, "Öleceğiz ama teslim olmayacağız!" sözlerinin gereklerini döne döne yerine getiriyorlar. Devrim tarihimize yüz ağartıcı yeni bir sayfa ekleyerek işçi sınıfı ve emekçilerin davasına güç veriyorlar.

Zindanlardaki direniş geleneği Türkiye devrim tarihinin en büyük onurlarından biridir. Partimiz bu devrimci geleneğe büyük bir değer biçmektedir.

Bir kez daha katil devletten hesap soracağımızı ilan ediyor, katliam saldırılarında ve Ölüm Oruçlarında ölümsüzlüğe ulaşan devrimcilerin anısı önünde derin bir saygı ile eğiliyoruz.

19 Aralık katliamını unutmuyoruz, unutmayacağız, hesabını soracağız!

TKİP-Yurtdışı Örgütü

Ulucanlar katliamı davasında göstermelik yargılama!

Ulucanlar katliamında yeralan jandarmaların yargılanmalarına devam edildi. 25 Aralık tarihinde gerçekleşen son duruşmaya katliam tanığı Hayriye Keskin katıldı. Hayriye Keskin, 26 Eylül gecesi yaşadıklarını, operasyonun başladığından itibaren anlattı. Askerlerin gaz bombalarıyla, coplarla, kalaslarla siyasi bayanların bulunduğu koğuşa saldırdıklarını, erkeklerin görüş yerine götürdüklerini ve işkencenin burada devam ettiğini anlattı. Kendisiyle birlikte diğer kadın tutsakların da aynı saldırılara maruz kaldığını belirtti. Operasyona katılan tüm görevliler hakkında şikayetçi olduğunu söyleyerek yargılanmalarını istedi. Mahkemeye yeni getirilen sanık fotoğrafları teşhis amacıyla Hayriye Keskin'e gösterildi. Keskin, fotoğrafların bazılarının siyah-beyaz fotokopi, bir kısmının ise kasklı ve maskeli olmasından kaynaklı sanıkların tanımasını mümkün olmadığını söyledi.

Duruşmaya katılan sanık avukatları fotoğraflardan teşhis yapılmasına itiraz ettiler. Davacılarından bazılarının kırsal alanda "terör" faaliyeti içinde olduğunu tespit edildiğini, bu fotoğrafların teşhis değil teşhir amacıyla atıldığını, jandarmaların güvenliklerinin riske atıldığını

söyleyerek fotoğrafların iade edilmesini talep ettiler.

Bu talep üzerine söz alan davacı avukatı Zeki Rüzgar, "Müvekkillerimiz işkenceye uğramıştır. 10 kişi işkence sonucu yaşamını yitirmiştir. Bu durumda güvenlik görevlileri suçludur" diyerek, askerlerin gerçek fotoğraflarının mahkemeye sunulması talebinde bulundu.

Mahkeme heyeti, sanıkların fotoğraflarının tanınmasının mümkün olmamasından dolayı iade edilmesine, sanıkların operasyonu kasklı-maskeli olarak katılmalarından kaynaklı tanınmalarının mümkün olmadığına, bu haliyle yeni fotoğrafların istenmesine gerek olmadığına karar verdi.

Mahkeme heyetinin aldığı bu karar, davanın göstermelik olarak sürdüğünün yeni bir kanıtı oldu. Sanıkların teşhis amacıyla mahkemeye getirilmediği, fotoğraflarla teşhisin kabul edilmediği bir durumda, göstermelik de olsa yargılama koşulları tümüyle ortadan kalkmakta, katillerin aklanması süreci hızlandırılmaktadır.

Duruşma sonunda, sanıkların duruşma salonuna girmeyerek dışarda bekledikleri görüldü.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

İzmir'den kısa kısa...

TAYAD'lı Aileler'in eylemi...

TAYAD'lı Aileler 21 Aralık Cumartesi günü, Konak Meydanı'nda, 19 Aralık katliamını protesto eden bir basın açıklaması yaptılar. "19 Aralık 2000: 28 ölüm, 21 Aralık 2002: 102 ölüm! Katliam sürüyor, tecridi kaldırın ölümleri durdurun!" yazılı pankartın açıldığı eylemde "Ölüm Orucu şehitleri ölümsüzdür!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Devrimci tutsaklar teslim alınmaz!" vb. sloganlar atıldı.

Emperyalist savaş karşıtı eylem...

İzmir Savaş Karşıtı Girişim tarafından her Cumartesi günü yapılan eyleme bu hafta da devam edildi. Konak'ta yapılan eylemde "ABD askeri olmayacağız!", "Susma haykır savaşa hayır!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Devrimci tutsaklar yalnız değildir!" sloganları atıldı. Açıklamada emperyalist savaşın yanı sıra cezaevi katliamları ve tecrit saldırısı da teşhir edildi.

Emek-Barış-Demokrasi Bloku'ndan eylem...

Emek Barış Demokrasi Blok'u savaşa, tecrit ve izolasyon ile çalışma yaşamına yönelik saldırıları kınayan bir basın açıklaması yaptı. Eyleme 400 civarında bir kitle katıldı. "Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!", "Tecrit barışa tehdittir!", "Savaşa hayır!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Sefaköy İKE etkinliği...

19 Aralık katliamı ve direnişi konulu panel

Yıldönümü etkinlikleriyle genellikle sona eren bir direniş, vb. anılır. 20 Ekim ve 19 Aralık yıldönümü etkinlikleri ise, hücreleri yıkmak için başlatılan süreç devam ederken gerçekleşiyor. Bu yüzden ölüm orucu direnişi yıldönümü etkinlikleri anmanın ötesinde bir önem taşıyor, hücreleri yıkma mücadelesinin bir parçası olarak düzenleniyor.

Bu temelde 19 Aralık katliamı ve direnişinin 3. yıldönümünde (22 Aralık), Sefaköy İşçi Kültürüvi'nde, TUYAB, ÇHD ve İKE'den birer konuşmacının katıldığı bir panel gerçekleştirildi. 50 kişinin katıldığı panel, 19 Aralık şehitleri şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşuyla başladı. Panelistler 19 Aralık sürecini kısa ve öz bir biçimde anlattılar. Panelistlerin katılanların sorularına yanıt vermesiyle devam eden etkinlik şair Rahime Henden'in şiirlerini okumasıyla sona erdi.

İstenilen düzeyde bir katılım sağlanamasa da, hücre ve tecrit uygulamasının mantığını anlatma, direnişe destek olma çerçevesinde yapılan etkinlik amacına ulaştı.

SY Kızıl Bayrak/Sefaköy

Adana'da Maraş katliamı protesto edildi

24 Aralık günü Maraş katliamını protesto etmek için İHD Adana Şubesi'nde bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada şunlar söylendi:

"Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta, Gazi'de katliamlara imza atan siyasi iktidar odakları son olarak 19 Aralık cezaevleri katliamında da kendini gösterdi. Katliamların başını çekenlerin cezalandırılması bir yana terfi ettirilerek ödüllendirildiler. Cezaevlerinde 102 ölüme imza atan siyasi iktidar son olarak Kandıra F Tipi Cezaevi'nden zorla müdahale amaçlı kaldırıldığı Bayrampaşa Devlet Hastanesi'nde bulunan Berkan Abatay'ın ölümüne de imza attı. Biz insan hakları savunucuları olarak, coğrafyamızda sıkça yaşanan katliamların son bulmasını ve katliam sorumlularının bir an önce yargılanarak cezalandırılmalarını talep ediyoruz."

SY Kızıl Bayrak/Adana

Tutsak yakınlarından dilekçe eylemi

TUYAB, TAYAD, SDP ve Halkevleri tarafından 20 Aralık 2002'de F tipi cezaevlerinde süren tecride karşı Belçika Başkonsolosluğu'na 50 dilekçe verildi. Tecritten Türkiye devleti kadar AB ülkelerinin de sorumlu olduğu belirtildi. Dilekçelerde son ölüm orucu şehitlerinden Feride Harman'ın fotoğrafı da vardı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

2003'e girerken...

2003 yılında dünyamızı, bölgemizi, Türkiye'yi ve Kürdistan'ı neler bekliyor, gelişmelerin yönü, eğilimleri, çelişkileri, çatışmaları neler olabilir? Bu sorular önemli, sağlıklı ve sonuç alıcı bir duruş, gelecek vaadeden, umut büyüten bir yürüyüş açısından bunların bilimsel olarak yanıtlanması gerekir. Bu soruların yanıtları 2002 yılının gelişmeleri içinde saklı; kısaca incelemekte yarar var...

Herşeye rağmen yeni yıla umutla girmek gerekir. Bilimsel temellere dayanan umut ve iyimserlik, bir devrimcinin ruh halinin en belirgin ve süreklilik arzeden temel çizgilerinden biridir. Bu nedenle dünyamızın tüm olumsuzluklarına, iç karartıcı gelişmelerine rağmen geleceğe umutla bakmak, büyük bir iyimserlikle çalışmalara sarılmak gerektiğine inanıyoruz.

Kuşkusuz sözünü ettiğimiz umut ve iyimserlik, kendi kendini avutan, biraz da içinde bulunduğu olumsuzlukları ve umutsuzluğu teorileştiren altı boş bir şey değildir. Dünyamızın bilimsel tahliline dayanan, olumsuz, iç karartıcı, aleyhte duran koşullar ve gelişmeler kadar gelişme eğilimlerini de gören ve bunu iyimserliğinin temelinde oturtan bir yaklaşımdan söz ediyoruz.

Egemen tabloya bakıldığında dünyamızın halinin sayısız iç karartan öğeyle örülü olduğunu, aynı durumun Türkiye ve Kürdistan için de geçerli olduğunu söylemek mümkün. ABD, yoğun ve hummalı bir biçimde sonuçları bizi yakından ilgilendiren ve on yılları etkileyebilecek bir savaş hazırlığında. Ülkemiz bu savaş alanının tam da orta yerinde duruyor, ama Kuzey parçasında tarihinin en büyük ihanetlerinden birisi egemen... Devrimci bir seçeneği oluşturma çabaları ise son derece cılız... Türkiye'de sol, politik bir varlık olmak şurada dursun, yakın gelecekte politika sahnesine çıkması bile hayli kuşkulu. Emekçi hareketi açısından da durum pek iç açıcı değil. Ama bunların aynı zamanda gelişmelerin, gerçekliğin bütünü değil, egemen de olsa bir boyutu olduğunu unutmamak ve zayıf da olsa, cılız da olsa geleceği olan gelişme eğilimlerini görmek ve umudu bunun üzerine bina etmek gerekir. Geleceğe umutla bakmak için bir çok nedenimiz var çünkü...

Geleceğe umutla bakıyoruz, 2003'e umutla giriyoruz...

Ama aynı zamanda bu umudun dört bir yandan kuşatıldığını ve sayısız tehlike ve tehditler altında bulunduğunu da unutmamak gerekir. Kuşkusuz akıp giden zamana, yıllara damgasını vuran kötülüklerdir, kötülükler imparatorluğu ve umudun düşmanı güçlerdir. 2003 yılında da gelişmelerin egemen, baskın yanı bu olacaktır... Ama bunun bir kader olmadığını, buna karşı direnmenin ve bir şeyler yapmanın, umudu büyütmenin, hiç olmazsa koruyup yarınlara taşınmanın bilinciyle davranmanın altını çizmemiz gerekir...

2003 yılında dünyamızı, bölgemizi, Türkiye'yi ve Kürdistan'ı neler bekliyor, gelişmelerin yönü, eğilimleri, çelişkileri, çatışmaları neler olabilir? Bu sorular önemli, sağlıklı ve sonuç alıcı bir duruş, gelecek vaadeden, umut büyüten bir yürüyüş açısından bunların bilimsel olarak yanıtlanması gerekir. Bu soruların yanıtları 2002 yılının gelişmeleri içinde saklı; kısaca incelemekte yarar var...

2002 yılında dünyamızın tarihini tek başına ABD emperyalizmi yazdı demek bir abartıyı, tek boyutlu ve dar bir yaklaşımı anlatıyor. Kuşkusuz tek kutuplu dünya gerçeğinde ABD'nin egemen ve genelde belirleyici rolü yadsınamaz, ama bununla birlikte gerçekliğin başka boyutlarının, gelişmelerin çelişik uçlarının varlığını da gözardı etmemek gerekir. 11 Eylül saldırıları ABD emperyalizmine dünyayı tek başına ve bir imparatorluk biçiminde yönetme,

dünyanın tek hakim gücü pozisyonunu sürekli kılma ve pekiştirme bahanesini verdi. ABD de bu bahaneyi gereğince kullandı ve bunu "dünyaya savaş" biçiminde somutlaştırdı. Dünyayı savaşla, askeri güçle, şiddetle yönetme, daha doğru bir ifadeyle dünyaya egemen olma, bunu tek başına yapma ve bu konumunu ve çizgisini tüm güçlere kabul ettirme, güç ve şiddet yasası dışında hiçbir kural, ölçü ve yasa tanımama stratejisi, 11 Eylül ile birlikte yeni bir aşamaya sıçratıldı.

2001'in sonlarında Afganistan işgal edildi, Taliban iktidarı devrildi, askeri işgalin gölgesinde kukla bir yönetim kuruldu, Afganistan ve Avrasya üzerinde hegemonya kavgası ilginç biçimler kazandı. Rusya, AB, Çin ve diğerleri bu hegemonya savaşında uzlaşarak pay kapma, en azından konumunu koruma, hegemonya kavgasından geri kalmama yolunu benimsemek zorunda kaldılar. Başka da seçenekleri yoktu. ABD güç yasasıyla dünyaya düzen vermek istiyordu, diğerlerinin ise ABD'nin askeri-stratejik gücüyle boy ölçüşecek bir konumları ve güçleri henüz yoktu. Dolayısıyla ya köşelerine çekilip kayıtsızca bekleyeceklerdi, ya da ABD ile uzlaşarak, bir bakıma kimi noktalarda onun dayatmalarına boyun eğerek hegemonya kavgasından bir biçimiyle geri kalmayacaklardı. Köşeye çekilmek emperyalizmin doğasına aykırıydı, dolayısıyla önlerinde tek seçenek kalıyordu ve bunu da benimsemek durumunda kaldılar. ABD, Afganistan'a yerleşti. Geleneksel olarak Rusya'nın "egemenlik alanı", "arka bahçesi" olarak kabul edilen Orta Asya ülkelerinin bir çoğunda askeri üs elde eden ABD Pakistan'ı tam kendi çizgisine oturttu. Kuşkusuz orada istikrarı oturtmaktan hayli uzaktır. Ama kendisinin Avrasya egemenliğine zarar vermeyen, tersine işgal ve askeri varlığını sürekli meşrulaştırabilecek bir "kontrollü istikrarsızlık"tan yana olduğu da bir gerçekdir

Kısacası, Afganistan işgali ile ABD, Avrasya egemenliğinde önemli mevziler kazandı, Rusya'yı sınırladı, Çin ve Hindistan ile geliştirmeye çalışılan ittifakı işlemez hale getirdi, Uzak Doğu ve Ortadoğu stratejisinde önemli avantajlar kazandı. AB ülkeleri Afganistan'da asker bulundurmalarına rağmen bunun konumları ve genel egemenlik ilişkileri üzerindeki etkileri sınırlıdır. Afganistan işgaliyle birlikte görüldü ki, ABD önümüzdeki on yılları düşünerek bölgeye yerleşmek istemekte ve olası rakiplerinin gelişme olanaklarını sınırlandırmak için belirlediği stratejisini uygulama kararlılığından taviz vermemektedir.

Elbette Afganistan'da herşey ABD'nin istediği gibi gitmiyor. El Kaide varlığını koruyor, "yerli" iktidar tam oturabilmiş değil, iç çelişkiler bu kukla yönetimin oturması önünde sürekli bir engel oluşturuyor. Ancak genel olarak ABD'nin Afganistan işgali Avrasya stratejisinin oturması bakımından hedefine ulaşmıştır.

Kuşkusuz sorun Afganistan'ın işgali ve o bağlamda ona yüklenen hedeflerin gerçekleştirilmesiyle bitmiyordu. Afganistan işgali genel Avrasya ve Ortadoğu stratejisinin çok önemli bir parçasıydı ve diğer stratejik adımlarla tamamlanması gerekiyordu. Dolayısıyla ABD bir yandan Afgan işgal hareketini sürdürürken, bir yandan da Irak savaşının düğmesine basıyordu. Savaş öncelikle psikolojik ve propaganda

cephesinde başlatıldı, kamuoyu böyle bir savaşın gerekliliğine inandırılmaya çalışıldı. 2002'ye damgasını vuran en önemli gelişmelerinden biri bu oldu. Geline nokta Irak savaşının olup olmayacağı değil, zamanlaması ve gerçekleştirme biçimi, kimlerin bu savaşa ne ölçüde destek vereceği gibi konular tartışılıyor...

ABD'nin hedefleri, stratejik amaçları ve sınırları çok açıktır, bunu gizleme gereğini de duymuyorlar. Sorun, Saddam rejimi ve elinde bulundurduğu kimyasal, biyolojik silahların varlığı ve boyutları da değildir. Sorun, büyük petrol rezervlerine sahip Ortadoğu'ya tek başına ve mümkün olabildiği ölçüde uzun yıllar egemen olmaktır. Bu amaca ulaşmak için Irak hem en zayıf halkayı oluşturuyor, hem de aşılması zorunlu olan birinci noktayı. 1991'deki Körfez Savaşı'nı tamamlama, onun eksikliklerini ve başarısızlıklarını giderme amacındadırlar. Diğer Arap devletleri büyük ölçüde hegemonya altına alınmışlar ve genelde istedikleri çizgide yürümektedirler. Ama bu yetmez ve uzun vadede pek güvenilirli görünmemektedir. Dahası petrol kaynakları ve yolları tam denetim altına alınmış değildir. Filistin sorunu tüm şiddet, bastırma ve teslim alma çabalarına rağmen varlığını sürdürmekte, bu da İsrail için ciddi bir tehdit anlamına gelmektedir. Petrol yataklarının ve ulaşım yollarının tam denetim altına alınması, İsrail'in güvenliği ve "istikrarsızlık" unsurlarının etkisizleştirilmesi doğrudan işgal ve askeri denetim gerektirmektedir. Bunu gerçekleştirmenin yolu ise Irak savaşından geçer. İşte ABD emperyalizminin yaklaşımı ve değerlendirmesinin en kaba özeti budur!

Şunu da çok iyi biliyorlar ki, Ortadoğu'ya tam egemen olmadan, petrol kaynaklarını ve yollarını tam denetim altına almadan, bu egemenlik ve denetim Avrasya egemenliği biçiminde ete kemiğe büründürülmeden, tek kutuplu dünya saltanatını sürdürmek, bu bağlamda olası rakiplerinin önünü bugünden kesmek ve önünde barikatlar yükseltmek mümkün değildir. Dolayısıyla Irak savaşı, hem dünyayı tek başına ve bir imparatorluk biçiminde yönetme isteminin ve stratejisinin bir gereğidir, hem de ABD'nin emperyalist imparatorluğunu rakipsiz bir biçimde sürdürmenin çok temel bir koşulu olarak değerlendirilmektedir. Ortadoğu ve Avrasya'yı denetim altında tutma stratejisi, aynı zamanda olası rakiplerinin önünü kesme, hegemonya kavgasında saf dışı bırakma, dolayısıyla dünyayı tek başına ve tam bir zorbalıkla yönetme çizgisinin bir gereğidir. Bu anlamda yürütülen ve daha da genişletilmek istenen savaş, dünya hegemonya ve dünyanın iktidarını bütünüyle elinde tutma savaşıdır. Bu noktada ABD'nin çok uzun vadeli bir strateji yaptığını ve mevcut güç dengelerini, daha doğru bir ifadeyle güç dengesizliklerini bir fırsat, bir avantaj sayarak harekete geçtiğini ve zaman yitirmek istemediğini söylemek sadece bir gerçeğe parmak basmaktan başka bir şey değildir.

ABD, Ortadoğu petrollerine ve stratejik su yollarına tam ve rakipsiz egemen olduğunda hem durgunluk içindeki ekonomisine atılım yaptırmayı, hem de olası rakiplerinin ekonomik durumlarını zorlamayı planlamaktadır. Ayrıca bir savaşın, askeri sanayiini canlandıracağı ve bunun da ekonomik durgunluğu aşmada yeni olanaklar yaratabileceği hesaplanmaktadır. Dokunmaya çalıştığımız bu sonuncu nokta daha çok güncel bir beklenti olurken, dünyanın en büyük ve önemli petrol rezervlerine egemen olmak, petrol üretimi ve satışı üzerinde tekele yakın bir durum yaratmak stratejik bir hedef konumundadır.

AB ile ABD arasında Irak savaşı konusundaki

çelişki ve farklı yaklaşımlar da bu noktada çıkmaktadır. Özellikle Almanya ve Fransa bu farklı yaklaşımlarını açıkça dillendirmektedirler. Onlar ABD'nin gerçekleştireceği Irak savaşının hangi stratejik hesap ve planlara dayandığını çok iyi biliyorlar, bunun bir boyutunun da kendilerinin hegemonya istemlerine ket vuracağını da... Ancak güçleri ve dayanma kapasiteleri sınırlıdır. O nedenle "Irak'ta savaş istemiyoruz" biçimindeki itirazları, cepheden tavır alma ve bunu sonuna kadar götürme çizgisinde ve gücünde olmayacak, bu, daha çok daha fazla taviz koparma, bugüne dek ellerinde tuttukları bazı mevzileri koruma, bu bağlamda pazarlık kozlarını güçlendirme amacı doğrultusunda bir biçim kazanacaktır. Kuşkusuz bu da bir hegemonya kavgasıdır, ama kendi emperyalist konumları bakımından "kişiliksiz" bir hegemonya kavgasıdır...

ABD ve AB arasındaki çelişki kendi içinde büyüme ve güçlenme, uzun vadede daha keskin boyutlar ve çatışmalar kazanma eğilimindedir. Bunun ip uçlarını bugünden görmek mümkün ve bu çelişki temelli çıkar ve hegemonya çatışmasından kaynağını almaktadır. Irak savaşından sonra bu çelişki hafiflemeyecek, tersine güçlenme eğilimi daha da hız kazanacaktır.

Irak savaşı eksenindeki gelişmeler 2002 yılına damgasına vurmakla birlikte bunun dışında da gelişmeler yaşandı ve bu gelişmeler önümüzdeki yılı ve yılları da etkileme potansiyeline sahiptir. İçinde ABD de olmak üzere emperyalist ülkelerin ekonomileri gerileme ve durgunluk sürecini yaşadı. İşsizlik, daralma ve geniş yığınların alım gücünde yaşanan gerileme bütün emperyalist ekonomilerin ortak sorunları oldu. Bu ekonomik ve toplumsal sorunların önümüzdeki yıl ve yıllarda da süreceği kesin gibidir. Ekonomik durgunluk, gerileme ve daralmadan çıkmak için emperyalist hükümetler, öteden beri uygulamaya çalıştıkları sosyal hakları kısıtlama ve budama, ücretleri geriye çekme, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma gibi politikalara devam etme kararında görünüyorlar...

Kuşkusuz bu durum ve politikalar işçi ve emekçilerde tepkilere, kitlesel eylemlere yol açmaktadır. 2002 yılı içinde bu alanda yaygın eylemler gerçekleşti. Önümüzdeki yılda bu mücadele dalgasının daha da büyüyeceğini söylemek kehanet olmayacaktır.

Öte yandan emperyalist haydutluk savaşına ve globalizme karşı dünya çapında gelişen anti-emperyalist ve anti-globalist hareket de gelişme çizgisinden bir şey kaybetmedi, tersine birçok gösteri, eylem ve forumda büyüme eğiliminde olduğunu gösterdi.

2002 yılının diğer önemli bir gelişmesi de Arjantin'de yaşanan kitlesel patlamalardı. Aslında Arjantin'de yerle bir edilen hükümet şahsında IMF düzeni oldu. İktidarlar yerle bir edilmesine rağmen, emekçiler ve yoksul sınıflar kendi iktidarını kurma becerisini ve gücünü gösteremediler. Bu da kaydedilmesi gereken diğer bir noktadır.

Bu genel özet bile kötülükler imparatorluğunun yanı sıra umut parıltılarının da olduğunu, geleceğe umutla bakmanın temel nedenleri olduğunu bize anlatmaktadır...

Ayrıca Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmelere de değinmemiz, yeni yılda dünyamızın, Ortadoğu'nun, Türkiye ve Kürdistan'ın gelişme eğilimlerini ve çelişkilerini, gelişmelerin olası yönlerini kısaca özetlememiz gerekir. Bunu da önümüzdeki yazı veya yazılarda yapmaya çalışacağız.

Şimdiden halkımızın, halklarımızın, emekçilerin, dostlarımızın ve yoldaşlarımızın yeni yılını kutlar, mücadelelerinde ve yaşamlarında başarılar dileriz!..

Özgür yıllarda buluşmak dileğiyle...

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçuları

Şans oyunları: Çürüyen düzenin asalak sektörü

Kumarhaneler kapatıldı. Artık kumar yerine şans oyunları tüm topluma yayılmış durumda. Kumarhaneler zenginlerin girebildikleri yerlerdi. Onlar için para kazanıp kaybetmek sorun değildi. Amaçları servetlerinin küçük bir bölümüyle hoş vakit geçirmek, monotonlaşmış

asalak yaşamları ve zevk düşkünü duygularını tatmin etmekte. Mafya ve devlet işbirliğiyle yürütülüyordu. Kumarhaneler her türlü kirli ilişkilerin döndüğü, kara paranın aklandığı, el konan toplumsal zenginliklerimizin eğlenceli oyunlara çevrildiği mekanlardı. Kumarhaneleri kapatan devlet, kumarı tüm topluma yaydı.

Devlet eliyle düzenlenen şans oyunları tüm toplumu kuşatmış durumda. Genç, yaşlı, yoksul zengin, şehirli, köylü her yere ve her kesime ulaşacak yaygınlıkta. Milli Piyango, hemen kazan, labirent, sayısal loto, on numara, şans topu, at yarışı, spor toto, spor loto, gol 7... Kentlerin her yerinde özellikle varoşlarda yaygın ganyan bayii, milli piyango, sayısal bayileri, kazı kazancılar... Gazete sayfaları, televizyon programları, radyolar, reklamlar, billboard, pano, üniversite kantini, fabrika önleri, otogarlar, belediye otobüsleri, dolmuş durakları her yerde her an karşımıza çıkıyor. 250 bin liradan başlıyor. Herkese hitap ediyor. Yaygın, özendirici ve cazip. Bunlara ilaveten el altından yapılan boks maçları, köpek dövüşleri, horoz dövüşleri... Kumar bu sistemin gerçekliğidir. Para toplamak için devlet tarafından organize edilen bir soygun mekanizmasıdır.

Kumar zenginler için eğlencenin, hoş vakit geçirmenin bir aracıdır, bir hobidir. Yoksullar içinse bir tuzaktır. Temel yaşamsal ihtiyaçlarımızın karşılıksız umutlarla sömürülmesidir. Bireysel kurtuluş vaadidir. Temel insani ihtiyaçlarımızı kullanarak milyonları uyuşturan zehirdir. Yıl başı

büyük ikramiyesi 8 trilyon! Bütün dertlerinden kurtulmak yanı başında duruyor. Bir bilet alman yeterli. Yeni yıla zengin girebilirsin. Zenginsen sana her kapı açık. Çilelerin sona erecek. Sahip olmak istediğin her şey ayağına

gelecek. İşten atılmak, işsiz kalmak sorun olmayacak. Kimse seni hor görüp aşağılamayacak. Patronundan fırça yemeyeceksin, hastalanmaktan korkmayacaksın. Hastalığında ilaç parası, doktor parası ödeyememe sıkıntın olmayacak. Veresiye alış- yapmayacaksın, taksitlerin olmayacak. Bakkalına gönül rahatlığıyla "hayırlı işler" diyebileceksin. Çocuğun bisiklet mi istedi, hemen alabileceksin. Servis, okul, dersane, üniversite masrafı derdin artık olmayacak. Saray gibi bir ev alacaksın, komşularını ferah ferah misafir edebileceksin, fakirlere yardım edeceksin, yüreğin ferahlayacak, vicdanın rahatlayacak. Sorunlarından, dert ve tasalarından kurtulmak elinde, bir bilet alman yeterli!

Beslenme, barınma, iş, sağlık, ulaşım bizim en temel insani ihtiyaçlarımızdır. Piyango bileti bizim sorunlarımızı çözmez. Bizim yoksulluğumuzun kaynaklarından birisidir. Toplumsal birikimlerimiz asalak sektörlerle akıtıldığı, silaha yatırıldığı sürece sadece sefaletimiz artar. İşçiler ve emekçiler bu temel yaşamsal ihtiyaçlarını karşılayabilmek için beyniyle, bedeniyle çalışırlar. Toplumsal üretimimiz, emeğimizin birikimi en temel ihtiyaçlarımızı karşılayacak durumdadır. Çalışan her insan temel yaşamsal ihtiyaçlarını karşılayabilmek için emeğinin ürünü birikimden eşitçe yararlanabilmelidir. Emeğimizin birikimlerinin kumara, silaha gitmesine izin vermeyelim. Emeğimize el koyan bir avuç asalağı sırtımızdan indirelim.

Şans oyunlarına giden para silaha aktarılıyor!

Milli Piyango İdaresi, kanunlarla belirlenen faaliyetlere kaynak sağlamak üzere şans ve talihi oyunları düzenler şeklinde tanımlanıyor. Milli Piyango İdaresi merkez ve 24 ilde 29 şube müdürlüğü, 13578 bayii olan bir sektör. 2001 yılı verileriyle net kârı: 86.655 trilyon. Kamuya sağladığı kaynak 272.847 trilyon, işletme faaliyet kârı: 98.363 trilyon.

Elde edilen kaynağın kullanımı şöyle:
Tanıtma Fonu'na: Gayrisafi hasılanın %10'u
Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu'na: Aylık hasılatın %1'i
Olimpiyat Oyunları Hazırlık Komitesi'ne: Kârın %5'i

Savunma Sanayi Destekleme Fonu'na: Kârın %95'i

Soygundan elde edilen kârın %95'lik bölümü silaha gitmektedir. Aldığımız her bilet bizlere dipçik, cop ve silah olarak geri dönüyor. Bu ana görevinin yanında, topluma katkı adı altında göz boyayıcı cilalamalarda bulunmak da işinin bir parçası. Sanata katkı olarak sergi sarayı açmak, MP öğrenci yurdu, MP lisesi, 400 adet tekerlekli sandalyeyi sakat vatandaşlara dağıtmak üzere çeşitli kurumlara vermek, MP hentbol, MP spor... Bu tür faaliyetlerle gerçek işlevini saklayan asalak bir kuruluş.

Biz de yokuz! Hadi bakalım!

Ece Temelkuran

Milliyet'in dünkü manşeti "Ankara'daki Irak zirvesi kararını verdi: Biz de varız!" idi.

Irak zirvesindeki "karar vericiler", böyle diyor olabilir. Ama biz, savaşın insanlığın alçaklaşabileceği en dip nokta olduğunu bilen, Irak'taki insan kardeşlerimizin ölmesini istemeyen, insan hayatı karşılığında Irak petrollerini kana kana içmeye heveslenmeyen, sınırın 100 metre ilerisinde yaşayan Irak insanların sınırın 100 metre berisinde yaşayan bizim insanlarımızdan farklı olmadığını bilen Türkiye insanları olarak cevap veriyoruz:

"Biz yokuz!"

Biz, bu insanlık suçuna dahil olmak istemiyoruz. Biz bu suça "bir koyup on alsak" da dahil olmak istemiyoruz. Biz, ahlaki bir yükümlülük, vicdani bir tavır olarak savaşa karşıyız. İnsan hayatının karşılığının kaç varil petrol olduğunu hesaplayamıyoruz, hesaplayanları anlamıyoruz, bunu hesaplayanlardan tiksiniyoruz. Uluslararası reel politika bizi ilgilendirmiyor, biz her koşulda savaşa karşıyız. Kendinden geçmiş romantikler değiliz: Reel politik dengeler çerçevesinde de, haysiyet ve zekâ ile savaşa dahil olmama yollarının bulunabileceğine inanıyoruz.

Silahların haritası

Biz, bugün, şimdi, uluslararası savaş tüccarlarının haritasını ve silah satım yollarının çıkarılmasını istiyoruz. Çünkü "ulvi" nedenler uydurularak çıkarılan bütün savaşların gerçek nedenlerinin böylece gözler önüne serileceğini biliyoruz. Biz, daha geçen yıla kadar Avrupalı ve ABD'li silah tüccarlarının Irak'a silah sattığını biliyoruz. Kimyasal silah üretiminde kullanılabileceği gerekçesiyle her türlü ilacın Irak'a girmesi yasaklanıp binlerce çocuğun ölümüne sebep olan bu ülkelerin kendi silah tüccarlarını dizginlememesini, bu ikiyüzlülük sırasında ülkelerin, insanların yok olmasını içimize sindiremiyoruz.

Silahlar üretilsin, tüccarlar domuz gibi semirsin diye çocukların öldürülmesini kabul etmiyoruz! Bunu, "bir koyup bin alsak" da kabul etmiyoruz!

Irak'takiler insan mı?

Biz, şimdi, bugün, Irak'taki insanların durumunu öğrenmek istiyoruz. Biz televizyonda kendinden geçmiş bir teknoloji hayranlığıyla yayınlanıp duran jetleri, silahları değil, Irak'taki çocukların, kadınların ve gençlerin yüzlerini görmek istiyoruz. Irak'ta insanlar yaşamıyormuş gibi yapan, orada sadece Saddam diye bir

canavar varmış gibi yapan televizyon görüntüleri yerine, insanları ve gerçekleri görmek istiyoruz. Canlı kalkan olarak Irak'a giden Batılı ülke insanlarından haberler istiyoruz. Bu savaşa sanki herkes "evet" demiş gibi yapılmasına, bütün dünya bu konuda hemfikir olmuş gibi yapılmasına inanmıyoruz. Yeryüzünde, bu savaştan en az bizim kadar tiksinen milyonlarca insan olduğunu biliyoruz. Onların seslerine kulak verilmiyor diye savaşa karşı seslerin yok olmadığını, tarihin bunu da yazacağını biliyoruz.

Biz bu savaşta yokuz! Bu savaş bizim adımıza karar verenlerin bize sormadan aldığı bir karardır. Biz onaylamıyoruz!

Milliyet, 25 Aralık 2002

Savaşız, sömürsüz, sosyalist bir dünya için mücadeleye!

ABD emperyalizminin başlatmış olduğu Irak'a müdahale söylemleri, bugün artık geri dönüşsüz bir savaş halini almış durumdadır. '91 Körfez Savaşı'ndan bu yana en büyük destekçisi İngiltere'yle birlikte, zaten sık sık Irak'ı bombalayan, ajanlarıyla iç kargaşalık yaratan ABD, bugün İngiltere'yle birlikte, Ortadoğu'da tam hakimiyet ve emperyalist paylaşımında tek söz sahibi olmak için, ikinci bir Körfez savaşını daha başlatmış bulunuyor. Bunu yaparken AB ülkelerinden de destek istiyor. Tabi bu destek ABD'nin bu kararlılığı karşısında, artık diğer emperyalist ülkeler için bir karşı koyma veya çekingen kalma gibi bir durumu ortadan kaldırmış, bu savaşta ABD'den pay alırım pazarlığına dönüşmüştür.

Türkiye bu savaşın tam ortasındadır. Yıllardan beri zaten ABD'nin uşağı olan ülke, şimdi tetikçisi durumundadır. Çünkü Irak'a komşu olan bu ülke, küçük ABD olacak ve savaş, Körfez'de savaş gemisi filolarıyla sürdürülürken, kuzeyde, yani Türkiye'de kara gücü olarak sürecek. Burada en büyük zarar Türkiye'deki işçi ve emekçilerdir. En büyük zararı onlar görecektir. Öyleyse biz neden bu savaşa kararlı bir şekilde karşı koymuyoruz?

Emperyalistler arasında bu gelişmeler yaşanırken ülkemizde ve dünyada savaş

karşıtlarının gösterileri ve eylemleri artarak büyüyor. Şu ana kadar ABD de dahil dünyada savaş karşıtı, özellikle de ABD karşıtı gösterilerin olmadığı bir tek yer yok. Emperyalizmin bu iki büyük gücü şahsında yapılan bu savaş, hem içinde buldukları krizden çıkmak, hem de dünyanın hakimi olmak açısından anlamlıdır. Fakat işçiler, emekçiler ve ezilen halklar için bu hiç de anlamlı değil. Tam tersine, bu savaş işçi emekçiler ve ezilen halklar için tam bir yıkım, acı ve sınırsız bir kölelik olacaktır.

Türkiye'de yapılan savaş karşıtı gösteriler kitlesel olmasa da anlamlıdır. Fakat bu savaş ne kadar ciddi ise, eylemlerde bazı grupların tepki biçimi o kadar anlamsızdır. 1 Aralık'ta İstanbul'da ve 22 Aralık'ta Ankara'da bazı grupların (feminist, anarşist ve bazı reformistlerin) bir şenliğe gider gibi, çeşit çeşit kılıkta olması, ciddiyetsiz sloganlar atması, gerçekten savaşa karşıtlık mıdır? Unutmamak gerekir ki savaş bize kan, gözyaşı ve sömürüyle geliyor. Bizim de bu emperyalist savaşa aynı karşılık vermemiz ve savaşız, sömürsüz, sosyalist bir dünya için örgütlü ve daha ciddi bir mücadele vermemiz gerekiyor. Sosyalist bir dünya için bu şarttır.

K. Yalçın

Bu savaş çok şeyi bitirir...

Mustafa Sönmez

Irak'a ABD müdahalesinin adım adım içine çekildi Türkiye. Bir değil, iki değil, birkaç yıl sürecek bir serüvene sürüklenmişir ülkemiz. Bunun siyasi, ekonomik ve sosyal ağır faturaları olacak, yaşayarak göreceğiz.

İlk sıkıntıları ekonomide yaşamaya başladık bile. Savaşın söylentisi bile, birçok dengeyi altüst etti. Güvensizlik başını kaldırdı ve hemen dövize sığınma başladı. Doların 1.700.000 TL'yi aşmaması için Merkez Bankası, çırpınıp duruyor. Petrol faturaları kabarmaya başladı. Altına sığınma da sürüyor. Dünya ekonomisi kabuğuna çekilmeye hazırlanıyor. Bütün bunlar, ümidini dış talebe bağlamış hasta yatağındaki Türkiye kapitalizminin ihracatı ve turizmi için kötü sinyaller. Bunların üstüne bir de savaş harcamaları eklenecek. 3.5 milyon insan iş, istihdam beklerken, şimdi savaşın sona ermesi ninnisiyle yeni bir hayal kırıklığını yaşamaya başlayacak.

ABD karşısında, madem savaşa sürüklendik, hiç olmazsa, zararımızı tazmin edin, kan parası ödeyin dilencililiğine hazırlananlara açtıkları avucu ancak yalamak düşecektir.

Bu haksız bir savaştır ve Türkiye'nin üstüne vazife olmayan bir savaştır. Bu savaşta rol almak, ABD'nin serüvenine ortak olmak, her anlamda Türkiye'nin aleyhinedir. Türkiye, bu operasyonla petrol bölgelerinde hegemonya pekiştirme ve AB'ye karşı güç kazanma hırsındaki ABD'nin değirmenine su taşırken, AB yoluna da taş düşürmüş oluyor. Hem savaş konjonktürü ile performansının kötüleşmesine onay vermiş oluyor, hem de ABD ile saf tutarak AB'nin iki mihveri Fransa ve Almanya (ki Irak macerasına karşıydılar) karşısına geçmeyi onaylamış görünüyor.

Umarız, herkes ne yaptığının farkındadır.

Dileyelim, bir mucize olsun ve savaş tamamları sussun. Yoksa bu savaş çok şeyi bitirir...

(Ekohaber.net sitesinden alınmıştır...)

Mücadele

Postası..

İP'li çete bir kez daha saldırgan yüzünü gösterdi

Her dönem devrimcilere ve ilericilere yönelik saldırgan tutumuyla gündeme gelen Perinçekçi çete bunun bir örneğini daha sergiledi. Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde gerçekleşen olayda birçok devrimci, demokrat öğrenci yaralandı. 24 Aralık Salı günü saat 15:00 sularında okula gelen 30-35 kişilik eli sopalı grup, Edebiyat Fakültesi içine girerek terör estirdi. Kendilerine müdahale edilmesi sonucu çıkan çatışmada 4 arkadaşımız gözaltına alınırken, 10'a yakın arkadaşımız da yaralandı. 25 Aralık Çarşamba günü, yine Edebiyat Fakültesi önünde bir basın açıklaması yapılarak saldırı kınandı. Biz bu saldırılara

karşı geçmişte olduğu gibi, bugün de kararlı bir duruş sergileyeceğiz.

Ancak kararlı bir duruş, devrimci-demokrat akımlara mensup öğrencilerin anladığı gibi bunlara afiş astırmama, çalışma yaptırılmama değildir. Komünistler her dönem siyasal tutumu teşhir eden ve bu çeteye karşı ideolojik cephe açan bir tutuma sahip olagelmıştır. Dolayısıyla bu saldırgan güruhla aynı düzeye düşmeyecek, sorunu şiddetle çözmeye çalışmayacağız. Fakat bundan sonra gelişebilecek tüm olayların sorumlusu da yine bu çetedir ve elbette biz de gerekli yerlerde meşru savunma hakkımızı kullanacağız.

Ekim Gençliği/Hacettepe

Devrimci basın susturulamaz!

22 Aralık günü *Ekmek ve Adalet* dergisinin Adana temsilciliğinin kundaklanması üzerine *Atılım*, *Kızıl Bayrak*, *Alınteri*, *Barikat*, *Devrimci Demokrasi* gazeteleri ile İnsan Hakları Derneği'nin katılımıyla bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada şunlar söylendi:

"... 22 Aralık 2002 tarihinde sabah saat 9:20 sıralarında büromuzun bulunduğu işhanının kapısının kırık olduğu, eşyalarımızın bir kısmının yerinde olmadığı, kitaplarımızın ve koltuklarımızın yanmış olduğunu gördük. Dergimizin kapısının zorlanmadan açılmış olması, bazı yerlerin özellikle yakılmış olması, saldırının bilinçli olarak yapıldığını açığa çıkarmaktadır.

"Bu saldırı ilk değildir. Daha önce de 25 Mayıs 2001 tarihinde 'Vatan' dergisi olarak yayın yaptığımızda da dergi büromuza yönelik küçük piknik tüpleriyle bir kundaklama girişimi olmuştu. Bu saldırılar da gösteriyor ki bizler doğru olanı yazıyor, doğru yolda ilerliyoruz.

"Devrimci basının önünde engel olmak, bizleri yıldırma amaçlı bilinçli yapılan bu saldırıların hiçbirisi şimdiye kadar amacına ulaşamamıştır ve bundan sonra da ulaşamayacaktır.

"Bizler *Ekmek ve Adalet* Dergisi olarak kararlılığımızdan ödün vermeden yine doğruları yazmaya ve aynı yolda ilerlemeye devam edeceğimizi ve bu saldırılar karşısında sessiz kalmayacağımızı belirtiyoruz."

Devrimci basın susturulamaz!

Baskılar bizi yıldıramaz!

Adana Ekmek ve Adalet Dergisi Temsilciliği/Erhan Bingöl

Savaşsız, sömürsüz bir dünya senin ellerindedir!

Emperyalist savaşlara ve faşist devlet terörüne karşı direnmeyi mücadele etmeyi insanlık onurunun olmazsa olmazı koşulu olarak gören ve kabul eden devrimciler bu mücadelelerini devlet terörü, baskı, işkence ve katliamları rağmen sürdürmeye kararlıdır.

Bugün ABD emperyalizminin çıkarları ve emirleri doğrultusunda kardeş Irak halkına karşı hazırlanan istila ve katliam savaşı insanlık suçlarının en büyüğü olarak tarihte yerini alacaktır. İnsanlar acı ve gözyaşına boğulacak, analar babalar evlatlarını yitirmenin ızdırabını yaşayacak.

Ey halk, ayağa kalkman, bu katliam ve zulme dur demen için daha ne olması gerekiyor? Yarın sıra sana geldiğinde yalnız kalmamak için, insanlık onurunu kurtarmak için bu katliamlara dur demek için ayağa kalk! Gün bugündür yarın çok geç olabilir. Emperyalist savaşa, emperyalist ve kapitalistlerin istila ve katliamlarına karşı çıkmak, mücadele etmek bütün insanların birinci görevidir. Bu görevini yerine getirmek acılara, zulme ve her türlü insanlık dışı uygulamalara son vermek için mücadeledeki yerini al. Emperyalist savaş karşıtı platformları örgütlenme çalışmalarına katıl. Sorunlarını çözecek, özgürlüğünü kazandıracak senin kendi gücündür, bunu asla unutma.

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Bir okur/Sefaköy

Sınıfı örgütlü bir güç haline getirmeliyiz

Sınıfın örgütlenmesi ve devrimci siyasal sınıf çalışmasının işçi sınıfı genelinde yankı bulup yayılması emek-sermaye çelişkisinin net bir şekilde ortaya konulması ile doğru orantılıdır.

Sosyalist kültür ve bilincin işçi sınıfı içinde yaygınlaşmış gelişmesi proleter önderlerin yaratılmasına önemli katkılar sağlayacaktır. Bugün en büyük sorun sınıfın kendi proleter önderlerini yaratmaması, mücadele içinde zaman zaman yarattığı mevzileri koruyamaması, mücadeleyi ekonomik taleplerle sınırlaması, demokratik hak ve özgürlük taleplerini sürekli olarak ikinci plana itmesidir. Sınıf çalışması ve örgütlenmesinin aciliyetini ve önemini iyi kavratmak zorundayız. Bunu başarma sorumluluğuyla hareket etmeliyiz.

Dün olduğu gibi bugün de reformist partiler ve hain sendika ağaları sınıfı bölen

ve mücadelenin önü tıkayan bir rol oynamaktadırlar. Bize düşen görev ihanetçi sendikacı takımının gerçek yüzlerini ortaya çıkarmak ve onları işçi sınıfı içinde teşhir etmektir. Ve işçi sınıfını devrimci temeller üzerinden örgütlemek, sınıfın güncel ve temel talepleri doğrultusunda mücadeleye seferber etmektir. Bu doğrultuda sınıfı örgütlü bir güç haline getirmektir.

Bunun için izlenecek yol sendikaların işçi sınıfı tarafından sıkı bir şekilde denetlenmesini sağlamak, sınıfın bilinçlenmesi yönünde propaganda-ajitasyon çalışması yürütmek, bu konuda seminer ve paneller düzenlemek, mücadele alanlarında sınıfla omuz omuza direnen devrimci bir odak yaratmaktır. Bunun için sınıfı örgütlenme çalışmasında sosyalist değer ve ilkelerden asla ödün vermeden çalışmaktır.

Bir okur/İkitelli

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Amerikan emperyalizminin unutamadığı yenilgi...

**Küba Devrimi halkların kurtuluş
mücadelesine ışık tutuyor!**

